SAN-ANTONIO

Arhipelagul Mitocanilor

UNIVERS

San-Antonio
Arhipelagul Mitocanilor

Avertisment [1]

Romanul acesta, a cărui originalitate va trece neobservată doar de imbecili sau de cei care nu cunosc limba, are două părţi. Prima este de factură poliţistă clasică; a doua, dimpotrivă, este delirantă la maximum. În consecinţă, am considerat că e bine să le rezumăm pe amândouă, pentru ca cititorul grăbit să poată, dacă e cazul, să citească doar partea care-i face bine la ten.

Prin urmare, datorită acestei iniţiative abile, gugumanii se vor putea opri la sfârşitul primei părţi şi vor găsi drept în ultima pagină a cărţii rezumatul celei de-a doua părţi, în timp ce citind rezumatul plasat la pagina X spiritele elevate vor avea posibilitatea să înceapă volumul cu partea a doua.

Acţionând în acest fel, avem sentimentul că satisfacem din nou toate gusturile şi că economisim fiecăruia timpul, dacă nu şi banii[2]

S.-A.

FIRST CAPITOL

O infirmieră pătrunde în cameră.

E înzestrată cu tot ce trebuie pentru a face un bărbat nespus de fericit... să părăsească domiciliul conjugal: un corp cu formele la fel de armonioase ca ale anuarului telefonic, un cap de cal, o voce care-ţi stârneşte dorinţa de a-ţi lua masca de gaze şi de-a te năpusti în adăpostul cel mai apropiat şi maniere pe lângă care purtările lui Attila par nişte mofturi mondene.

De altfel, noi am şi poreclit-o pe această delicioasă persoană Attila, fără să ne gândim că impetuosul barbar, atât de apreciat de huni şi atât de temut de ceilalţi, a murit la douăzeci şi unu de ani, ceea ce nu i se poate întâmpla infirmierei în chestiune, dat fiind că, de la înălţimea certificatului ei de naştere, mai mult de o jumătate de secol o contemplă.

Ea se apropie de patul în care picoteşte Bérurier şi trăsneşte o palmă răsunătoare peste dosul pahidermic al Majestăţii Sale. Grăsanul rage, râgâie, mugeşte, bolboroseşte, tuşeşte turceşte şi se ridică-n şezut, ţintuind-o pe Attila cu o privire mai mocirloasă decât coasta bretonă în timpul mareei negre.

— Auzi, păpuşă, bombăne el, ai învăţat meserie cu spălătoresele din Portugalia sau ce mama naibii?

— Temperatura! anunţă Attila, luând de pe o tăviţă un termometru pe care-l întinde Grăsanului.

— Oh! la ce bun să-mi mai deranjezi dosul, dacă nu mai am febră!

— Hai, fără goange, mârâie scorpia.

— Atunci în bot cu el, consimte Grasul, vârându-şi termometrul în colţul gurii, gen chiştoc de ţigară.

Dar infirmiera e de altă părere. Smulge cearşaful de pe Beru cu un gest necruţător, dezvăluind un dos enorm, cel mai rotund, negru, păros, grosolan, masculin şi organic din toate câte a adăpostit vreodată acest spital.

— Luaţi-vă temperatura aşa cum se cuvine, altfel vă pun eu termometrul, îl ameninţă Spaima Lumii.

— Nu, mersi, o dată mi-a ajuns, cedează Rotofeiul extrăgându-şi tubul de sticlă dintr-un orificiu pentru a-l vârî într-altul.

Adaugă, cu o voce acră:

— Când luaţi dumneavoastră temperatura unui bolnav, parcă aţi încerca să înjunghiaţi un taur!

Attila scoate un hohot prelung, lugubru ca o poartă ruginită de cimitir şi trece la patul numărul 2, ocupat de un domn proaspăt operat la burtă. E destul de dărâmat, gagiul. N-aş vrea să mă audă, dar fie vorba între noi şi pompele funebre, aş paria mai degrabă pe Tirbuşon II, mârţoaga derby-ului, decât pe şansele lui de supravieţuire. E un tip cu ten pământiu, care n-a prins culoare după operaţie. Are buzele palide, ochii înfundaţi în orbite şi aerul că se întreabă-ngrijorat ce caută aici. Cum e prea groggy ca să-şi înşurubeze singur termometrul, de problema asta se ocupă Attila, care, în cazurile disperate, abandonează stilul matador pentru a folosi gesturi mai caritabile. Eu ocup cel de-al treilea culcuş al încăperii şi sunt, astfel, ultimul servit. Am parte de un surâs relativ cordial din partea Attilei.

— Pare-se că sunteţi în plină formă? îmi gângureşte ea.

— Aşa-i soră, mă simt mult mai bine, încuviinţez eu.

Pun termometrul pe rampa lui de lansare şi las să se scurgă şaizeci de secunde după cronometrul sorei (zisă de caritate). Nu suntem decât trei în hogeag. Pentru un spital, camera e destul de cochetă: de culoare crem, cu mobile vopsite în alb şi cu o plantă verde, un soi de praz mai mare, ce pare să se simtă bine în mirosul de eter.

În timp ce urmăreşte mişcarea acelor pe cronometrul atârnat de lanţul unui crucifix portativ, Attila şuieră pe sub mustaţă „O, dulce şi smerit Iisuse”, un vechi şlagăr catolic pe care ea îl împrospătează, sincopându-l puţin.

— Ia zi, păpuşă, lansează Oribilul, care-şi pierde răbdarea, dacă într-un an şi o zi n-ai venit să-ţi recuperezi materialul, te previn, îmi rămâne mie, auzi?

Attila detestă glumele Grasului, ca şi familiaritatea lui deplasată.

— Te-ar durea gura să-mi zici sora Maria Îngerilor, ca toată lumea? îl apostrofează ea.

Magistralul izbucneşte în râs.

— Ah! auzi, cred că îngerii zboară ca vântul când te-aud bombănind aşa! Văd escadrile întregi trecând pe-aici!

— Păgânule! exclamă Attila, oprindu-şi cronometrul.

Ocara îl atinge pe Grăsan.

— Ia zi, Maria celor doi îngeri ai mei, ar trebui să vezi cum îţi masori cuvintele. Nu confunda umorul cu religia. Sunt catolic din tată-n fiu, în familia mea. Suntem botezaţi, împărtăşiţi, tot! Şi când un Bérurier îşi dă duhul, popa din sat vine să-i dea niţică împărtăşanie ca să-i spele grosul păcatelor, înainte să-şi ia permisul de turism pentru Paradis. Dacă nu ţin Paştele şi mi se întâmplă să halesc un antricot în Vinerea Mare, asta nu înseamnă că sunt exclus din biserică. Dacă vreţi să ştiţi, Bunul Dumnezeu mă cam are la inimă: de altfel, în meseria mea, trebuie să te ai bine cu bărbosu', altminteri totul se cacariseşte rapid.

— Care-i meseria dumitale? i-o taie Attila, uşor amuzată de polologhie.

Mă apucă o tuse zdravănă, menită să-i împrospăteze Năbădăiosului memoria.

Pericolul, cu Beru, este că clocoteşte imediat. Or, nimic nu e mai greu de ascuns decât o oală cu apă clocotită.

Violenţa reacţiei mele şi reacţia la violenţa mea îl readuc pe Grăsan cu picioarele pe pământ.

— Mă ocup de transporturile rutinere, soro, răspunde el. Trec peste vecesitudinile drumurilor, care exact din cauza lor mă aflu acum în grija mâinilor dumitale de zână: dar există încărcatul şi descărcatul. Dacă v-aş spune că într-o zi un prieten mi-a făcut un banc? Lipise eticheta **fragil** pe o ladă care cântărea două sute de kilograme. În general, ceea ce e fragil nu-i greu, vă daţi seama...

— Fireşte, încuviinţă Attila, de exemplu dumneata, personal, nu eşti fragil.

— Exact, face mulţumit Rotofeiul. Deci, ca să vă revin la afurisita aia de ladă, scuzaţi espresia, o ridic fără ezitare şi o iau din loc. Dar colegul, ticălos, smulge eticheta în timpul căratului; dintr-un foc, două sute de kile mi se prăvălesc pe spinare, **my sister,** vă gândiţi ce tonaj!

Sora Maria Îngerilor nu e foarte permeabilă la povestea suprarealistă ivită atât de ciudat din creierul berurian. Râde arţăgos arătându-şi dinţii galbeni şi murmură:

— Aţi face mai bine să vă scoateţi termometrul înainte să înceapă mercurul să fiarbă!

Grăsanul ia o poziţie de contorsionist pregătindu-se să execute un triplu salt periculos şi extrage instrumentul de control din străfundurile lui. Sărmanul termometru seamănă cu o plantă abia smulsă din pământ.

— Daţi-mi-l! se impacientează Attila.

— O clipă! mârâie Grasul. E febra *mea,* nu?

Şterge mâzga ce acoperă tija gradată şi anunţă:

— 36,8, am deci puţintică slăbiciune, sora Îngerilor mei! Ar trebui

să începeţi să mă alimentaţionaţi serios şi, în orice caz, să-mi aduceţi molan dacă vreţi ca sângele meu să-şi păstreze consistenţa normală...

În timp ce infirmiera îi notează temperatura pe tabelul agăţat la picioarele patului, dragul de Beru declară:

— Aţi insistat să-mi bag fierbătorul în fund, dar o să vă demonstrez că dacă mi-l lăsam în bot, era tataia!

Sfârşindu-şi vorbele, îşi bagă termometrul în gură. Deşi tăbăcită de aproape treizeci de ani de oficiat în ploscă, Attila rămâne trăsnită.

— Dar e scârboşenia întruchipată, tipul ăsta! spune ea, luându-mă martor.

Îmi arăt simpatia printr-o mimică potrivită, iar demna femeie, dezinteresându-se de porcul ăsta subfebril, începe să se ocupe de colegul nostru de cameră. Nu ştiu ce anunţă termometrul lui, sărmanul, dar sora face o mutră lungă, când citeşte rezultatul. Pune mâna pe fruntea transpirată a tipului.

— Merge, puiule? îl întrebă ea blând.

Coloratul face o mişcare aproape imperceptibilă din cap, destul de îndoit.

— Nu prea, doamnă, răspunde el, într-o franceză care ar fi fost cu siguranţă sâsâită, dacă răspunsul ar fi avut consoane siflante.

— Va trece doctorul să vă vadă, promite aspra femeie.

Se întoarce spre mine:

— Cât despre dumneavoastră, puneţi-vă halatul şi mergeţi la sala de pansamente; puteţi merge, nu-i aşa, sau doriţi căruciorul?

— Pot merge, soră, pot merge...

Mă ridic din pat căscând. Devin un adevărat şarpe boa în culcuşul ăsta. Două zile de odihnă forţată m-au înmuiat de tot. Un sfat preţios, prieteni: când merge prost, procedaţi ca şi cum ar merge bine, e unica metodă de a te vindeca. Bărbatul care zace este un învins, are psihologia unui învins şi asta-i foarte rău. Dovada sunt eu, cel ce vă vorbeşte, care nu sufăr *de nimic,* dar care, din motive pe care le veţi afla ulterior, mă prefac că sufăr. Rezultatul? mă simt deja dărâmat, fraţilor. Mă caramelizez, mă cauciuchez, mă cocoloşesc, mă şubrezesc, mă disloc. Intru în tangaj când merg. Totul se-nvârte. Am linia de plutire nesigură.

— Ştiţi unde e sala de pansamente? mă întreabă Attila, smulgând termometrul pe care-l suge Majestatea Sa. În fundul culoarului, pe stânga!

— Mulţumesc, soră.

În timp ce-mi leg cordonul halatului, îl aud pe Beru implorând:

— Spuneţi-mi, n-aş putea să trag un fum, soră?

— Pentru nimic în lume, asta l-ar deranja pe vecinul dumitale!

— Nu mai rezist, pledează Captivul, e groaznic pentru un fumător înrăit!

— Mie-mi spuneţi, oftează Attila, faceţi ca mine: fumaţi în closet!

*

„Sala de pansamente”

E caligrafiat pe uşă cu nişte litere la fel de groase ca obrajii Grasului.

Bat şi intru înainte să fiu poftit. Sala e albă ca valea cu acelaşi nume. Pereţii, mobilele, doctorul, totul e alb. Negru e numai costumul Bătrânului şi pălăria lui cu boruri răsfrânte.

Boss-ul şi medicul conversează. Doctorul e aşezat pe masa de consultaţie, în timp ce şeful ocupă un taburet jos, pe care pare să se simtă la fel de comod ca în fotoliul său directorial.

Zărindu-mă, cei doi încep să zâmbească.

— Iată-l pe complicele dumitale, dragă prietene, face doctorul, vă las să staţi la taifas.

Ne strânge labele şi o şterge discret.

— Ce mai e nou? întreabă Directorul, netezindu-şi mănuşile de culoare gris-perle etalate pe genunchi.

— Am furnicături în picioare, patroane.

— Dar în afară de asta?

— În afară de asta, nimic! Omul nostru e într-aşa un hal, încât e practic imposibil să porţi cu el cea mai mică discuţie.

Bătrânul se încruntă şi îşi culege mănuşile, începând să-şi pocnească gamba cu ele.

— Trebuie totuşi să ajungem la un rezultat, tranşează el cu asprime.

Îmi frec obrajii ţepoşi şi mă cocoţ pe masa de metal, ocupată mai devreme de doctor.

— Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, domnule director, tipul e cel care va ajunge la un rezultat. Şi rezultatul acela va fi morga spitalului. Nu mai rezistă nici măcar două zile!

— Exact ce prezice doctorul Badouin!

Mă înclin satisfăcut. Sunt fericit să constat că diagnosticul meu coincide cu cel pus de această somitate medicală.

Bătrânul îşi îndeasă mănuşile în pălărie şi o depune pe o tavă de email conţinând instrumente ciudate, îşi descheie haina şi scotoceşte într-unul din buzunarele vestei. De aici scoate cel mai mic flaconaş pe care l-am văzut vreodată. Acesta e doar puţin mai mare ca un bob de mazăre. Boss-ul îl răsuceşte o clipă între degetul gros şi arătător, ca pentru a găsi vreo prevestire în lichidul verzui dinăuntru. Apoi mi-l întinde.

— La boală grea remedii mari, declară el.

M-am prins. Un freamăt uşor îmi străbate mâna dreaptă în momentul în care apuc flaconaşul.

— Care e doza prescrisă, doctore? întreb cu o voce care se străduieşte să pară indiferentă.

— Tot conţinutul, murmură el, aproape fără să-şi mişte buzele subţiri.

— Mă faceţi să fac nişte chestii ciudate, nu mă pot stăpâni eu să oftez.

— Nu eu sunt acela, ci împrejurările, San-Antonio. Pentru a-ţi linişti conştiinţa, permite-mi să-ţi atrag atenţia că, după propria dumitale estimare, acest om e pierdut!

— Dar asta riscă să... hm... precipite lucrurile?

Se ridică, îşi înhaţă pălăria şi o ţine cu braţul rotunjit, ca pe un cuib mare unde o pasăre rară şi-ar cloci ouăle-i fragile.

— Sincer să fiu, nu sunt capabil să-ţi răspund, dragul meu. Tot ce ştiu este că acest drog îi face pe oameni vorbăreţi. Extrem de vorbăreţi. Provoacă un fel de delir.

Asemeni unui vajnic ofiţer trăgându-şi mănuşile înainte de atac, onorabilul meu patron începe să şi le pună pe ale lui, deget după deget, cu meticulozitatea de care dă dovadă în toate acţiunile sale.

— San-Antonio, reia el, trebuie să i-o dai cât mai poate încă vorbi, chit că acest... stimulent îi poate scurta cu câteva ore viaţa, ce contează este să aflăm scopul călătoriei lui în Europa, sunt interese...

— Superioare? propun eu, văzându-l că ezită, căci îi cunosc perfect vocabularul.

— Asta era: superioare, se grăbeşte Bătrânul să aprobe: sunt interese superioare în joc, San-Antonio.

Încuviinţez.

— Voi face tot ce e necesar, patroane.

— Nu tărăgăna. Am impresia că e zor mare.

— Pot să aflu de unde vă vine impresia asta? îndrăznesc eu, căci, mă cunoaşteţi doar, când acţionez îmi place să ştiu cum şi în ce fel stau lucrurile. Nu sunt decât o rotiţă, desigur, dar ţin să fiu o rotiţă care gândeşte.

Tunsul ştie să lase de la el când înţelege folosul. Se apropie de mine pentru a putea coborî vocea. Miroase bine, Tataia. Proaspăt ras, curat, chelia bine aranjată (chelioşii cheltuiesc o avere la frizer), are aerul unui bătrân director de societate informându-şi unul dintre principalii acţionari despre beneficii oculte.

— Pentru a-şi continua experienţele atomice în Polinezia fără să provoace tulburări, Franţa şi-a ales o insulă din Pacific care face parte din Arhipelagul Mitocanilor. Unul dintre rarele arhipelaguri oceanice care nu aparţin unei mari puteri. Acest arhipelag, liber de orice tutelă străină, e guvernat de regina Bukabuna, poate că ştii?

— Am citit un reportaj pe tema asta în *Planeta,* patroane.

— Perfect, mă aprobă directorul, care iubeşte cultura. Savanţii noştri atomişti au ales insula Miserupe pentru că întruneşte toate condiţiile cerute de experienţele noastre. Poziţia ei izolată, direcţia

constantă a vânturilor, faptul că e nelocuită, o fac locul ideal pentru experimente. Guvernul nostru i-a propus deci reginei să-i închirieze acest minuscul teritoriu. Tratativele au dat rezultate şi acordul trebuia să fie semnat săptămâna trecută, dar regina a folosit o boală drept pretext pentru a-l respinge.

Ca un narator iscusit ce ştie să-şi dozeze efectele boss-ul îşi mângâie bila.

— Până aici nimic îngrijorător, reia el. Dar alaltăieri seară, în toaletele aeroportului Orly este găsit un om înjunghiat. Primise două lovituri groaznice de cuţit în burtă şi trage să moară. E transportat aici. În timpul ăsta, ancheta întreprinsă abil de comisarul aeroportului dezvăluie că omul respectiv, un oarecare Kakaomare debarcase din avionul de Tahiti şi se pregătea să se îmbarce în cel de Geneva. Era deci în tranzit când a fost înjunghiat. Acum vine partea a doua. Doctorul Badouin, care l-a operat, şi care întâmplător este unul din prietenii mei, îmi dă un telefon confidenţial ca să mă întrebe dacă nu cumva pacientul său este Bubata Laburiq, ministrul afacerilor externe al Majestăţii Sale Bukabuna. Ca şi tine, citise reportajul din *Planeta* despre Arhipelagul Mitocanilor, în care se afla, se pare, şi fotografia ministrului. Verific chestiunea şi constat că Badouin nu s-a înşelat.

Tuşeşte uşor în mănuşă. Profit pentru a prelua ştafeta.

— Deci aţi ajuns la concluzia că regina se pregătea să tragă clapa ţării noastre?

— Reiese de la sine: primo – respinge semnarea tratatului, secundo – îşi expediază ministrul de externe la Geneva, sub o falsă identitate!

— Într-adevăr, Bubata Laburiq se ducea probabil în Elveţia ca să se întâlnească cu reprezentantul unei alte puteri, de asemenea, interesate de insula Miserupe.

— Iată de ce vreau adevărul şi cât mai urgent, San-Antonio.

— Şi ce se întâmplă cu ancheta?

— Referitoare la crimă? Îşi urmează în linişte cursul. Conform declaraţiilor unor martori, un om de culoare ar fi intrat la toaletă pe urmele ministrului…

Îşi trăsese deja amândouă mănuşile, dar şi-o smulge brusc pe cea dreaptă pentru a-mi oferi mâna.

— Te-am făcut să-ţi pierzi destul timp, declară el.

Plin de tupeu, nu? Are un stil de a te soma să treci la treabă, Defrişatul ăsta, care face cât greutatea lui în heroină, zău aşa!

CAPITOLUL TWO

Uşa salonului nostru a rămas întredeschisă. Aud nobila voce beruriană pe cale să-şi facă datoria. Al naibii de perseverent, Beru ăsta! Ar încerca să interogheze chiar şi pe-un mort, dacă i s-ar ordona

să-l facă să vorbească. Starea de semiinconştienţă a celui operat nu-l sperie. Trăncăneşte liniştit, de parcă s-ar afla la tejgheaua unei cârciumi împreună cu vreun beţivan întâlnit întâmplător.

Tactica lui e elementară, dar de bun-simţ: povesteşte întâi despre el, ca să câştige încrederea interlocutorului. Aşa că le înfloreşte, le lungeşte, le detaliază. E spionul perfect.

— Mergeam cuminţel cu încărcătura mea de muştar pe care fusesem s-o iau de la Dijon. Şi apoi uite că pe autostradă, tipului care mă preceda în faţa mea îi vine cheful să facă stânga-mprejur. Pricepi? Pe autostradă! Habar n-am ce i-o fi trecut prin scăfârlie dobitocului ăluia! Întoarcere completă drept în faţa mea care veneam! Şi rămâne pleaşcă, idiotul, exact de-a curmezişul autostrăzii! Textual! Îmi zic: „Alexandre, nu mai ai timp să frânezi, băiatule: dacă-l izbeşti pe cretinul ăsta cu cele douăzeci de tone ale tale, o să-l îngroape într-o batistă". Nu vreau să mă laud, dar noi, în familia Bérurier, deşi avem sângele iute, nu ducem lipsă de sânge-rece. Şi-ntorc volanul scurt şi sec al dracului. Ori-ori, ce naiba! Cele şaizeci de tone ale mele se răstoarnă şi fac şaisprezece tumbe! Şaisprezece! E în raportul poliţiei! Ah! Dacă ai fi văzut scena, frăţioare! Cincizeci de tone de muştar lăbărţate pe autostrada Sudului, din pricina unui tolomac căruia, dacă gorobeţii de la prefectură nu sunt nişte cretini, o să-i facă permisul hârtie de şters la fund! Circulaţiunea paralizată ore întregi! Cincizeci de mii de kile de muştar, îţi închipui aşa ceva? În clipa asta când îţi povestesc, jandarmii mai dau încă găleţile mână-n mână ca să degajeze drumul. Şi varsă tomberoane-ntregi de nisip pe şoseaua degajată, ca să nu se alunece...

Grăsanul îşi trage cantitatea de oxigen la care are dreptul şi trece la atac:

— Dar la matale, tot un accident fuse?

O tăcere destul de lungă. Apoi vocea subţirică şi firavă a ministrului scoate un „nu" atât de şoptit, încât ai îndoieli că l-ai fi auzit.

— Pare-se că ţi-au găurit hoitul, bătrâne, ţi s-a paradit testicula biliară sau ce?

Jupânul Bubata Laburiq n-are putere să explice. Probabil că-i stârneşte milă Grasului, căci acesta murmură:

— Mda! Te cam ia apa, bătrâne Albă-ca-Zăpada, e şocul operaţional, nu trebuie să-ţi faci sânge rău. O să treacă. Dar ceea ce nu înghit eu este regimul absolut la care te-au pus. Anemic cum te văd, ştiu doar un lucru bun să-ţi dea putere: vin îndulcit! Nu-ţi spun că bunicul meu, Ahile Bérurier, care s-a prăpădit la o sută minus unu', în toate dăţile când l-am crezut mierlit, l-am recuperat la fix după o duşcă de molan bine-ndulcit. Mi-amintesc că-ntr-o seară, când îl vegheam, avea gingiile rânjite şi nu mai respira decât din obişnuinţă. „E sfârşitul!", zicea maică-mea. Pusese deja o ramură de busuioc în apă sfinţită,

mama; şi-apoi căuta lumânări prin nişte sertare. Da' uite că apare babacul cu nişte vin îndulcit. Bătrânul a prins viaţă numai de la damf. A redeschis un ochi şi a supt licoarea. Salvat! Avea o faţă maică-mea, cu busuiocul şi lumânările ei, de toată frumuseţea!

— Mi-e sete, suspină înjunghiatul.

În punctul ăsta îmi fac şi eu apariţia. Sprijinit într-un cot, Beru îşi priveşte compătimitor vecinul de pat.

— Îl arde bereguşul, îmi spune el, nu crezi că ăştia din spital sunt barbari că-i interzic biberonul?

Mă aplec peste foaia de observaţie a ministrului… 41,6! Un perfuzor, ca o spânzurătoare, desenează o umbră tragică de eşafod bizar pe cearşaful nenorocitului.

— Ţine de şase, zic, o să-i dăm puţină apă.

— Nu, bătrâne, decide Beru, dacă tot eşti în treabă să te ocupi de aproapele tău, nu te meschinări!

— Adică?

Sare din pat, merge până la uşă, strecoară o privire piezişă pe coridor şi revine la pat, căruia-i ridică salteaua.

— N-am aterizat aici fără trusa mea de prim-ajutor, declară Namila, fluturând o sticlă de molan.

— Măcar nu vin, protestez eu, turnând pe şest drogul Bătrânului într-un pahar.

Dar îmi dau seama că lichidul e verde şi degajă un miros infect. Ştiu bine că „pacientul” nu e nici pe departe în stare să se formalizeze, cu toate acestea vinul ar constitui un mijloc mai discret de a-i administra poţiunea magică. Maschez cu mâna fundul paharului şi i-l întind lui Bérurier, care oferă gâtul sticlei ca pe o mamelă generoasă.

— Foarte puţin! comand eu.

El lasă să curgă o porţie zdravănă.

— Băiatul ăsta are nevoie de calorii, amice!

Acestea fiind zise, îşi acordă o duşcă de molan şi îşi piteşte sticloanţa. Cu paharul în mână, mă aplec asupra lui Bubata Laburiq.

— Sete, murmură el în continuare.

Buzele lui arse de febră se întredeschid, lăsând să se vadă un şir de dinţi de culoarea fildeşului vechi.

— Ridică-l, ca să poată bea! îi ordon Grăsanului.

Namila se supune, dar chiar în clipa în care îi duc rănitului paharul la gură, vocea formidabilă a Attilei ne face să tresărim!

— Ce naiba faceţi!

Simt că mă pierd. Ah! vă jur că nu sunt deloc mândru de mine! Ceea ce sunt pe cale să fac seamănă leit cu un asasinat, ce să ne mai ascundem după vorbe!

— Doar n-o să-i daţi vin bolnavului ăstuia! tună sora.

Beru îşi revine mai repede decât mine pentru că ignoră partea

machiavelică a operaţiunii.

— Dar cum vă puteţi închipui asta, **sister** a mea? gângureşte el. Închinam doar în sănătatea lui, bietul de el!

Îmi ia paharul cu un gest brusc şi toastează rapid în sănătatea ministrului.

— Pentru însănătoşirea ta urgentă, camarade! zice el.

Şi, nelăsându-mi răgazul să intervin, înghite conţinutul paharului. Recunosc că naşul şi-a găsit la rându-i naşul! Mi se zbârleşte părul, mi se strânge stomacul, mi se deshidratează limba! Totul mi se-nvârtejeşte în ţeastă cu viteza unui giroscop. Totul mă asaltează în aceeaşi clipă! Ce efect o să aibă drogul asupra Grasului? E imposibil să-l informez pe doctor despre planul pus la cale de Bătrân, n-ar admite, conştiinţa lui profesională, vă daţi seama...

Şi ministrul care agonizează încetişor! Şi nu mai am poţiune care să-i dezlege limba! Şi sora Attila a Îngerilor care se strofocă de parcă i-am fi pus mâna pe fund!

— Vin! De unde aţi luat vin? tună infirmiera.

— Am să-ţi explic, soră-mea, bravează Majestatea Sa, a cărui privire străluceşte alarmant. Era un flacon-mostră pe care l-am găsit în buzunarul pijamalei. Un flaconaş mic de tot... De bitter suedez. O reclamă. Un port-chei în formă de sticlă. Am vrut să gust...

Îşi duce mâna la tâmplă:

— Dar ce am! teatralizează el. Ce naiba am, f p..... m....., D.....şi C.....!

Se lasă să cadă pe patul lui Bubata Laburiq care geme de durere subconştientă.

— Îmi arde ţeasta, soră Maria Angelica! Am furnicături în coaste... Văd negru, văd roşu-n faţa ochilor!

— Auzi, n-ai de gând să încetezi cu circul ăsta, beţivan nenorocit! se ambalează sora (vitregă) de caritate.

Mă precipit:

— Cred că are o criză, soră, ar trebui anunţat doctorul!

Dar, în timp ce diagnosticele noastre se confruntă, se înfruntă şi se neutralizează, Bérurier continuă să delireze:

— Te-am tras în piept, răs-soră! Am o sticloanţă de puterea ursului pitită sub saltea. Şi apoi trebuie să te anunţ că te-am poreclit Attila, prietenul meu şi cu mine, drept urmare a purtărilor dumitale de scorpie bătrână.

Hohoteşte:

— Şi ca să-ţi spun totul, soră Maree Sângeroasă, el şi cu mine suntem doi caralii. La fel de bolnavi ca băieţii din echipa de rugby a Franţei! Ne facem doar, ca să-l tragem de limbă pe săracu' negrotei care trage să moară. Tipul ăsta, soră Moale Strângere, s-a lăsat înjunghiat sub un nume fals. A venit în Europa într-o emisiune de

secreţie, adică vreau să spun într-o misiune secretă... El agonizează şi noi stăm aici să-l interogăm ca nişte lepădături, soră Mesia Plângerilor. Două târâturi, asta suntem, eu şi comisarul San-Antonio, aici de faţă. Facem o treabă de căcănari, soră Malahia Răsfrângerilor!

Sughiţă. Ochii, gura, nasul îi sunt ca nişte gheizere care-i scot la suprafaţă suferinţa şi căinţa. Demna călugăriţă este de-a dreptul consternată. Cât despre mine, San-Antonio, îmi fac atâtea reproşuri, încât ar trebui să închiriez Muzeul Naţional dacă vreau să le expun pe toate. Debandadă absolută, dragele mele. Prăbuşirea totală a unei operaţiuni. Nicicând o anchetă n-a eşuat atât de lamentabil. Ajung de râsul lumii şi o ruşine pentru profesia mea.

Dar inepuizabil, superb în confesiunea sa publică, hăbăucul, năucul de Beru continuă:

— Toată viaţa mea, soră Manie Sângeroasă, m-am purtat ca un nemernic. Dacă v-aş spune ce straşnică pereche de coarne i-am pus Bertei, soţiei mele dragi! Şi meschinăria pe care o manifest în ceea ce o priveşte. Uite, leafa mea, soră Molia Goangelor, nu i-am suflat Bertei nici un cuvinţel de ultima mărire. **In the pachet,** totul pentru pileală Căci aveţi dreptate: sunt un beţivan în ultimul grad! Un alcoolic de 45 de grade, soră Mare Înfrângere. Un soţ prost, un funcţionar prost, un prieten prost. Şi dacă v-aş mărturisi că ăstuia, cel mai bun prieten al meu, chiar acu' o zi, la restaurant, când s-a dus să dea telefon, i-am halit jumătate din porţia de cârnaţi. Şi i-am golii stacana de vin, soră Magie a Îngerilor! Dar mai rău ca toate, soră Mânia Sculangelilor: la ultimele alegeri, am votat contra!

Se prăbuşeşte la pieptul bietului ministru care geme încă şi mai tare şi în dialectul lui matern. Beru îi plânge pe umăr, abundent şi frenetic. Îl udă, îl sărează, îl diluează.

— Sărmanul meu negrişor! Se poate spune că agonizezi în nişte condiţii tare proaste! Să vii ca să mori înconjurat de două târâturi ca noi, precum Iisus între cei doi tâlhari, tu care te-ai născut sub cocotieri, e mare ghinion. Să sfârşeşti în pământul gol din cimitirul Pere Lachaise, e meschin când acasă ţi-era plină curtea de vase, oase, haznale şi angarale. O să-ţi răsfăţ mormântul, puiule. Ţi-o jur în faţa sorei Attila a Îngerilor. O să-ţi pun deasupra o grădină japoneză, pe cuvânt! Cu cactuşi şi podeţe de porţelan, băiete!

— E în plin delir! decide călugăriţa şi o întinde după ajutor.

Eu unul rămân apatic pe patul meu.

— Şi peste toate astea, n-ai supt nimic, bietul meu iepuraş, se lamentează Beru. Nu mişca, o să tragi o duşcă zdravănă de molan, ca să ne despărţim giugiuc.

Se-ntoarce să-şi ia sticloanţa, îi smulge dopul cu dinţii pe care-i mai are-ntregi şi-o duce la gura cu buze livide a lui Bubata Laburiq. Rănitul bea cu lăcomie. Tot aşa sugea probabil şi sânul matern când a

făcut ochi. Şi bea, şi tot bea! N-o să-şi potolească-n veci cumplita lui sete. Ar trebui să intervin, dar îmi lipseşte curajul. Dintre noi trei, e cert că eu sunt cel mai slab, cel mai distrus.

— Mizerabile! Asasinule!

Este sora Maria Îngerilor, care se-ntoarce, însoţită de un infirmier atletic.

— Şi dumneata care stai şi asişti, nefericitule! Dar ce fel de oameni mai sunt ăştia, Paştele lor!

Împreună, îi smulg Grasului sticla, imobilizează malacul şi-l târăsc către ţinuturi în care cămaşa de forţă e stăpână şi unde haloperidolul curge râuri.

— Iar pe tine, nenorocitule, o să te aranjez eu în doi timpi şi trei mişcări! îmi aruncă Furia din uşă.

Nenorocit! Bine zis! Chiar că sunt un fraier cu cioc, pe onoarea mea! Dar cum aş fi putut ghici că porcul ăsta gras urma să înghită poţiunea magică!

— Vreau să mă scol, sunt aşteptat, trebuie să merg la Geneva, ajutaţi-mă! bolboroseşte muribundul.

Tresar!

Poţiunea magică! Ai zice că poşirca Grasului e la fel de eficace ca şi scârnăvia de drog a Bătrânului.

Ochii ministrului au căpătat un luciu nou. Pometii pământii i s-au colorat. Se sforţează să se ridice.

— Veţi pleca la Geneva, când veţi fi vindecat, domnule ministru!

Nu reacţionează când mă aude rostindu-i titlul. Pluteşte în nori (deja). Realitatea şi-a strâns ancora: acum intră în viteza de croazieră, cu destinaţia Sfântului Petru City, fără escală.

— Nu, sunt aşteptat...

— Am să anunţ că Excelenţa Voastră va întârzia...

— Da...

Pare halucinat. Mă priveşte de parcă nu m-ar vedea. Nu mai simte durerea. Capul i se rostogoleşte de la dreapta la stânga, din faţă spre spate, de parcă ar avea vertebre cervicale din cauciuc. Căpăţâna lui este un punching-ball antrenat de propria-i greutate.

— Unde trebuia să aibă loc întâlnirea?

— La Hotel Intermondial...

— Pe cine trebuie să anunţ?

Privirea i se tulbură, devine inexpresivă şi sticloasă. În loc să-l compătimesc, mă apucă toţi dracii. Ah, nu! mi-ajunge, n-o să-mi crape în braţe înainte să dea cărţile pe faţă.

Numai în filmele de duzină gorobeţii ciripesc şi îşi dau sufletul exact în momentul pronunţării numelui fatidic ce ar duce la descâlcirea iţelor. Ţineţi cont că-i înţeleg perfect pe autori. Dacă la prima bobină, un complice hăituit ar spune: „Fazanu' este şeful filierei”, filmul n-ar

mai avea nici un rost.

Şi-atunci, obligat, autorul îl omoară fix în clipa marii revelaţii, astfel încât ancheta să dureze o oră şi jumătate de proiecţie.

Eu, dacă vă spun că Bubata Laburiq dă ochii peste cap chiar în momentul în care dă să scuipe numele omonimului său şvaiţerian, o fac pentru că e purul adevăr. Să nu credeţi că e vreun subterfugiu de mitoman handicapat. Doar mă cunoaşteţi, nu? Aş fi găsit ceva mai de Doamne-ajută. Dacă aveţi îndoieli, îl scol din morţi pe ministru, la fel de iute cum l-a reînviat Iisus pe Lazăr. Îl fac să-mi spună toată tărăşenia şi o să vedeţi că totuşi acţiunea cărţii o să continue. Nu vă frecaţi mâinile de bucurie, şmecherilor, n-o să aveţi două sute de pagini albe ca să vă notaţi gândurile sau, şi mai probabil, socotelile.

Căci oamenii fac întotdeauna mai mult calcule decât poezie, din păcate! Remarcaţi că ar fi o găselniţă să lansezi o carte albă. Albă cu adevărat. Ştiu nişte autori, pe care, după ce-i citesc, mă întreb de ce i-au mai tipărit. Îmi spun: doar coperta, ca să se masturbeze văzându-şi numele în toată splendoarea lui, ar fi mai mult decât suficientă. Şi înăuntru: nimic. Pagini imaculate precum Concepţia cu acelaşi nume! Pun pariu că aşa ceva ar plăcea, ar face ravagii. S-ar alcătui biblioteci complete de felul ăsta. Rafturi întregi pline ochi. Amicii voştri apucă o carte la întâmplare, atraşi de titlul: „Zece ani pe closet sau memoriile unui constipat" de Ieronim Tonazal, membru al Academiei Besedes. Răsfoiesc ei presupusa capodoperă şi ce găsesc? Chitanţa de la curăţătorie, consumul de benzină pe luna în curs, evoluţia hemoroizilor de care suferiţi, reţeta de golaş (sau gulaş) de Transilvania şi cântăririle succesive ale lui ăla micu' de la primul pojar până la ultima blenoragie. Mult mai pasionantă decât „El deschise uşa şi intră" a jupânului Tonazal, nu-i aşa? Foarte variată, cel puţin! Emoţionantă, plină de neprevăzut: viaţa însăşi, ce mai! Cea adevărată: cea care mişcă, nu cea care muşcă. Viaţa ta trecătoare, care fuge şi chiar galopează, mai repede decât crezi. Realistă! Ar cuprinde tot: calendarul coanei-mari, adresele secrete ale caselor de toleranţă, cursul la Bursă, rezultatele loteriei... Cred că am să mai sap la idee şi-o brevetez.

Dar să revin la Bubata Laburiq, care, în schimb, nu-şi revine. Am elipsat puţin, tot pisând-o cu intrata lui în comă. Căci, fix înainte să-şi piardă cunoştinţa, la întrebarea mea: „Pe cine trebuie să anunţ?", a bâiguit:

— Sora... Sora Maria... Îngerilor.

Şi apoi, bye-bye! Capul i-a căzut din nou şi doar o respiraţie horcăitoare stă mărturie că mai trăieşte încă.

Când sora Maria Îngerilor se întoarce fierbând, clocotind, făcând clăbuci şi gata să-şi dea drumul (Crucii), îi deturnez atenţia spre muribund.

— Ocupaţi-vă întâi de el, soră, tocmai v-a strigat, săracu'.

Conştiinţa profesională se dovedeşte a fi mai puternică decât mânia.

Demna femeie se apleacă asupra misteriosului mesager al reginei Bukabuna şi scoate un mârâit de profundă nemulţumire.

— Iată un sărman băiat care se va prezenta curând în faţa creatorului său! anunţă ea.

Şi se repede la telefon pentru a chema de urgenţă doctorul şi preotul.

Cred că a sosit timpul administrării ministerialei împărtăşanii.

CAPITOLUL NUMBER THREE

Hunii mei prieteni, există tipi care-şi închipuie că obiectele neînsufleţite au un suflet. Am cunoscut un holtei bătrân, atins rău de filoxeră, care, de îndată ce făcea rost de ceva bani, fugea să cumpere baloane roşii ca să le redea libertatea. Le lua drept păsări sau poate chiar drept spirite reinsuflate. Seamănă cu o poveste de Marcel Ayme, şi totuşi e real.

Ceea ce simţim noi, ca urmare a întregii tărăşenii: când ne regăsim în biroul şefului pentru marea beşteleală, este un sentiment cu totul opus. Întâlnind privirea Tunsului, ne spunem, scumpul Beru şi prea-plecatul dumneavoastră servitor[3], că Bătrânul este un obiect cu siguranţă însufleţit (de cele mai rele intenţii, printre altele), dar că e absolut lipsit de suflet.

Mecla lui este la fel de inexpresivă ca vitrina unui magazin în renovare, ochii lui mijiţi seamănă cu fotografia unui fulger, iar degetele sale palide mângâie pielea trusei de birou ca şi cum şi-ar ascuţi simţul tactil pentru a-l folosi în scopuri ucigaşe.[4]

Ceea ce e un fel de a spune, pentru că eu nu sunt servitorul nimănui.

O tăcere îngheţată ne face să simţim prematur ce înseamnă rigiditatea morţii.

Nu mă aventurez s-o întrerup.

Îl simt pe director atât de aproape de limita exploziei, încât îmi ţin respiraţia. Se pare că amoebele (amoebele amicilor noştri sunt şi amoebele noastre) se reproduc prin sciziparitate, nu vedeţi că dintr-o dată Bossului i-ar fi totuna şi că ne-am pomeni cu doi în loc de unul!

Ca să-mi expulzez angoasa, să-mi cruţ sistemul nervos, mă gândesc la altceva: la holde de grâu pline de maci şi albăstrele, la pubisuri savuroase, la pepeni parfumaţi, la pini japonezi, la porumbei albi pe pervazul unei ferestre, la „Scrisori din Moara mea” şi la o sumedenie de alte chestii delicate care dau o clipă senzaţia că viaţa e frumoasă.

Dar tăcerea este prea feroce, prea inumană, pentru a te putea gândi cu adevărat la altceva. Intuiesc că şeful e pe cale să prepare cuvinte care ard ca fierul roşu. Le selectează, le asamblează, le împleteşte. Vrea să ni le înfigă până-n prăsele cu toată priceperea cuvenită. În mintea lui avem un singur rost: de mort tăciune! Îşi elaborează pedeapsa. O vrea capitală. Nimic nu va fi prea tăios, prea veninos, prea contondent pentru noi. Visează să ne biciuiască cu epitetele lui! Să ne sfârtece cu calificativele, să ne vitrioleze cu verbele, să ne înjunghie cu adverbele; să ne sugrume cu metaforele, să ne otrăvească distilând neologisme perfide. Ne doreşte o moarte cerebrală lungă şi cu multe variaţiuni. Se hotărăşte greu. Nimic din vocabular nu e îndeajuns de acid.

Îmi arunc un ochi spre scumpetea de Beru, abia refăcut după delirul provocat. Îi cedează nervii. Nu mai rezistă.. Se declară învins.

— Haideţi, nu ne mai faceţi să tânjim atât, dom' director. Daţi-i drumu' la ce-aveţi pe suflet.

O, ce minune, asta-i taie macaroana şefului. Namila i-a distrus tăcerea pregătitoare, rupând-o el însuşi. A spart tensiunea oribilă care făcea din nervii noştri strune-ntinse.

— Bérurier! zbiară big şeful.

Dar urletul său nu e decât jalnicul muget al boului căruia vaca îi aruncă o ocheadă. Avântat, stoic, elocvent, pocăit, plin de abnegaţie, martir delectându-se cu propriile suferinţe, voluntar al morţii oferindu-şi pieptul păros celor mai dure silabe, Beru înfruntă furia directorială. Porneşte pe firul mâniei Bătrânului, aşa cum urcă un vapor cu aburi pe Mississippi.

— Dacă vreţi să beşteliţi pe cineva, dom' director, mai bine să fiu eu, doar eu ăla, că superiorul meu, aici de faţă, nu-i divină nici un plic în povestea asta. E ca urmare dintr-o neînţelegere că s-a-ntâmplat totul.

Descrie vinul, sosirea surioarei, reflexul lui.

De fiecare dată când Tunsul vrea să vorbească, Umflatul ridică tonul. Se răzvrăteşte. Îmi aranjează scăparea, pe altarul jertfei sale. Va plăti. E pregătit. Burgheziidincalais-ează. Să plătească el cu capul, fie, pentru a răscumpăra greşeala, dar cel puţin al meu să strălucească de aureola datoriei împlinite.

În cele din urmă, Bătrânul îşi mătură cu un gest violent trusa de birou, suportul de stilou cu soclu-ştampilă, cutia cu timbre poştale, cuţitul de tăiat hârtie, greutatea pentru hârtii, grenada-scrumieră, tamponul-sugativă, mica pendulă la fel de marmoreană ca şi craniul lui, telefonul, fotografia (cu dedicaţie) a lui Napoleon IV, precum şi vechea tabacheră de fildeş în care ţine cheia pendulei şi tună:

— Bérurier, nu mă mai regula la cap. Ieşi!

O vorbă porcoasă ieşită din gura Bossului! E pentru prima dată când timpanele noastre sunt şocate de ce aud. Beru rămâne înlemnit, cu botul mai larg căscat decât craterul Etnei. Se ridică ca un automat, se împiedică de obiectele precipitate care împânzesc podeaua, sfărâmă tabachera sub tălpi şi iese.

Pe mine cade măgăreaţa. O ridic şi o aranjez pe biroul şefului. E groaznic de jenat, de izbucnirea avută, umilit de scăpările vocabularului său. Îşi vâră două degete între gulerul său apretat şi gâtlej.

— Bădăranul ăsta m-ar face-ntr-o zi să-mi ies complet din fire, geme el.

Profit de ocazie să-i plasez un dulceag:

— Sunt dezolat să vă văd în starea asta, domnule director.

...care ar da fiori unui întreg patinoar. Bătrânul mă-nvăluie într-o privire vagă. Profit ca să scot asul din mânecă.

— Sigur, zic, cu un calm teatral, e regretabil că acest penibil incident a alterat relaţiile dumneavoastră cu profesorul Badouin...

— Vrei să spui că sunt compromise, se lamentează şeful meu venerat (şi desigur venerabil). Badouin ţine prea mult la meseria lui ca să-mi ierte un astfel de scandal! Sora şefă a alertat tot personalul şi...

— Aşa e, ştiu prea bine, spun eu amintindu-mi tărăboiul sorei Maria Îngerilor; în orice caz, cât priveşte ancheta, nimic nu-i pierdut.

Asta îi redă un fir de energie:

— Cum aşa?

Îi povestesc embrionul de conversaţie cu Bubata Laburiq.

— Ştim că avea întâlnire la Hotelul Intermondial din Geneva, patroane. În consecinţă, trebuie să ne repezim până acolo ca să încercăm să descoperim cine-l aşteaptă pe ministru. Presa n-a vorbit despre adevărata identitate a rănitului, din motive întemeiate. Se prea poate ca personajul cu care avea întâlnire trimisul reginei Bukabuna să se mai afle încă la Intermondial. Întâlnirea trebuind să aibă loc ieri, probabil că interlocutorul mai aşteaptă încă venirea ministrului.

— Nu ţi-a destăinuit numele acestui om?

— Nu, a strigat-o doar pe soră şi a intrat în comă.

Sunt şi cazuri în care şeful îşi uită pompozitatea obişnuită.

— Acţionează, San-Antonio!

— Îndată, patroane, n-aşteptam decât să-mi daţi semnalul verde.

Şi atunci, uşa se deschide fără ca nici un deget s-o fi ciocănit. Un Beru livid îşi face apariţia.

— Dom' director, spune el, v-am adus demisia mea. Dat fiindcă vă regulez la cap, nu mai are nici un rost să mai frec tiparul pe-aici!

— Ţi-o refuz! scrâşneşte Scalpatul.

Ca un mare domn, Grasul se-ntoarce spre mine.

— În acest context, ce trebuie eu să fac? mă interpelează el.

— Ce face negrul, răspund eu, să continui.

— Ce să continui?

— Ancheta, fireşte, Nătăfleaţă!

— Făcând ce?

Zâmbesc:

— Făcând chiar pe negrul, Beru.

*

Eu, doar mă cunoaşteţi! Dacă lansez o glumă de genul ăsta în faţa Bătrânului, o fac pentru că mi-a bubuit o idee şi a făcut pârtie.

Căpăţâna mea, îmi zic eu uneori, e ca o seră în care cresc, încolţesc şi rodesc gândurile cele mai rare şi mai delicate. Ar trebui să mă hotărăsc să-mi las moştenire creierul Ştiinţei, fraţilor. Când voi fi

proaspăt răposat, bisturienii, pasionaţii encefalului, înverşunaţii bulbului rahidian vor zburda prin circumvoluţiunile celor două emisfere ale mele. Cu lupa le vor scotoci. Cu o tăietură savantă, le vor explora pentru a dibui chestia misterioasă care se piteşte ca un crab cu pântece fragil într-o cochilie goală. Ce vor găsi, oare, aceşti cercetători înverşunaţi, în vastul meu creier? Vă spun eu: o migrenă!

O migrenă rebelă, nonconformist cum mă ştiu!

Deci, bancul făcut Grasului este în fond, fără să pară, un adevărat plan de bătaie. Iată de ce, patru ore şi zece minute mai târziu, Majestatea Sa şi cu mine păşim cu capul sus peste pragul Hotelului Intermondial.

Această instituţie magnifică e situată în afara Genevei, pe drumul spre aeroport. Îşi înalţă cele nu-mai-ştiu-câte-etaje într-o insulă de verdeaţă mamelonată şi constituie singură un soi de orăşel autonom, cu propriile sale magazine, restaurante, baruri, cinematografe, terenuri de sport.

O scară rulantă ne suie până la holul recepţiei, unde suntem întâmpinaţi de persoane foarte amabile. De ne-aţi vedea, nebunaticilor, v-aţi umple copanele de vânătăi, atât de tare vi le-aţi plesni râzând! Eu port un costum albastru la două rânduri, clasic. Am o pălărie cu boruri răsfrânte, stil Big Şef, o cravată neagră şi o geantă-diplomat în mână. Fac pe secretarul servil, învârtindu-mă în jurul unui Beru fenomenal, transformat în om politic negru. Mathias, roşcovanul de la laborator, l-a negroidizat magnific pe Malac! Pentru o treabă bună, e bună treaba. Întâi de toate culoarea, of corso: un brun foarte închis. Urmează coama: o perucă creaţă, coborâtă pe fruntea de taur a devotatului meu însoţitor. Şi apoi, nasul: i-au fost dilatate nările cu ajutorul unor biluţe de cauciuc. Pentru a încununa totul, Beru poartă ochelari cu ramă de aur şi un ghiul enorm, reprezentând un elefant pe cale să-şi înşele nevasta.

Un costum negru. O cămaşă cu gulerul răsfrânt, pantofi galbeni. Este întruchiparea neo-diplomatului negru în mirifica floare a vârstei. Ce reuşită, scumpelor! De nerecunoscut! Demn! Merită văzut, cu umbrela strânsă bine sub braţ, cu o mapă finuţă de crocodil în mâna cu mănuşa neagră de bumbac.

Mă îndrept spre recepţioner, cu privirea de gheaţă şi gura severă.

— Apartamentul domnului Kakaomare! spun eu scurt.

Tipul încuviinţează şi consultă un registru puţintel mai mic decât Piaţa Concordiei.

— Apartamentul fusese rezervat pentru ziua de ieri, obiectează el.

— Excelenţa Sa a fost reţinută! arunc eu cu o voce morocănoasă.

Beru întăreşte, aprobând vehement.

— Nimeni nu ne-a informat de această întârziere, continuă totuşi să obiecteze funcţionarul.

Atitudinea lui îl agasează pe „Excelenţa Sa”, care bombăne agresiv:

— Lasă coiala, bătrâne, o să plătim hogeacul ca şi cum l-am fi ocupat!

Limbajul lui ciudat îl face pe interlocutorul nostru să-şi înalţe sprâncenele.

— În orice caz, n-a fost reţinută decât o singură cameră, declară el.

Îi trag un zâmbet diplomatic, care-i redă puţin optimism.

— Dar vom aranja problema asta, promite amabilul băiat.

Consultă nişte fişe, examinează nişte grafice, de parcă ar studia refacerea totală a exploatării Inter-mondialului.

— Apropo, fac eu, probabil că Excelenţa Sa a fost căutată de mai multe ori, presupun?

— Am să mă informez, zice el, abătându-se către centrala telefonică.

O clipă mai târziu reapare, cu o expresie afirmativă.

— Într-adevăr, a fost căutat telefonic de două ori în cursul zilei de ieri.

— De cine?

— Persoana nu şi-a spus numele.

— Trebuie să mai revină?

— N-a precizat.

N-are nici o importanţă, simt că suntem pe drumul cel bun, căci dacă falsul Kakaomare a fost căutat, va mai fi, fără îndoială, cu excepţia cazului, fireşte, în care enigmaticul său corespondent a aflat despre atentatul de la Orly.

Câteva minute mai târziu, ne aflăm în două camere comunicante, luxoase şi agreabile. Am comandat un whisky pentru mine (dublu, vă daţi seama) şi o sticlă de vin pentru Beru.

Am întins plasa, nu ne mai rămâne decât să aşteptăm.

E plăcut să aştepţi.

Dar durează.

Timpul e mai greu de umplut decât paharele.

Când aştepţi ca să aştepţi, ajungi repede să te întrebi ce aştepţi şi să înţelegi că în viaţă nu există decât un singur lucru într-adevăr înţelept de încercat: să uiţi cum trece timpul. Cum naiba să uiţi asta când aştepţi?

Beru propune un joc de cărţi. Accept. Nu-mi place jocul, dar îmi place cum arată cărţile. Dacă aş fi plin de bani, mi-aş comanda cărţi de joc pictate de Picasso şi Buffet; doar cele îmbrăcate. Le-aş pune în ramă. Ar fi nostim, nu?

Cum am oroare de joc, trişez ca să se termine mai repede. Sau fac special să pierd.

Depinde de stare. A trişa înseamnă a da atenţie cărţilor de joc. A le acorda o distincţie pe care n-o merită.

Ca să-i fac plăcere Grasului, acumulez nefle după nefle. Aşa că

„merg” la cupă cu un simplu şeptar, chestie destul de riscantă, să recunoaştem. Totuşi, bafta se încăpăţânează să mă pocnească şi câştig. După-amiaza se scurge de bine de rău! Degeaba arunc ocheade telefonului că tot nu se hotărăşte. Şi totuşi rar se-ntâmplă ca o ciripitoare să nu zbârnâie când o priveşti într-un anume mod.

Într-un târziu, arunc cartonaşele pe masă.

— Scuze, Grasule, mi se rupe!

— Dacă-ţi închipui că nu mi-am dat seama, fatalizează el.

Adună cărţile, le face să scârţâie între degetele lui groase şi oftează:

— Vezi tu, San-Antonio, am impresia că nu ne prea iese combinaţia.

— Explică-te, Doctore…

— Ministrul negrotei ţi-a zis că avea-ntâlnire aici şi iată-ne, perfect, foarte bine, hockey! Mă deghizez în Mă-bate-Seseseko, iar bravo. Dar atunci, omule, nu mă-nchide între patru pereţi ca să bunghesc dacă aparatele telefonice şvaiţereze sunt mai perfecţionate decât cele franţuzeşti! La ce serveşte să mă fi metaformozat în Leo Senghor dacă e să stau poprit aici? E o chestie de care nu ţii cont, Coane, că întâlnirea cu vârf trebuia să aibă loc în hotel. Eu îţi pariez un pumn de dolari contra a doi bani într-o punguţă că tipul se usucă printr-un bar din hotel pândindu-mă!

— Uiţi c-a telefonat ca să afle dacă a sosit Kakao-mare.

— Tocmai, Monseniore, şi ce i s-a răspuns? Că nu-s aici, mi-o întoarce Beru, care se identifică total cu personajul pe care-l întruchipează.

— Nu-mi dau seama unde vrei să ajungi, recunosc eu cinstit.

— Nu-ţi dai seama pentru că eşti dus cu pluta de la şedinţa cu Moşul, afirmă Valorosul meu. Chiteşte-te aici, Bătrâne. Am o întâlnire la hotel cu un tip de nu ne cunoaştem neam. E la Intermondial şi mă aşteaptă. Nevăzându-mă că apar, îşi pierde răbdarea şi sună la recepţie ca să afle dacă nu m-aş fi strecurat pe şest.

— De ce, dacă e aici, ar telefona în loc să te caute personal?

Namila mă măsoară cu o privire mustind de dispreţ compătimitor.

— Măi Băiete, fără să te jignesc, azi ai câlţi în loc de creier. Ia să vedem, dacă ministrul şi-a dat osteneala să-şi dea alt nume ca să vină la întâlnirea asta, înseamnă deci că discuţiile trebuie să se desfăşoare în cuvinte cu perdea şi în spatele unui paravan, în toiul nopţii, în timpul unei pene de curent!

Începe să mă intereseze, Butia. Nu-i chiar fără noimă ce scoate din el. La ce-o să mai folosească să fii intelectual, dacă tolomacii încep să gândească!

— Un ministru, obligat, nu se deranjează ca să se-ntâlnească cu ucenicul măcelarului din colţ! Are automat întâlnire cu cineva sus-pus, de unde şi precauţiile incluse alăturat! Dar să-mi reiau demonstraţia, comisare: interlocutorul misterios mă caută. Caută o dată. Caută de

două ori. Nimeni! Ce se-ntâmplă atunci în scăfârlia lui? Vrei să ţi-o zic?

— **Yes**, Grasule, zi-mi-o!

Beru îşi cercetează paharul gol, sticla goală şi alungă tristeţea consecutivă acestei duble constatări.

— Îşi spune textual fraza de mai jos, San-A., mesagerul: „Negroteiul meu întârzie şi, dintr-un motiv pe care nu mi-l explic, n-a putut să mă prevenească. Cel mai cuminte lucru ar fi să mai rabd încă o zi sau trei şi să aştept să fie el ăla care să mă cheme. Pe de altă parte, pe partea cealaltă, având în vedere că e negru, o să-l remarc probabil. Atunci, comisare, omul pe care vrei să-l întâlneşti ne aşteaptă jos. Şi tu, fraier cu cioc, în timpul ăsta, te sileşti să faci o carte într-o cameră fără să ai cel mai mic chef.

— Impecabil gândit, Beru, îl aprob eu. O să-ţi poţi reface provizia de fosfor, căci am impresia că ai ras-o complet!

Se ridică, îşi îndreaptă cravata neagră şi-şi pune haina.

— Dacă există fosfor în antricotul de viţel, forestier pe care l-am depistat în menu, sunt amator să merg să-mi refac plinul de carburant.

E un tip cumsecade Beru, asta o ştiţi şi voi, dar care se dă niţel mare atunci când tocmai a spus vreun lucru ceva mai puţin cretin decât ce spune în mod obişnuit. E bine deci să-l struneşti pe loc, înainte ca fărâma lui de creier să intre în efervescenţă.

— Şterge-ţi buzele de borhot, Grasule, că semeni cu Wilhelm al II-lea, şi-apoi închide-ţi şliţul, arată tare trist.

Se supune, dar îmi aruncă o privire cruntă.

— Oh! auzi, Lumină a Poterei, mai slăbeşte-mă. Dacă sunt negricios, asta nu înseamnă că trebuie să mă iei drept sclav!

*

Optăm pentru restaurantul cel mai gastronomic al complexului Intermondialului şi Beru pune stăpânire pe vastul meniu, precum naufragiatul pe-o epavă. Îl deschide cu o asemenea reculegere încât mi pare că aud frânturi de orgă dincolo de larma ameţitoare a luxoasei săli.

„Ficat de gâscă, pateu de prepeliţă cu stafide...”

Îl las să-şi recite rugăciunea şi mă bunghesc cu atenţie la comesenii din jur. Încerc să-i depistez pe cei ce par interesaţi de Beru; dar trebuie să recunosc că nimeni nu ne dă atenţie. Fără să fie propriu-zis un oraş cosmopolit, Geneva este un centru al întâlnirilor şi al vizitatorilor de toate rasele. Beru este poate unicul fals negru din restaurant, dar nu e singurul negru. Toate culorile de piele sunt reprezentate: de la negrul lucios ca smoala, până la albul cel mai lăptos, ocru, verde şi cocleală.

„...găină îndopată specialitatea casei, rinichi flambaţi, ghind de viţel

cu smântână, cotlet de vită… O să iau un cotlet de vită, decide Grasul, căci dacă mă gândesc bine e mai avantajos decât un cotlet de viţel.”

O baltă de salivă pătează meniul.

— Vezi că porţia de cotlet e pentru două persoane! îl avertizez eu.

— Ei bine! o să iau două, ţinând cont că mănânc cât patru! ripostează Domnul-Haleală. Şi o să-ncep cu un picior de porc în vin de Madeira, ca să-mi plombez cariile înaintea marii ofensive!

Pe când îi face semn chelnerului, apare un comisionar ce flutură o tăbliţă încadrată în catifea roşie şi prevăzută cu o sonerie de bicicletă pe care-o acţionează pentru a atrage atenţia. Merge de la o masă la alta, arătând dreptunghiul negru pe care o mână conştiincioasă a scris cu cretă galbenă şi litere de tipar: „Sir Harry Hanger”.

— Nu-i pentru noi, bătrâne! îi spune amabil Bérurier comisionarului când acesta trece prin apropiere.

E voios, nevoie mare, Grăsanul, în pragul unei mese bune. Haleala îl stimulează de jos în sus. Îl euforizează, îl galvanizează. Devine lipicios de-atâta blândeţe, Bérurier. Are tremolouri în tubul digestiv, frisoane în stomac, muzică în intestinul gros, zgândăreli în pancreas, licori în vezică, palpitaţii în rectum. E generos şi sublim, se gândeşte la micuţii indieni subnutriţi, le dedică cu ardoare potolul aşteptat, li-l benedictizează. După masă, va rosti Slăvire Ţie (sau mai degrabă slăbire!). Slăvirile sunt, în fond, bicarbonatul de sodiu al rugăciunii, nu-i aşa? Sucul gastric se caramelizează, la Dolofan.

— Şi pentru matale? se informează el. Căci, nu numai că e pasionat de haleala lui, dar se interesează în plus şi de a ta. Pofteşte atât de mult la tot ceea ce comestibil! Merită să-l vezi cum trage cu ochiul în farfuria ta în timp ce absoarbe conţinutul farfuriei lui! Nostalgia îi invadează ochii. Lăcomia îi ţâşneşte din toţi porii. Râvneşte atât de mult la mâncarea ta încât şi-o regretă pe-a lui şi o înghite maşinal. Şi-apoi brusc, nu se mai poate controla, Purcelul. Cu o magistrală împungere de baionetă, îţi înhaţă friptura, scuzându-se cu un şoptit: „E bună, asta?” ce seamănă deja cu geamătul unui orgasm paroxistic. Furculiţa e o armă periculoasă în mâna lui Bérurier. Expresia „se bat turcii la gura lui” a fost creată special pentru el. Căci toate loviturile sunt permise!

Văzându-mă dus pe gânduri, rade ultimele măsline aflate în faţa noastră. Apoi scuipă sâmburii în diferite direcţii şi pe diverse persoane, cu gura măiastră şi propulsoare.

— Ce priveşti acolo, San-Antonio?

— Stai aşa, Grasule...

Ceva îmi produce nelinişte. Ezitant, incipient, ascuns. Comisionarul cu tăbliţa este cauza. De ce? Băiatul e un tânăr italian cu părul creţ, cu o privire tristă de căprioară speriată... Nu l-am mai văzut niciodată înainte... Nu, nu vine de la el senzaţia asta de alertă. Acest **Achtung**

silenţios al corpului meu. Şi totuşi, am avut un sentiment ciudat, de „mobilizare”, când a trecut prin faţa mesei noastre.

Forţe secrete se concentrează în mine. Îl urmăresc pe comisionar cu privirea. Face ocolul sălii, apoi o ia pe altă cale, care-l readuce în sectorul nostru.

Citesc, pentru a doua oară, textul tăbliţei. *Sir Harry Hanger.*

— Dumnezeule mare! strig eu foarte politicos, dat fiind locul select în care ne aflăm.

— Dumnezeii mă-sii! răspunde Beru, pe care strigătul meu brusc l-a făcut să înghită patru sâmburi de măslină în acelaşi timp.

Din fericire, chelnerul ne aduce o carafă de vin, ceea ce-i permite Namilei să-şi desfunde canalizarea.

— Ce-ţi veni să scoţi răcnetul ăsta? mă întrebă el cu reproş.

— A apărut omul nostru, Grasule!

— Tipul cu care negrul...

— Da. Când ministrul a dat ochii peste cap, mi-a destăinuit că avea o întâlnire aici. L-am întrebat cu cine, a bolborosit: sora Maria Îngerilor... Cel puţin, aşa am crezut. De fapt a spus: „Sir Harry Hanger!”

— Şi ce-i cu numele ăsta?

— Gineşte tăbliţa pe care-o plimbă comisionarul!

Majestatea Sa aruncă o privire obiectului indicat:

— Brici, bătrâne! apreciază el.

Apoi tace, căci tipul solicitat de tăbliţă îşi observă numele şi se ridică în picioare. Nu e deloc genul de conspirator, sir Harry Hanger. E un bătrân masiv, cu părul de culoarea zăpezii (ce frumos sună un stereotip de calitatea asta!) şi cu tenul roşu cărămiziu. E foarte înalt, foarte lat în umeri şi, cu tot aerul lui aristocratic, dacă nu poartă 56 la pantofi, sunt gata să mă las expus în vitrina măcelăriei cu fire de pătrunjel în nas.

Ocupă o masă în compania unui tip tânăr cu faţă de reptilă care, dacă mai posedă vreun fir de păr, şi-l creşte pe dinăuntru, având în vedere că ţeasta lui seamănă cu o imensă măslină verde.

Nonşalant, îmi părăsesc locul şi fac un ocol mare ca să ajung la cabinele telefonice.

Sir Harry Hanger tocmai intră în cea din fund. Mă năpustesc în cea vecină şi-mi deschid larg pâlniile ca să captez indiscreţii şi porcărele, dar afurisitele astea de cabine sunt atât de bine insonorizate, încât dacă s-ar pune simultan banda sonoră a filmului „Tunurile din Navarone” în fiecare dintre ele, centralista nici n-ar clipi măcar.

Înţelegând că operaţiunea „trage cu urechea” este inoperantă, mă îndrept spre recepţie.

— Sir Hanger a sosit de mult la dumneavoastră? îl întreb eu pe recepţionerul menţionat mai sus.

Băiatul cel bun îşi consultă registrul imens.

— E aici de alaltăieri seara, de ce?

— Atunci înseamnă că azi dimineaţă, la Paris, m-am întâlnit cu vărul lui, arunc eu peste umăr.

Această mică informaţie îmi confirmă certitudinea că englezul este chiar omul pe care-l căutam. Acum nu ne mai rămâne de făcut decât un singur lucru: să-l tragem de limbă, dar asta riscă să nu fie prea uşor, având în vedere că, în general, cu cât un rosbif e mai bătrân şi mai aristocrat, cu atât e mai puţin vorbăreţ.

Întorcându-mă în restaurant, dau nas în nas cu Hanger. E congestionat la faţă. Furnizorul ideal pentru lipitori. Mie-mi cunoaşteţi impulsivitatea, nu? Fără să mai cântăresc pe balanţa personală pro şi contra, îl abordez pe naşparliu (e clar că nu e un haios).

— Scuzaţi-mă, domnule, nu cumva sunteţi sir Harry Hanger? îi îndrug eu cu nespusă politeţe, cu vârful limbii pe cusătura pantalonului.

Era dus pe gânduri, supusul Graţioasei Sale Maiestăţi. Lasă să treacă un timp şi privirea lui albăstrie sfârşeşte prin a se fixa pe mine, după un magistral zbor planat deasupra holului.

— Exact, aruncă el cu ostilitate.

Dacă i s-ar fi dublat vocea în acest moment, ar fi putut părea că spune „rahat”, fără probleme, atât e de conformă expresia lui.

— Să mă prezint: Alcid Citric, fac eu frângându-mă în două, sunt secretarul domnului...ăă, Kakaomare, dacă înţelegeţi ce vreau să zic!

Pare că înţelege, într-adevăr, căci un licăr de interes face ca ochii lui să nu mai pară nişte stridii alterate.

— Oh, perfect, scoate Hanger într-un oftat.

Cobor vocea.

— Suntem oarecum în întârziere datorită unei probleme mecanice a avionului nostru, care a trebuit să fie deviat pe altă rută.

— **Sorry!** aruncă Sir.

— Excelenţa Sa doreşte să vă întâlnească cât mai curând posibil, adaug, coborând şi mai mult vocea.

— Fireşte, mi-o întoarce englezul. Unde este?

Indic sala restaurantului.

— Tocmai ia masa. Poate că ne-am putea bea cafeaua împreună?

Precaut, Sir meditează o clipă. Aproape că nu clipeşte. Priveşte un tablou agăţat pe perete care reprezintă o porţie de brânză topită turnată peste gem de portocale şi care se intitulează „Apus de soare pe lacul Leman”.

— Hotelul nu e foarte indicat: prea mulţi curioşi, face el într-un târziu.

Încerc ceea ce chimiştii numesc o pură fericire. Uite că hazardul şi doxa mea proverbială mi-au permis să pun mâna pe interlocutorul

ministrului doar în câteva ore! Bravo, San-Antonio! Încă o performanţă la activul tău!

— Ce propuneţi, în acest caz, Sir? insist eu.

— Unul din prietenii mei are o proprietate pe malul lacului, acolo o să putem vorbi mai bine.

— Adresa, vă rog, Sir?

Îşi mângâie un fir de păr lung şi alb crescut la extremitatea nasului său stacojiu.

— Cel mai simplu ar fi ca secretarul meu să vă conducă acolo, decide el. Vă va aştepta peste o oră în parcarea hotelului. O să-l recunoaşteţi: stă acum la masa mea.

Intră primul în sală şi nu mă mai bagă în seamă, îi răspund cu aceeaşi monedă, nemaibăgându-l nici eu.

— A ţinut? mă întreabă Beru, a cărui gură unsuroasă seamănă cu un calup de margarină.

— Cred că da: aveam dreptate, e chiar omul nostru.

Grasul tresare:

— Dacă-mi permiteţi, Baroane, mai degrabă cetăţeanul Bérurier e cel care a avut dreptate. Dacă ar fi fost după tine, mai stăteam şi-acum la coteţ făcând contemplaţie telefonică niţeluş bolnav vicioasă.

Aduc omagii instinctului infailibil ce l-a făcut să aleagă acest restaurant.

— Avem întâlnire într-o oră pentru o conferinţă la vârf, Grasule. Nu uita că ai de jucat un rol capital! Intră bine în pielea unui ministru. Tact, abilitate, diplomaţie!

— Ete cetera şi ete cetera! încheie Namila. Parcă nu m-ai cunoaşte, San-Antonio.

Dă drumul unei râgâieli năprasnice, care face să se-ntoarcă o jumătate de sală.

— În privinţa educaţiei, continuă înţeleptul meu prieten, nu un ministru ar putea să mă înveţe pe mine, ţin să subliniez, dacă ţi-a scăpat cumva.

Apoi, ştergându-şi gura cu partea cea mai lată a cravatei, adaugă, în treacăt:

— Ai face bine să-ţi mai comanzi o porţie de calcan, Bătrâne; având în vedere că mi-am permis s-o halesc pe-a ta, care s-ar fi răcit.

CAPITOLUL FOR (BA CHIAR ÎNALT FOR)

Se crede despre unii oameni că sunt inteligenţi, când ei, de fapt, au doar memorie. Despre alţii că sunt proşti pentru că se mulţumesc să gândească. În viaţă, domnii mei, trebuie să alegi: sau să te-auzi vorbind, sau să te faci ascultat!

Un restaurant oferă întotdeauna o gamă foarte variată de fanfaroni.

Le ascult lăudăroşeniile doar cu o ureche, privind cum dispare sir Hanger, însoţit de complicele său pleşuv. Beru, ghiftuit, îşi transpiră prânzul, tot atât pe cât şi-l digeră, ciugulind firimiturile mai mari din cele care împânzesc faţa de masă. Pentru asta, îşi umezeşte un deget şi-l aplică pe prada cronţănitoare. Apoi îl duce la gură, totul cu promptitudinea limbii de cameleon.

Încă îi mai e foame, Grasului. Şi îi va fi veşnic.

— Ce-ai căzut în melancolie? mă întreabă el după ce-a curăţat conştiincios toată masa.

Îi zâmbesc:

— Eram pe cale să-mi spun că toată lumea se face că trăieşte, Grasule, dar că, în fond, nimeni nu prea are chef.

Îşi încruntă sprâncenele stufoase, de brută incomplet divorţată de regnul animal.

— Ai constipaţie la bibilică, Coane! exclamă prietenul meu; sau atunci e glandular!

Mă bate pe umăr, îşi trage scaunul înapoi şi, satisfăcut, se auto-indică cu amândouă mâinile.

— N-am chef de viaţă, eu? întreabă el stăpânindu-şi cel mai copios şi mai sfidător râs din lume.

— Tu, da, accept eu, dar tu eşti o excepţie. Ceilalţi se forţează; n-au tragere de inimă, sunt plini de „nici un chef", vârâţi până-n gât în afacerile lor păcătoase, împovăraţi de problemele pe care şi le-au creat. Ajunge să-i auzi vorbind, să-i vezi tăcând, să le contempli acţiunile. Uite, mă gândesc la problema noastră, Beru, şi o găsesc destul de tristă.

— Care-i baiul? întrebă Dolofanul.

— Reiau geneza, fac eu. Franţa şi bombele ei pentru nunţi şi banchete, tocmai bune să-i plesnească pe oamenii fericiţi din Pacific, dar total incapabile să-i impresioneze pe mai-marii răi ai acestei lumi! Franţa, deci, maştera noastră patrie, vrea să instaleze noi baze de lansare pe nişte teritorii care nu-i aparţin. Până acum, se trăia în linişte şi pace în Arhipelagul Mitocanilor. Nuci de cocos la toate etajele, floricele în păr, marea, de culoarea mărilor Sudului! Nisipuri de aur. Soare! O adevărată reclamă de „Club Mediterranee". Şi apoi apar scumpii de occidentali cu materialul lor mortal! Ah! mi-e ruşine. Grasule, să-i văd pe contemporanii mei atât de imbecili; atât de neasemănători, semenii mei! atât de devastatori! de distrugători! de poluanţi! Distrug ceea ce au clădit şi – ce-i mai rău – ceea ce Dumnezeu a clădit. Contaminează spaţiul. Decimează urmaşii! Bizari vor fi toţi, copiii viitorului. Descompuşi înainte de-a se naşte. Condamnaţi! Damnaţi! Fericiţi cei ce vor fi nimiciţi din prima zi! Vai de cei ce vor sfârşi în acelaşi timp cu specia, informi şi inconsistenţi, monştri şi moluşte, victime întârziate ale bătrânilor negustori de

fulgere ale căror schelete prezentabile vor triumfa încă şi se vor împăuna în mausoleele rămase neatinse.

— Ar trebui să-ţi fie sete tot dând aşa din gură, mă întrerupe Beru, hai să mai comandăm o sticloanţă.

— Comandă! Dar lasă-mă să continuu, simt nevoia să mă descarc, să mă descurc! Devin singurul meu interlocutor valabil, Grasule.

— Nu te da mare, mă dăscăleşte fiinţa asta echilibrată, pocnind din degete ca să cheme ospătarul. Dar înainte să te fi încurcatără şi pierdutără în peri-fraze, începuseşi o trecere-n revistă a problemei?

— Da, mă gândeam la insulele acelea, tot atât de pacifice ca şi oceanul care le scaldă şi cărora li se va oferi un splendid foc de artificii, în virtutea faptului că nu poţi opri progresul. Pe aripile avântului! Liniştea acestor oameni cumsecade a luat sfârşit. Pentru ei, nu mai e vorba decât să afle la al câtelea suflu vor fi dezintegraţi. O vor face atomizoarele americane, englezeşti, egiptene sau ale celei de-a cincea noastre, bezmetice republici? Guvernanţii lor, momiţi cu promisiuni strălucitoare, s-au hotărât pentru focul de artifese. Dar când să negocieze cu Franţa, uite că se-mpotmolesc. E trimis pe şestache ministrul afacerilor (şi ce afaceri!) externe la Geneva pentru a se întâlni cu un englez bătrân. Ministrul este înjunghiat la Orly.

Mă întrerup. Namila, care mă urmărea, docil, mă aţâţă:

— Şi atunci?

— Atunci, consider că fiţele astea sunt dezolante, Grasule. Există deja o victimă. Buba ta Laburiq a fost sacrificat, în fond, pe altarul cercetării nucleare. După toate probabilităţile, suverana Mitocanilor a luat contact cu Marea Britanie.

— Din cauză că e un sir, corespondentul căutat?

— Fireşte.

— Şi de ce te roade asta?

— Pentru că nu s-a schimbat nimic. Alianţele se desfac când e interesul în joc. Strânsa prietenie franco-britanică se destramă pentru o bucată de teritoriu pierdut în ocean. Subit, sângele vărsat în comun, marile momente istorice, demonstraţiile de tandreţe se evaporă ca să lase loc loviturilor sub centură, şiretlicurilor perfide şi înjunghierilor discrete.

— Şi atunci, face Grasul, smulgând sticla din mâinile chelnerului pentru a o destupa personal, şi atunci, te surprinde că două ţări se contrează, când e plină lumea de fraţi care se păruiesc pentru a-şi împărţi boarfele babacului când crapă? Vrei să-ţi spun, San-Antonio? Ai hachiţe. Parcă ai fi o muiere! Te apucă, din când în când, stenahoria. Vezi totul în negru, totul îţi pute. Devii al naibii de cârcotaş. Mamă-mamă, ce jale! Dacă ai fi lăsat să refaci lumea, tare-aş vrea să văd ce faţă ar avea!

Îşi goleşte sticla cât te-ai şterge la fund.

— Hai, valea, n-a venit timpul să-l fraierim pe rosbiful tău?

— A zis peste o oră.

— Se dă misterios, banditul! Ţie nu ţi se pare că e ceva dubios?

— Tipul e probabil cunoscut în cercurile internaţionale şi vrea să acţioneze cu discreţie. Genul ăsta de tranzacţie nu se încheie pe un scaun de bar!

— Mda, gen de cor pretenţios, nu? Pluş roşu cu mape de birou şi carafa cu apă! Fără a mai socoti clopoţelul preşedintelui. Dar nu-ţi fă probleme, o să fiu la altitudine.

*

E o frumoasă noapte elveţiană, puţin cam rece şi vântoasă. Steagurile hotelului fâlfâie vioi.

Un Boeing luminat decolează din împrejurimi şi virează peste casele vecine pentru a lua înălţime deasupra lacului Leman.

Când ajungem în parking, o siluetă iese din umbră şi se-ndreaptă spre noi. E tipul chel care-l însoţea pe sir Hanger.

— Vă rog să poftiţi! ne spune el cu un uşor accent.

Deschide portiera unui Bentley negriu, al cărui compartiment posterior e separat prin geamuri culisante de cel din faţă.

Cu mapa sub braţ (ca să pară mai diplomat), Beru se caţără în solemnul vehicul şi se lasă să cadă pe bancheta moale de piele.

Îi închid portiera şi merg să mă instalez în faţă, lângă şofer.

— Nu vă urcaţi lângă Excelenţa Sa? se miră secretarul lui Hanger.

— Nu mă tolerează decât la masa lui, pentru că nu-i place să mănânce singur, îi explic eu.

Omul are o înclinare a bărbiei şi demarează. Nu vorbim. Deşi aş avea o grămadă de întrebări să-i pun. Dar prudenţa cere să-mi ţin gura. Stau extrem de ţeapăn în scaun, cu atitudinea riguroasă a perfectului secretar de ministru.

Partida ce urmează să se joace este extrem de delicată. Cât timp vom reuşi să ne prefacem, Beru şi cu mine?

L-am dăscălit bine pe Slănină al meu, l-am pus să-şi repete rolul până la ultima silabă, dar cu firea lui generoasă, te poţi aştepta la cotituri redutabile.

Coborâm spre centru şi, ajunşi în faţa gării, facem la stânga. Curând ne aflăm în afara patriei lui Calvin. Lacul sclipeşte în lumina lunii. Pe malul celălalt, **the french mountains** îşi decupează uriaşele umbre cenuşii pe cerul lăptos.

— E departe? întreb eu pe un ton indiferent.

— Câţiva kilometri, aruncă reptila.

Poartă mănuşi când conduce. Are un costum de culoare închisă, foarte sobru şi gesturile-i sunt pline de nonşalanţă.

Un nu-ştiu-ce puţin dispreţuitor se degajă din persoana lui. Nu m-ar

mira peste măsură ca guşterul să aibă sentimente rasiste.

Beru face să culiseze un geam şi-l bate pe umăr pe şofer.

— Ia spune, puiule, interpelează el. Deschizând dulăpaşul care e sub tembelizor, tocmai am dibuit o sticlă fără etichetă, ce-o fi conţinând?

Celălalt tresărise şi schiţase o mică mişcare de rotaţie ca să scape de mâna Grasului.

— Whisky! laconizează el.

— Nu l-ar deranja pe mahărul tău dacă aş rade un păhăruţ? Am omuşorul bereguşului care mă râcâie niţel pe sofag.

Secretarul ridică uşor din umeri:

— Serviţi-vă!

— Mersi, amice, eşti un tip cât se poate de înţelegător!

Acestea fiind spuse, Dolofanul trage geamul la loc. Îngrijorat, strecor ocheade către spatele maşinii, îl văd pe Grăsan trăgând fără fasoane dintr-un flacon de cristal. Biberonează o duşcă cazonă şi-mi aruncă o privire fericită. Degetul lui mare ridicat îmi spune că whisky-ul englezului este **first quality.** Cum Beru se pregăteşte să-şi mai facă o injecţie, îmi încrunt sprâncenele. Atunci, impertinentul purcel îmi scoate limba, ceea ce mentorul nostru surprinde în retrovizor. Îşi zice probabil că şeful diplomaţiei mitocane are maniere nu prea protocolare. Cine însă se posomorăşte rău de tot şi simte cum îi creşte îngrijorarea, este mult-iubitul vostru San-Antonio, frumoasele mele. Îşi spune că, în ritmul în care merg lucrurile, falsul său ministru va fi un afumat autentic, la sosire.

Hotărăsc să-l ignor pe Grăsan, sforţându-mă totuşi să-mi exprim, cu spatele, cea mai adâncă dezaprobare, ceea ce e doar la îndemâna marilor actori, a pederaştilor şi a cocoşaţilor.

Regret că am făcut pe subordonatul slugarnic. Ar fi trebuit să mă aşez lângă Grăsan; dar puteam eu să bănuiesc că Bentley-ul posedă un bar atât de bine dotat?

Câţiva kilometri mai departe, un cântec viguros izbucneşte din caleaşcă: „Marşul Cartoforilor”. Asta nu înşală. Imnul este un termometru infailibil care indică concentraţia de alcool a Grăsanului.

„Să pokerim cu spor

Până la ultimul sfert de or’!”

...muge organul, gros.

— E vesel, ministrul vostru! murmură ironic jumulitul în punctul culminant.

— E un om foarte simplu. În Arhipelagul Mitocanilor, viaţa nu e la fel ca în alte părţi. Lumea e veselă...

Bentley-ul părăseşte şoseaua naţională pentru a o coti pe un drum îngust care coboară lin spre lac. Spre marea mea surpriză, văd că depăşim toate proprietăţile şi o luăm pe un dig de beton la extremitatea căruia se leagănă un vas de agrement.

— E vreo schimbare în program? mă mir eu.

Tânărul chel zâmbeşte:

— Într-adevăr, prietenul lui sir Hanger dă o recepţie astă-seară, dar ne-a propus să ne folosim de vasul lui.

De data asta îmi spun că se împute treaba. Cam suspectă, întâlnirea asta pe lac, nu? Să se fi prins oare „interlocutorii" noştri de mica înscenare ce le era destinată?

Din fericire, îl am pe amicul meu PacPac vârât în brăcinarul nădragilor, plus un şiş într-o şosetă, stil pumnal scoţian. Căci, o ştiţi prea bine, eu nu mă lansez niciodată într-o aventură de genul ăsta fără o provizie serioasă de muniţie.

Îi deschid portiera Grasului.

— Dacă faci pe nebunul, îţi rup urechile! îi strecor eu, profitând de o plecăciune ceremonioasă.

Îmi suflă în faţă o respiraţie atât de încărcată de alcool, încât dacă aş fi avut o ţigară aprinsă-n bot în acel moment, am fi sărit amândoi în aer ca nişte papagali.

— Sunt gata de manevră, Bătrâne! îmi afirmă Excelenţa.

Se apropie de şofer şi-i murmură, strecurându-i o monedă de zece centime elveţiene în mână:

— Ţine, puiule, ca să umpli butelca Bătrânului, având în vedere că şi-a dat duhul în timpul drumului.

Satisfăcut, îşi îndreaptă nodul la cravată şi întreabă:

— Bun, unde se face mânăria cu bătrânul rosbif?

— Dacă vreţi să mă urmaţi, răspunde Guşterul fără să clipească, dar îndreptându-se totuşi spre pasarelă, cum ar fi scris Alexandre Dumas într-una din zilele în care n-ar fi avut timp să-şi citească proza.

Vasul la care s-a făcut aluzie câteva rânduri mai sus este un Alainbom Bard de 25 de metri pe unde lungi şi 4 în lăţime, chila cu forma tare, pontaj ejectabil, cârmă predominantă cu piruetă inversată, linie de plutire termostatică, stabilizator cu dop, balizor în derivă pe rotule dinţoase, pupă cu cremalieră, motor faringizat cu arbore bifurcat, celulă de apel biconvexă, elice cu fisură manşonată, conductor de perenitate, scurgere de ulei extralucidă, apă, gaz, electricitate, plancton spontan, cală capilară, buletin parohial proxim, stigmate progresive, centru de gravitate etanş, pungă de aer laterală, detector ihtiologic cu raze infraroşii şi post de comandă automat. O minune! Tot confortul! Vaporul posedă un pârguitor de banane, o sală de gimnastică, trei spălătorii; o popicărie, şaisprezece hublouri şi o probă extensibilă care se poate transforma în plută. În plus, ceea ce e foarte rar, mai e dotat cu o binecuvântare episcopală şi cu o scrisoare de recomandare din partea ministrului marinei elveţiene pentru a-l feri de naufragiu.

Se vede lumină la bord şi percepem frânturi de muzică. Îmi închipui

că puntea e pustie, dar imediat cum străbat pasarela, zăresc pâlpâind o luminiţă roşie în stânga bastingajului, cum priveşti spre Evian. Un trabuc enorm înaintează spre noi, ţinut în lesă de sir Hanger.

E extrem de tipic, Britişul. Pantaloni vărgaţi, vestă neagră, cravată gris-perle. Poartă o garoafă enormă la butonieră şi îşi ţine o mână vârâtă în buzunarul hainei, cu degetul mare afară.

Mă grăbesc să-mi reiau rolul de secretar diplomatic.

— Permiteţi-mi, Excelenţă, îi lansez eu Grasului, să vă prezint pe Sir Harry Hanger!

Apoi, către bătrânul rosbif:

— Excelenţa Sa, domnul Bubata Laburiq.

— Respectele mele, Excelenţă, face Hanger, scoţându-şi mâna din buzunar şi trabucul din gură.

— Încântat! declară Grasul zdrobindu-i mâna. Luaţi aer, sir al meu? Băgaţi de seamă, nopţile sunt friguroase pe apă: la vârsta dumitale, dacă n-ai inhalatorul la tine, rişti să-ţi blochezi foalele.

— Drumul a fost bun, Excelenţă? întrebă flegmaticul englez.

— Extrem de bun, i-o întoarce Malacul. Doar că zburătoarea noastră a căzut în pană între Caracas şi Naiba S-o Pieptene, ceea ce ne-a obligat să facem o escadră tehnică pe lângă Borneo, obligat-forţat! De unde şi întârzierea, apropo de pentru care ţin să cer scuze.

— Eu îmi cer scuze, murmură Hanger, deschizând uşa cabinei, nu credeam că va trebui să vă chem în Elveţia, dar poliţia engleză ne supraveghează cam prea strâns activităţile.

Ia te uită, discuţiile încep să devină interesante din start. Harry Hanger nu pare să se înconjoare peste măsură de mistere.

— Nu mă miră din partea ei, încuviinţează Bérurier, nimic nu-i mai antipatic ca englezii.

Luăm loc în nişte confortabile fotolii de piele. Cât priveşte şoferul, acesta a rămas pe mal. Sir Hanger îşi scufundă trabucul incandescent în trapa unei scrumiere cu picior.

— Sunteţi, poate, un fumător amator, scumpul meu sir? se alarmează Beru recuperând ciotul de trabuc. Să arunci o asemenea mahorcă, înseamnă să-ţi faci un păcat: dintr-o bâtă ca asta fumez până mă satur!

Zicând acestea, scutură scrumul opulentului chiştoc şi şi-l plantează-n cioc.

— Ziceaţi că poteraşii Grăsuliei Sale Majestăţi Rugina vă căutau pricină?

— Să zicem că deveneau puţin cam curioşi, continuă moşul, de parcă limbajul lui Beru i-ar părea firesc.

— Cec este![5] spune Dolofanul, lansând în cameră un nor de fum mai dens decât cel scos de un coş de fabrică. Aţi trebuitără în consecinţă să vă abateţi prin Elveţia, fratele meu, vreau să zic sir al meu?

— Va trebui să mă reorganizez complet, oftează Hanger, aprinzându-şi alt trabuc. Cu toate acestea, continuă el, am fost capabil să vă dau satisfacţie.

Curiozitatea mea e stârnită. Vă descriu scena în mod fidel şi din motive de probitate profesională fac abstracţie de persoana mea. Dar să fiţi convinşi că fosforez din greu.

Complet derutat din mental, scumpul San-Antonio îl luase pe bătrânul Hanger drept un mesager secret al guvernului britanic şi realizează că în realitate nu e decât un nea pricopsit[6]. Chiar mă-ntreb în ce ne-am băgat labele?

— Chiar aşa! face Grasul drept răspuns la promiţătoarea afirmaţie a interlocutorului său.

Cu toate lipsurile vocabularului său, trebuie să recunosc că Beru nu se descurcă prea rău.

— Cel puţin aşa sper, declară sir-ul impasibil, suflând fum în fumul Grasului.

O scurtă tăcere. Îmi storc meningele ca să ghicesc despre ce e vorba. Brusc îmi spun: „Şi dacă totul n-a fost decât o confuzie? Dacă baza de lansare proiectată pentru insula Miserupe n-are nici o legătură cu tot mişmaşul ăsta?”

Asta chiar ar fi râsul dracului, nu?

Crezi că ai cumpărat sardele şi eşti încălţat cu piper măcinat. Tot Grouchy, tot Blucher![7]

Bătrânul englez se ridică. E mai înalt în picioare decât stând jos.

— Veniţi, Excelenţă!

Şi-l trage pe prietenul meu pe coridor. Mă pregătesc să-i urmez, dar sir Hanger mă opreşte cu o privire de gheaţă.

— Cred că e preferabil ca Excelenţa Sa să vină singur!

E, categoric, inutil să mai insist.

Mângâi crosa compostorului meu, de parcă m-aş masa pe „duo de nuni” (ar zice Beru vorbind de duoden) şi mă apropii de hublou. Lacul este de-o linişte lamartiniană. Sclipeşte fremătând în lumina lunii, ca un peşte mare (aduce a compunere de şcoală primară, dar proza mea câştigă în prospeţime). Pe chei, Bentley-ul pare anacronic. E lumină înăuntru şi zăresc silueta Guşterului, prăbuşit în spatele volanului, cu un braţ scos în afara portierei.

Timpul trece. Încep să mă plimb în sus şi-n jos prin salonul luxos plin de bibelouri chinezeşti, de piele fină şi de flori. Covoarele sunt moi ca fesele unei mezelărese, iar aerul pe care-l respir e mai ameţitor decât un decolteu de fată tânără. Cum absenţa „domnilor” se prelungeşte, decid să întreprind o misiune de recunoaştere, căci toate astea nu-mi spun nimic bun. Pătrund deci în coridor, cu urechea mai întinsă decât un cearşaf sub ferestrele unei case în flăcări.

Pe loc, organul tunător al Grasului ajunge până la mine.

— Formidabil! strigă el. De toată frumuseţea! Ah! complimente, sir al meu, astea nu sunt imitaţii. Podoabe de calibrul ăsta n-a văzut nici Parisul!

— Încântat că vă sunt pe plac, murmură flegmaticul Hanger. Intenţionaţi să cumpăraţi tot lotul?

— Se poate, nepoate! răspunde excelenta Excelenţă.

— Am putea discuta, în acest caz, despre... hm... modalităţi?

— Discutaţi aceste chestiuni cu secretarul meu pentru afaceri străineze, replică Grasul, foarte **gentleman.**

Mă întorc în salon, unde Harry Hanger nu întârzie să mi se alăture.

— Excelenţa Sa e mulţumită? mă interesez eu.

— Aşa s-ar spune, răspunse Bătrânul steak. Mi-a spus că discutarea condiţiilor se va face prin dumneavoastră.

— Întotdeauna! confirm eu întrebându-mă din ce în ce mai disperat despre ce-i vorba.

— În acest caz, voi trece direct la subiect, nu pot ceda lotul cu mai puţin de patru sute de mii de dolari!

— E scump, afirm eu, întărind cu o strâmbătură.

— Calitatea se plăteşte, amice! Pot să vă certific că suverana dumneavoastră va fi femeia cea mai invidiată din Pacific.

Dar despre ce e vorba, mii şi milioane de draci, meloane de vraci, muiane de traci! Despre ce? Mă hazardez:

— Câte? întreb.

— Opt! răspunde englezul.

M-am lămurit buştean, scumpetelor! Frumos dialog, nu?

— Patru sute de mii de dolari pentru opt! strig eu pe un ton mânios, fără să ştiu dacă e vorba de diamante sau de borcane cu muştar. Vă daţi seama, sir?

— Desigur!

— Dar patru sute de mii de dolari, asta înseamnă...

— Două miliarde de cocari în moneda mitocană, aprobă şi mă informează Hanger. În ce mod intenţionaţi să-i achitaţi?

— Scuzaţi-mă, sir, dar mi-e imposibil să accept preţul dumneavoastră fără să fi văzut marfa.

— A fost recepţionată de Excelenţa Sa, obiectează moşul.

— Şi totuşi eu sunt cel care negociază, sir. Cunosc firea entuziastă a Excelenţei Sale şi rolul meu constă tocmai în a-l tempera.

Departe de a-l încânta pe britanic, vorbele mele par să-l irite peste măsură.

— Ascultă, băiete, face el cu sprâncenele la fel de unite ca şi regatul căruia îi este un fidel supus (bănuielii), am mai avut ocazia să tratez cu mesageri ai reginei Bukabuna şi niciodată nu mi s-a discutat preţul. Ştiţi cât de specială e... marfa în chestiune.

— Desigur, îmi permit eu.

— Atunci, nu mă tocmesc. Patru sute de mii de dolari: e ultimul meu cuvânt!

Îşi stinge din nou trabucul pe jumătate consumat şi îşi oferă altul, pe care-l freacă-ncet între degete, în timp ce şi-l trece, iar şi iar, pe sub nas.

— În acest caz, cedez eu, fie şi patru sute de mii! N-am ce să risc, nu? Din moment ce totul e banc!

— Cum plătiţi? reia fiinţa asta hrăpăreaţă.

— Fondurile vi se vor vira la ce bancă doriţi şi în contul pe care-l veţi indica.

— Când asta?

— Şi mâine.

— Perfect!

That's all! Am făcut-o pe marele businessman în joacă, ca atunci când eram puşti şi-i vindeam verişorului meu turnul Eiffel, gara Lyon şi mormântul lui Napoleon, la preţuri sfidând orice concurenţă.

— Ce face Excelenţa Sa? mă neliniştesc eu brusc,

— E aşa de greu de ghicit? răspunde celălalt.

Salvez situaţia dând blazat din cap.

— Şi asta riscă să dureze! declară sir Hanger.

— Într-adevăr, adaug eu, dacă n-aveţi nimic împotrivă, aş dori să mă întorc la hotel.

— Nimic mai simplu, William vă va conduce.

Mă concediază cu un gest, spunând:

— Veţi avea mâine dimineaţă toate coordonatele mele necesare tranzacţiei bancare.

— Perfect.

Nu încearcă să mă shakehandeze, aşa că ies cu o dezinvoltură maximă. Ce face Beru? Mister...

Ciudat lucru, nu sunt îngrijorat pentru el. E drept că oamenii ăştia nu sunt periculoşi. Dar, pe coarnele tuturor încornoraţilor din Franţa (cincizeci de milioane la ultimul recensământ), ce naiba poate să fie marfa pe care Harry Hanger i-o furnizează reginei Arhipelagului Mitocanilor?

FIFTH CAPITOL

Alungaţi conştiinţa profesională dintr-un tip ca mine, prieteni, şi ea se-ntoarce în galop. Atunci când un bun câine de vânătoare este trimis să depisteze un iepure, dacă întâlneşte în cale o potârniche, îi va lua urma, fiindcă nu se poate stăpâni.

Cât despre San-Antonio, lui i se-ntâmplă ceva amuzant: primeşte strict ordinul să descopere naţionalitatea tipului cu care urma să se-ntâlnească ministrul mitocan al afacerilor externe; şi dă peste un tip

ieşit din comun, care merge în Bentley şi ai cărui amici posedă un yacht pe lacul Leman. Omul respectiv furnizează nu ştiu ce chestie rarissimă (şi deci costisitoare) reginei Bukabuna. Fleacul respectiv trebuie, să fie cam dubios, din moment ce ministrul suveranei se împopoţona cu un pseudonim ca să întreprindă călătoria. Şi-atunci, cum reacţionează San-Antonio? Ca un prepelicar, fraţilor, ca un setter sau un grifon. Ia urma vânatului într-o viteză. Vrea să descopere cum şi în ce felul chestiunii. De ce? Pentru că tot ce e dubios îl fascinează şi, de asemenea, pentru că îşi spune, şmecherul (tot despre mine vorbesc), că dacă se descoperă o mişculaţie necurată în care să se fi băgat regina Bukabuna, guvernul francez îi va cădea cu tronc suficient de mult pentru a-i forţa lăbuţa în cazul în care ea ar ezita să semneze.

Chelul de William mă lasă în faţa intrării hotelului, răspunde la mulţumirile mele cu o înclinare a capului şi pleacă imediat înapoi spre lac.

Mă benoclez la ceas. Am făcut paisprezece minute de la dig până la Intermondial. Deci, dispun de cel puţin douăzeci şi opt de minute ca să acţionez. E arhisuficient.

E un tip nou la recepţie.

Mă reped la el, cu un aer foarte preocupat.

— Sir Harry Hanger, spun eu cu o voce întretăiată, e la 528, nu-i aşa?

Luat repede, se uită imediat în registru.

— Nicidecum, e la 842!

— Atunci mă-nşel, declar eu făcând stânga-mprejur înainte să aibă prezenţa de spirit de a-mi pune vreo întrebare.

Îmi iau cheia şi urc în propriul meu hogeag. Nu ştiu ce soi de presimţire m-a împins să mă înarmez cu o sumedenie de drăcovenii gen James Bond, eu care lucrez de-obicei la inspiraţie. Scot din geanta mea de voiaj o cutiuţă pătrată, nici măcar cât o cutie mare de chibrituri. E vorba de un mic aparat de înregistrat, care nu funcţionează decât atunci când se vorbeşte la mai puţin de trei metri. E magnetizat şi stă pe orice fel de suprafaţă metalică.

Asigurat cu acest preţios colaborator, o pornesc spre 842, deschid fără nici o dificultate, graţie şperaclului meu proverbial, şi pătrund în camera lui sir Hanger. Seamănă cu a mea, aşa cum seamănă o soră Kessler cu cealaltă soră Kessler. Mă reped spre telefon şi încep să examinez peretele din această zonă.

Dar vai! nu-i nimic metalic care să-mi permită să cazez plăcuţa înregistratoare. Perplex, bunghesc camera şi privirea mea desţelenitoare se aşază ca o pasăre pe lustra ultramodernă, compusă din cuburi asamblate într-un ciorchine savant. Trei dintre faţetele fiecărui cub sunt din sticlă, ultima fiind din fier forjat pentru a da ansamblului o ciudată înfăţişare de careu de cuvinte încrucişate în

relief.

Cum plăcuţa mea e neagră, o plasez în colţul unui pătrat negru şi sunt gata să pariez o duzină de mumii contra unei fâşii de pansament că nimeni n-o să-şi dea vreodată seama de prezenţa ei.

Tare-aş mai trage o mică percheziţie, dar mă tem că făcând-o, i-aş atrage atenţia bătrânului sir. Cred că e tare pedant şi reperează urgent obiectele deplasate, rosbiful! Mă retrag deci prompt şi mă duc să fumez câteva ţigări într-un fotoliu din hol aşteptând întoarcerea Grasului.

*

Vajnicul meu însoţitor reapare o oră mai târziu. Nu ştiu dacă a tras iar la măsea, dar are mersul cam nesigur, individul. Ai zice că are picioare telescopice şi că la fiecare pas se mai strâng puţin.

Are ochii spălăciţi şi roşii, braţele atârnând fără vlagă, pălăria pe-o ureche, cravata în buzunar, pantofii încălţaţi invers; o pulpană de cămaşă îi spânzură peste nădragi ca un şorţ masonic. E palid sub reţeaua de vinişoare violete din obraji. William, care-l însoţeşte, îşi ia rămas bun. Aştept ca promontoriul lui jupuit să dispară înainte să emit acel fluierat uşor pe care timpanele beruriene îl cunosc bine.

Burduhănosul se întoarce şi mă zăreşte în fotoliu. Are o înclinare a capului sau mai degrabă o împleticire a capului, căci ţeasta-i pare brusc prea grea pentru gâtul (totuşi robust) care o susţine. Cu siguranţă, nu gândurile Grasului au îngreunat-o aşa!

— Măi să ie! face el apropiindu-se de mine. Măi să fie!

Zicând aşa, dă să se aşeze pe imensa scrumieră de metal, întinsă ca o tavă, luând-o probabil drept un taburet modern. Dar obiectul e montat pe un soclu hemisferic care sustrage scaunul improvizat de sub monumentalul fesier.

Namila se lăţeşte pe covor.

Milos din fire, îl ajut să-şi recapete echilibrul.

Cu gura burduşită de scrum şi de chiştoace, se sufocă, se îneacă, expectorează violent.

— Mi te taie picioarele, se lamentează el prăbuşindu-se în fotoliul pe care-l ocupasem mai devreme.

— Ce ţi s-a întâmplat, o, omule invincibil?

Faţa lui masivă se despică precum un pepene căzut din căruţul unui vânzător ambulant.

— Dacă ştiai, amice, interpretai tu rolul negroteiului.

— Because?

— Nu-mi mai spune, că mă ia ameţeala. Ce şedinţă, nepoate!

— O şedinţă de ce, cremă de îndobitocire? Solidificare a gândirii umane! Putrefacţie a inteligenţei! Avarie a materiei cenuşii! Duhoare permanentă! Elogiu viu al idioţeniei!

Avalanşa asta de calificative trece mult deasupra capului său.

— O şedinţă de babardeală, moşule, aşa de nemaipomenit de formidabilă că o să-mi trebuiască o damigeană de întăritoare ca să mă reconstitui.

Dacă ansamblul Sfântul Radetutot ar interpreta „Dă-mi papiţ” în momentul culminant al liturghiei oficiate la catedrala Sartre, n-ar stârni o uimire mai mare.

— Cee! concăn eu, căci nu mai am nici măcar puterea să-l pronunţ pe „r” ca să croncăn.

Cum Beru vorbeşte curent croncănit, nu rămâne dator, cum se spune în bănci:

— De-ai fi ginit armada asta de gagici, Bătrâne, şi-n plus le-ai fi utilizat, în cârje te-ai fi dus la culcare. Blonde! Toate! Nemoaice şi scandinave! Nişte frumuseţi magistrate! Şi ce tehnică, sfinte doamne (şi domnişoare!). În viaţa mea n-am văzut aşa o poteoză. Opt piţipoance care se ocupă de tine, te enervează! Ce precizie, Christoase! Fiecare la postul ei! Un adevărat mic echipaj de meseriaşe. Nici un gest în plus! Nici un cuvânt (de altfel damele astea nu vorbesc franceză). Niciodată-n viaţa mea esenzorială n-am dibuit nişte gagici atât de expertize. Să înnebuneşti, bătrâne! Să înnebuneşti, nu alta!

— Povesteşte!

— Să povestesc! Dar ce fac eu acuma? zbiară tunătorul. Astea sunt nişte sclave, San-Antonio. Sclave blonde recrutate şi dresate ca să-i îndulcească nopţile reginei Bukabuna. Aşa, ca din întâmplare, la întoarcere, am conversaţionat cu englishul; l-am târât de limbă. Pare-se că pseudosuverana mea organizează mari serate însufleţite la curte. Pasiunea ei este să se bunghească la cavalerii ei balaoacheşi cum şi-o trag cu blonde drăguţe. Amorul negru pe alb, ăsta-i viciul ei. Plăteşte averi ca să-şi formeze şepteluri dezmăţate. E văduvă, regina. După constituţia ţării ei, n-are dreptul să se recăsătorească. Nici măcar să fie tăvălită prin hăţişuri de vreun şan bălan. Ce obiceiuri dragonice, nu? Singurul ei lux e să privească. Supliciul lui Tanti Ala, pe scurt. Iată de ce sărăcuţa organizează delicii pentru alţii. Se reprofilează pe vizual. Regina gaura-cheii, ce mai! După-n funcţie de ce-am zis că-nţeleg, fufele care pleacă la Mitocani nu se mai întorc niciodată. Majestatea Sa le lichidează ca să nu povestească la Factulităţi cum se trăieşte la curtea lui Bukabuna. De unde şi dificultatea de a recruta puştoaicele. Trebuie să dai de muieri degajate de orice obligaţii familiale şi capabile să dispară fără ca cineva să chirăie!

— Nebunie curată, murmur eu. Astfel deci, Bubata Laburiq venea aici doar pentru a dobândi o turmă de paraşute! Şi noi care ne băteam capul cu ipoteze de-o înaltă strategie...

Uneori, Grasul dă din el cugetări filozofice:

— Viaţa nu-i decât praf în ochi, afirmă omul ăsta marcat de

clemenţa zeilor.

— Totuşi, obiectez eu.

— Ce-o să mai scoţi de data asta? cedează Beru.

— Totuşi, ministrul a fost asasinat, amice.

— Şi ce dacă?

— Şi deduc că trebuia încheiată o afacere mai importantă decât racolarea de târfe.

Asta-l cam ciufuleşte pe falsul negru, care roşeşte sub fondul de ten.

— Vreau să-ţi subliniez două lucruri, San-Antonio. Primul, că ai putea să foloseşti alt cuvânt când vorbeşti despre fete formidabil de dotate şi pe care mi-am permis să le onorez toate opt!

Se cotrobăie-ntre picioare cu degetele făcute greblă.

— Al doilea, că asasinarea ministrului se lămureşte. Probabil că era burduşit de dolari ca să trateze afacerea, s-a prins vreun şmecher şi l-a uşurat de lovele în closetul de la Orly, înţepându-l ca să-l facă să stea liniştit.

Încă o dată sunt obligat să accept versiunea Dolofanului. Ce spune el are rezonanţă... Ca tot ce e găunos!

E nouă fără patru minute dimineaţa (notaţi asta cu grijă, ca să nu uitaţi), când ies din cameră a doua zi.

Un soare magnific luminează Geneva şi mă simt într-o dispoziţie delicioasă. Devastat de performanţa din ajun, Grasul doarme cu aşa o energie încât nu îndrăznesc să-l scol.

Când ajung în hol, îl zăresc pe sir Harry Hanger, aflat într-o discuţie pasionată cu secretarul său şi cu un al treilea individ purtând pe reverul hainei insigna companiei Swissair. Intru într-unul din magazinele hotelului ca să-i observ în voie pe aceşti domni, îi văd făcând schimb de hârtii şi cecuri. După care se despart. Hanger şi acolitul său se îndreaptă spre restaurant **for the breakfast,** cum zice un amic al meu, care e întrucâtva englez, dar care nu se laudă.

Şi iată-l pe vajnicul San-Antonio că o tunde din magazin atunci când fermecătoarea vânzătoare îi arată bulanele ei elveţiene (căci prăvălia era de suveniruri, acei dintre voi mai puţin fleţi şi-au dat seama). Se caţără iar la etaj, San-Antonio. Cu ajutorul unui lift ultrarapid asta nu reprezintă o croazieră de lungă durată. Aleargă până la camera furnizorului Majestăţii Sale Bukabuna. Ghinion, uşa e larg deschisă şi două femei de serviciu italience dau un aspirator-party fredonând „O sole mio”. Ce-i de făcut?

Doar mă cunoaşteţi, nu?

Iau un pumn de mărunţiş şi-l azvârl pe mocheta de pe coridor. După care le interpelez pe doamne. Ele înţeleg greu franceza, dar ascultă de indexul meu în formă de cârlig zvâcnitor. Curioase, ies pe coridor.

— Ce? mă întreabă amabil cea mai tânără, care e mai puţin bătrână decât cealaltă.

Le arăt banii împrăştiaţi.

— Bani! spun eu... **Molto** biştari, copila mea. **It is for you,** dacă-i adunaţi!

Ea înţelege şi moşteneşte împreună cu colega ei, trecând la recoltarea rapidă a marafeţilor împrăştiaţi.

Banul e magic. Nu-i niciodată lăsat să zacă. În timp ce ele îngenunchează, intru în hogeagul lui Hanger în mai puţin timp decât mi-ar lua s-o scriu în malgaşă cu ajutorul unui dicţionar franco-japonez, îmi recuperez micul meu mag magnetizat.

Reapar exact atunci când ultima dintre monedele mele dispare în buzunarele lacome ale schimbătoarelor de cearşafuri. Ne zâmbim şi aspiratoasele se întorc la aspirat, mai bogate cu câţiva franci elveţieni pe care îi vor trimite cu siguranţă bătrânei lor **mamma.**

Coţofană hoaţă, captator de zgomote private, San-Antonio, acest mândru cavaler al erei moderne, galopează către vastele sale apartamente, ţinând strâns la pieptu-i de aramă micul aparat indiscret.

Ridic capacul şi constat că minuscula casetă e plină de sunătoare, mai ceva decât un ceai. Pornesc aparatul. Şi ascult cuvintele de mai jos, pe care ţin să vi le transcriu cu maximum de autenticitate. O voce cu accent italian:

— Domnul a sunat?

Vocea (cu accent englez) a lui Hanger:

— Aş dori un scotch dublu.

— Îndată, domnule!

Şi, pe loc, ceea ce e foarte amuzant ca efect (dar nu uitaţi că înregistrarea nu se declanşează decât la vocea omenească):

— Intră!

— Cu sau fără sifon, domnule?

— Doar **on the rocks!**

— Mulţumesc foarte mult, domnule! Noapte bună!

Şi aparatul face scurt continuarea:

— Daţi-mi Mayfair 65–78, Londra.

Şi apoi, tot într-o viteză, căci celula audio-electro-impulsivă a magului nu înregistrează momentele de tăcere, vocea lui Hanger în engleză:

— Numărul 88, **please!**

Formidabil ca efect acest whisky obţinut imediat ce a fost comandat, această legătură instantanee cu Londra. Un vis!

— Morrisson? Aici Harry, totul a mers strună. Am cerut patru sute de mii de dolari acestor cretini care mi-au promis că-i vor achita. Cred că acum sunt satisfăcuţi şi se vor întoarce să dea raportul. Bine că m-aţi prevenit de... hm... accidentul întâmplat ministrului, altfel riscam să iau plasă. A fost o potrivire de câteva minute, căci unul dintre aceşti **gentlemen** m-a abordat chiar când mă-ntorceam de la telefon.

„Ah, bun, regina e la curent? Dacă e nevoie! A-veţi orarul? Trebuie să trec prin Paris? Mâine la 3, ora Genevei? Şi-l iau pe William? Pe toată lumea? O să arăt ca naiba! Majestatea Sa pare să fie un personaj ciudat! Nu, n-am văzut-o niciodată!”

„E sensibilă la complimente? Ce-i cu protocolul? Ah, **well**[8]**! Very well!** Patruzeci de ore de zbor, n-o să fiu prea vioi la sosire! Uitaţi ce vârstă am, **my dear**[9]**.** În fine, voi încerca să duc la bun sfârşit negocierile. Da, trebuie s-o rezolvăm o dată! Contaţi pe mine. **Good bye!”**

Ce ziceţi, cârcotaşilor, nu-i pasionant ce se întâmplă? N-a fost tâmpit, San-Antonio al vostru, când şi-a plasat cârligul sonor în hogeagul sir-ului, nu-i aşa? Deci Hanger ne-a dus cu preşul (şi cu iahtul, trebuie să recunoaştem). Când l-am contactat, bătrânul domn tocmai aflase de atentatul comis împotriva lui Bubata Laburiq. S-a prins imediat ce gen de oameni suntem şi ne-a făcut să credem că nu-i decât un simplu furnizor de fese! Bravo lui, bine jucat. Nu-i de mirare că ne-a făcut cretini. În locul lui, aş fi zis la fel. Acum, convins că o să ne-ntoarcem la coteţ, o să-şi ia zborul spre Arhipelagul Mitocanilor ca să ducă tratative cu regina.

Cred că a sosit momentul ca Tunsul să fie informat. Se plictiseşte, probabil, tataia, îndărătul biroului! O să-i mucezească timpanele, tot aşteptând să-l sun!

Ascult şi restul înregistrării. Sunt o grămadă de ordine date juveţilor de la hotel apropo de cămăşi apretate şi de ouă cu şuncă. Apoi un apel de la Swissair referitor la nişte titluri de transport pentru zborul Geneva – Obscen-Laculme (capitala Mitocanilor), via Paris şi Los Angeles. Apoi Hanger îşi informează secretarul că la căderea serii vor lua avionul spre Arhipelagul Mitocanilor şi-i ordonă să facă bagajele. Nimic interesant, ce mai, n-are rost să vă supun unei relatări în detaliu. Iau telefonul pentru a-l suna pe Bătrân şi, graţie automatizării, îi obţin vocea armonioasă în mai puţin de nu prea mult timp.

— Aha! totuşi! explodează Defrişatul. Începusem să mă-ntreb... Ai fi putut să mă suni mai devreme!

— Mai devreme nu înseamnă la vreme, patroane, obiectez eu, dacă v-aş fi telefonat ieri, v-aş fi indus în eroare, căci iată ce s-a întâmplat.

Şi-i povestesc totul, dar nu vi-l retransmit aici având în vedere că ştiţi deja unde am ajuns. Îi povestesc cum am făcut confuzia între sora Maria Îngerilor şi Sir Harry Hanger. Seara nebunatică a Grasului. Magul meu bine plasat. Şi-i pun înregistrarea.

Chicoteşte:

— Am intuit just, San-Antonio. Mayfair 65–78 este linia privată a Foreign Office-ului, deci britanicii încearcă într-adevăr să ne zboare baza de sub picioare.

O pauză. Bătrânul fosforează şi eu îl las să chibzuiască în linişte, ca

să-i evit o distorsie a celulelor.

— O să previn Sediul şi Centrul de cercetări, oftează el.

Ceea ce echivalează în fond cu un anunţ de capitulare.

— Şi ce-o să facă? mârâi eu.

— Contra-propuneri, presupun, dar mi se pare că treaba începe prost pentru noi. Probabil că Marea Britanie a plătit cât nu face ca să câştige piaţa.

— N-a câştigat-o încă! obiectează neobositul San-Antonio, cel la care şi cea mai virtuoasă femeie visează în taină[10].

— Poate, dar asta se va-ntâmpla în curând, se resemnează şeful.

— Şi nu încercăm nimic?

— Ce naiba ai vrea să încerci! mormăie Pietrificatul din culmea unui ton în care urechea mea antrenată detectează totuşi un embrion de speranţă.

Simt că tocmai am spus ce-şi dorea Bătrânul să audă de la mine. Asta îl unge pe suflet. Şi, cum nu mai scot o vorbă, insistă:

— Ei, San-Antonio? Ce-ai vrea să-ncerci?

Chicotesc încetişor:

— Păi... imposibilul, patroane, ca de-obicei!

CAPITOLUL ŞASE

Mă spăl pe mâini!

Asta a spus Bătrânul, închizând telefonul. Pilat din Pont, ce mai!

Instigator, dar prudent. „Dă-i drumul, Puiule, eu te-aştept aici.” Asta-i politica lui, a Tunsului!

Îţi dă mână liberă tocmai pentru ca numele lui să nu figureze în operaţiune.

„Dacă reuşeşti, dragul meu, pot să te asigur de pe-acum...”

Să mă asigure de ce?

Să mă asigure de nimic! Tot ce promite, scalpatul ăsta cu normă-ntreagă, constă în puncte, puncte. Nimic mai elocvent, mai promiţător decât aceste puncte, puncte. Asta dă frâu liber imaginaţiei. Bagi aici tot ce vrei.

La asta mă gândesc, căscând în fotoliul meu din hol de-i trosnesc arcurile. Ceasul meu zice că-i zece şi douăzeci şi cinci în cifre romane.

Cu o privire posacă supraveghez intrările şi ieşirile din hotel. Îl aştept pe Hanger. Nu ştiu ce-o să fac, n-am nici cea mai mică idee, fraţilor. Depinde pur şi simplu de împrejurări. Va trebui să improvizez... Planul meu nu e un plan adevărat „e doar un proiect nebunesc.” De altfel, asta mă excită. Ador să brodez pe-o temă dată, exact ca bătrânele dantelărese. Singurul lucru care mă sâcâie cu adevărat este problema timpului. O să am oare vreme să-mi îndeplinesc programul?

Parcurg distrat titlurile din „Tribuna Genevei”, aflat pe o măsuţă joasă: conform acestui onorabil ziar, izbucnirea războiului este doar o chestiune de zile. Tot făcând pe nebunii, oamenii o s-o mai încaseze o dată urât de tot. O să facem piure de chinezuci, marmeladă de ricani, chisăliţă de rusnaci şi chiar jeleu de neutri, băieţi. E inevitabil, cu sporirea populaţiei într-un mod atât de vertiginos, încât până termin eu fraza asta, lumea a fost împovărată de o grămadă de tipi noi. Se amăgesc prosteşte cei care-şi închipuie că e loc pentru toată lumea. Nu-i aşa. Opun o dezminţire. Spaţiul vital e distribuit, Pârliţilor! Nu depăşiţi doza prescrisă! Sunteţi rugaţi să vă descotorosiţi de bagajul excedentar!

Dar, din fericire pentru voi, apariţia lui Hanger şi a acolitului său pune capăt digresiunii mele. În timp ce secretarul său se duce la casierie, formidabilul San-Antonio ezită timp de un strănut şi se ia după bătrânul rosbif. Iau celălalt lift şi debarc la etajul lui chiar în momentul în care se închide uşa camerei. Galopez până la ea şi bat discret.

— **Go in!** face bătrânul şmecher în franceză. Eu, când bat la o uşă şi mi se strigă să intru, nu trebuie să mi se spună de două ori.

Hanger şade deja în faţa unei mese şi îşi aranjează nişte hârtii într-o geantă diplomat. Zărindu-mă, îşi stăpâneşte o înălţare uimită a sprâncenelor. Dar e un tip care ştie să se controleze, credeţi-mă.

— Oh! bună ziua, aruncă el.

Degeaba se dă amabil, simt cum i se prăbuşeşte pe ţeastă o avalanşă de semne de-ntrebare. Nu mai pricepe nimic! Ne credea deja plecaţi, taica Harry, cărăbăniţi ca nişte limbrici.

— Respectele mele, sir, articulez eu avansând. Sper că nu vă deranjez?

— Câtuşi de puţin, mă pregăteam să vă caut, minte el cu neruşinare. Excelenţa Sa a petrecut o noapte liniştită?

— Îi e greu s-o încheie, zâmbesc eu. Cred că a avut o seară obositoare.

— Atunci, în ce stadiu se află micile noastre tranzacţii?

— V-am adus ordinul de virament, sir, afirmă nechibzuitul San-Antonio, strecurându-şi o mână în buzunar.

Apuc bâta mea de cauciuc cu armătura metalică şi-i trag scurt lovitura iepurelui. Trebuie să fii extrem de temerar ca să procedezi în felul ăsta, nu-i aşa, tolomacilor? Nu sunteţi voi ăia care sa facă aşa ceva, timoraţi cum vă ştiu; mereu dârdâind de frică. Luându-vă sughiţul la primul fluierat al unui poliţist!

Ah! prăpădiţilor, recunoaşteţi că metodele mele vă transformă măduva oaselor în jeleu de coacăze! O să vă dau o consolare: şi eu sunt trăsnit de comportamentul aprigului San-Antonio. Uneori îmi zic că trebuie să aibă gărgăuni la cap dacă procedează-n felul ăsta. E

dementţial, nu? Să păcăleşti un diplomat britiş în cel mai modern hotel din calvinista Geneva!

Moşul zace acum cu nasul în geanta lui diplomat. Îl ridic de subţiori şi-l întind pe culcuşul său. Chiar când termin cu manipularea, iată că se-aud bătăi în uşă.

Mă asigur că taica Hanger nu poate fi văzut de la intrare şi în loc să răspund, merg să deschid. E William. Zărindu-mă, cască nişte ochi ca două ferestre.

Dacă aţi vedea continuarea acţiunii san-antonătânge, v-aţi imaginarisi (cum zice Grasul) că vedeţi un film cu Chaplin. Fără a-i lăsa secretarului timp să se destupefieze, îl înhaţ de cravată cu mâna stângă, îl trag în cameră, închid uşa cu o lovitură de picior şi-l trăsnesc pe amicul William cu un croşeu de dreapta la bărbie capabil să demoleze arenele din Nîmes. Şi totul în trei secunde şi o zecime, nu-i chiar floare la ureche!

Îl car pe William până la patul venerabilului său patron; în timp ce aceşti doi domni îşi joacă rolul de neînsufleţiţi, aliniaţi ordonat, în mine se petrece o reacţie. Încep să-mi tremure zgaibaracele şi un pic de sudoare mi se prelinge pe gât.

N-am timp să dau ochii peste cap, căci iată că iar bate cineva. Uşa asta e o adevărată tobă pe care fiecare vine să-şi facă numărul.

Dominând melancolia care mă cuprinde, mă întorc să deschid. De data asta e un hamal.

— Am venit să iau bagajele! declară acest om de bine şi la toate, dar care într-o zi va fi cineva.

— Secretarul meu v-a făcut să veniţi prea devreme, nu sunt încă făcute, îi spun strecurându-i, de emoţie, o hârtie de cincizeci de franci, al cărei revers reprezintă o fetiţă bucălată, cu o coroniţă de flori pe cap şi al cărei zâmbet tâmp îţi face milă. Cărătorul de valize aproape că dă ochii peste cap. Nu ştiu dacă e răscolit de zâmbetul puştoaicei sau de cele două cifre plasate lângă ea, fapt e că începe să contemple hârtia ca şi cum ar fi vorba de o poză porno înfăţişând-o pe nevastă-sa cu vecinul de deasupra. Îl concediez cu un gest şi închid.

Pe culcuşul lor democratic, sir-ul şi subordonatul său visează în consens. Ridic receptorul telefonului şi, adoptând din prudenţă accentul englez al lui Hanger, cer propriul meu apartament. Ţârâie un moment, după care bubuie organul Grasului.

— Ce mai e?

— Sunt eu, Bebe roz, mai dormeai?

— Mă rădeam!

— Lasă-ţi pământuful şi cosorul şi vino să ne-ntâlnim la 842.

— Lasă-mă cinci minute, Bătrâne. Trebuie să-mi întind gazonul.

— O să-ţi termini secerişul mai târziu, e urgent.

După care închid şi, ca să mă dezenervez, aprind o ţigară.

*

Un semi-negru cu o semi-barbă albă e postat în prag. Beru! Şi-a ras unul din obraji, ceea ce i-a şters fondul de ten acaju de pe această parte a feţei. Celălalt obraz săpunit prezintă smocuri de patriarh. Încă-şi mai ţine aparatul de ras cu o mână şi pantalonul cu cealaltă. Poartă un maieu cu găurele dintre care principalele n-au fost prevăzute de fabricant.

— Ce-nvârţi pe-aici? mă întreabă.

— Vino să vezi, îl invit eu.

Se şterge şi mă urmează în interiorul apartamentului. Ajuns la picioarele patului, priveşte cu ochi noroioşi la cei doi englezi **out.** Ceea ce-l caracterizează pe Malac este că nu se emoţionează niciodată.

— Nu ştii dacă se prefac, dar e o imitaţie reuşită, declară prietenul meu.

— Puterea mea hipnotică, îi explic eu arătându-i bulanul.

— Eşti mai tare ca dicţionarul, complimentează Beru. Ai avut necazuri cu ei?

— Nu, ei au făcut nazuri cu mine, îl corectez eu, dar sunt cazuri mai dificile.

— Ce-ţi veni să-i mătrăşeşti, Bătrâne?

— Am făcut-o maşinal, Grasule.

— Nu crezi că trezirea lor o să fie cu probleme?

— Ba da, şi de asta te-am chemat, colega. Trebuie neapărat să ne organizăm în doi timpi şi trei mişcări. Trebuie să-i scoatem pe sticleţii ăştia din hotel pe şest, să-i poprim câteva zile la loc sigur şi să plecăm în misiune, dându-ne drept ei.

— Şi totul se termină în cămaşă de forţă, nu? bombăne nerasul. Ce şarade poţi să scoţi din tine dimineaţa, parcă ai fi vreun Remus!

William scoate un geamăt şi se ridică în şezut, holbându-se în jurul lui cu o privire rătăcită.

— Ah! nu, nu-i momentul, declară Beru, lasă-ne să cugetăm, amice, gândim şi pentru tine!

Şi-l expediază din nou în inconştienţă cu un şut în plină tâmplă.

— Ştii ceva, cugetă Majestatea Sa, sistemele de evacuare discretă a mătrăşiţilor nu sunt prea variate; nu văd decât cufărul. Dacă vrei, dau o fugă să cumpăr două?

— Halal discreţie. Băieţii de la hotel o să ţi le care până aici ca să le scoată imediat după aceea burduşite de hoituri! Unde ai citit asta, amice, în Tintin?

Expresia Mastodontului devine severă.

— Oh! auzi, las-o jos. Dacă te-ai fi organizat un pic în loc să-ţi verşi năduful când ţi-a trăsnit, n-am fi avut nevoie să ne scărpinăm în ochi ce put cum s-o ştergem de aici!

Îi contemplă pe cei doi gentlemeni lungiţi în pat, apoi, cu antebraţul îl măsoară pe cel mai înalt, adică sir Hanger.

— Ce tot mişculezi acolo, Grasule?

— Măsor, amice, trebuie să le găsesc o capsulă pe măsură dacă vrem să-i expediem în spaţii. Eu, dacă aş fi tu, i-aş lega, le-aş pune căluş şi mi-aş stoarce creierii începând cu ăla mic, ca să aflu unde pot să-i pitesc.

— Şi tu, în timpul ăsta?

— Eu, răspunde semi-negrul, o să mă ocup de transport. Se rezolvă într-un ceas.

— Ce plănuieşte Excelenţa Sa?

— Să-ţi repare tâmpeniile, bătrâne, asta plănuieşte, mă încredinţează semi-bărbosul ieşind.

Nu că m-aş prosterna zi şi noapte în faţa cerebelului lui Beru, mulţumind cerului că a permis naşterea unui asemenea geniu, dar am totuşi încredere în spiritul lui inventiv. În cazurile grave, inteligenţa nu serveşte la nimic, ceea ce contează este tupeul, iar Namilei tupeul chiar îi prisoseşte cu câteva butoaie.

Îi execut deci indicaţiile (căci nici nu poate fi vorba de ordine din partea unui inferior ierarhic) şi, folosind curelele din interiorul valizelor sir-ului, îi priponesc pe cei doi neînsufleţiţi cu un entuziasm de îmbălsămător.

Acestea fiind făcute, le astup pliscurile cu ajutorul unei role de leucoplast, ceea ce îi va scuti să înghită muşte. După ce au fost neutralizaţi cum se cuvine, nu-mi mai rămâne decât să mă conformez ultimului triptic al misiunii mele: adică să dibuiesc un loc unde să-i găzduiesc pe cei doi pehlivani. Asta nu-i deloc floare la ureche, mai ales că nu pot conta pe sprijinul Bătrânului, prea grijuliu să n-aibă nici un amestec.

Nu mai ştiu cine a spus că, într-o crimă, cel mai greu e să scapi de cadavru! Amicul respectiv poate că-şi mătrăşise preceptorul, dar nu-l răpise. Să ascunzi un om viu, e altă mâncare de peşte, vă rog să mă credeţi. Un mort poate fi înfăşurat, tranşat, cimentat, scufundat, plonjat în var nestins, spălat într-o baie de acid, ars, îngropat, desfigurat, mutilat şi chiar mâncat, dacă faci parte din secţia canibală a franc-mâncăilor, în timp ce cu un om viu sunt o sumedenie de circumstanţe enervante de care trebuie ţinut cont. Un om viu respiră, mănâncă, bea, urinează, ţipă, mişcă, votează, secretă! Şi mai ales, da, mai ales, te deranjează. Ce de-a mai fiinţe vii îi deranjează pe ceilalţi, frăţioare! De la Cain la Abel! Deja o crimă! Primii copii s-au ucis între şi, cel puţin aşa susţine Biblia. Erau doi, unul îl deranja pe celălalt. Asta-i soarta!

Îmi răsfoiesc agenda cu adrese, în căutarea unei inspiraţii, în căutarea unui contemporan susceptibil să mă ajute în loc să mă

deranjeze. E problematic! Dacă clienţii mei ar fi nişte borfaşi, ar fi mai simplu. Dar nişte diplomaţi! Precis că la capătul detenţiei lor o să dezlănţuie un tămbălău de pomină! Un sir al afacerilor externe, ăsta nu se lasă în păstrare ca un hamster când pleci în vacanţă.

Tot chibzuind abundent, dau paginile agendei cu coperţi crocodileşti. Ştiu ceva oameni! De la A până la Z (am printre cunoştinţe un anume Zwickovic). În tot cursul vieţii mele, cunoştinţe, bune sau rele. Tipi formidabili, ticăloşi, fanfaroni, generoşi, dar în principal bătrâni, jegoşi, oribili, jalnici, robuşti, săraci, mofluzi şi prostovani. Încercaţi să vă răsfoiţi agendele, şmecherilor, caracterizând fiecare interesat pe rând. Vă pot oferi o listă de abrevieri, cum sunt cele de la începutul dicţionarelor sau ghidurilor turistice. Uite, de exemplu: d.s. ar însemna dobitoc sinistru; b.b ar însemna băiat bun; p.p.l., pui de lele; e.x.l., escroc de prim rang; am renunţat la ideea de a nota tâmpiţii cu steluţe, altfel agenda ar ajunge să semene cu Calea Lactee.

Şi uite că dau de numele Gaston Kurly. Mă fascinează din trei motive, pe care o să vi le enumăr. Primo, e elveţian şi locuieşte la douăzeci şi cinci de kilometri de Geneva, doio, i-am făcut un anumit serviciu, cum se zice încă în unele foiletoane, treio, am impresia că e un tip eficient. Remarcaţi că am făcut adeseori servicii contemporanilor mei, deci nu de asta mi-ar veni ideea să le cer şi eu unul. Dimpotrivă, indivizii cărora le-ai dat o mână de ajutor sunt ultimii la care ar trebui să apelezi, căci te detestă copios. Dar cât despre Gaston, e o diferenţă. Chiar dacă încă-mi mai poartă pică pentru că l-am scos din rahat, cred că poate să mă ajute.

Fără să mai zăbovesc, cum scrie întotdeauna în romanele cu preţ fix, cer numărul amicului de care vă zic şi, giniţi aici ce bine se potrivesc lucrurile pentru mine în această **morning,** chiar el îmi şi răspunde. Îmi spun numele, el exclamă, ne zicem salut şi el mă informează că tocmai îşi tundea trandafirii. Pentru Gaston, de asemenea, important e trandafirul. Are două sute de soiuri în grădina lui şi la baza fiecărui arbust există o plăcuţă pe un ţăruş metalic ce poartă **pedigree**-ul trandafirului.

E o formă de poezie, în fond! Fiecare cu dadaismul lui, cum spunea recent Yves Saint-Martin[11].

— Şi ce faceţi în Elveţia, domnule comisar? întreabă vocea lui plăcută cu accent un pic tărăgănat.

— Turism, prietene.

— Sper că veniţi să mă vedeţi, nu?

— Cu mare bucurie, mă grăbesc eu. Dar sunt cu nişte amici, şi...

— Aduceţi-i! aduceţi-i! strigă nesăbuitul personaj. Veniţi să cinăm[12], câţi sunteţi?

— Patru, dar nu întindeţi masă mare, căci o să fim destul de grăbiţi.

— Veniţi, totuşi!

— Cam în două ore o să ne vedeţi debarcând cu căţel şi cu purcel, promit eu.

Închid şi, aşteptând întoarcerea eficace a Grasului, mă apuc să fac inventarul bagajelor sir-ului.

*

Îmi ceruse o oră, Beru. Cincizeci şi opt de minute mai târziu, îşi face apariţia. S-a des-negrizat şi-i stă mult mai bine.

— Sunt pregătit, Bătrâne, mă anunţă el, indicându-mi nişte obiecte sprijinite de peretele coridorului. Îmi aplec superbul cap dincolo de cadrul uşii şi zăresc două imense cutii de contrabas.

— Ce-ai de spus? întrebă Genialul, scociorându-şi portul liber.

— Brici! declar eu.

Neştiind dacă e banc sau vrăjeală, îşi mijeşte un ochi ca să mă măsoare mai bine.

— Trebuia să-ţi treacă prin cap, este?

— **Yes,** trebuia! răspund eu înşfăcând una din monumentalele cutii.

Începusem să-i băgăm în cutie.

— Exact măsura lor! jubilează Bérurier. Să mai zici că n-am ochiul format, San-Antonio!

— Eşti un adevărat ochiometru, scumpule. Şi pe urmă, te-ai gândit la evacuare?

— Totul e organizat amice, se fericeşte prietenul meu, nici la Cook nu ţi-ar fi făcut mai bine. Am adus Bentley-ul domnilor în faţa intrării de serviciu, că pică bine, mai ales că avea cheia de contact la locul ei. Îţi propun următorul sistem de evacuare. Ducem cele două cutii în hogeacul nostru. Apoi, vorbeşti cu portarul să trimită bagajele lordului la aer raport. Pe-urmă vii şi ne-ntâlnim în apartamentul nostru. În prealabil eu voi fi deşurubat stingătoarele de la etajul de sub noi. Nu ştiu dacă ai văzut vreodată spumă carbonizată de la aparatele astea, dar eu pot să-ţi promit că asta-ţi trage o zăpadă a-ntâia. Tocmai bună să stârnească o panică nebună în toată şandramaua. O să profităm de agitaţie ca să o ştergem cu liftul de serviciu, care ştiu unde se află. Băgăm cutiile în Bentley şi, mână şofer, ne luăm tălpăşiţa.

E atât de magnific, prieteni, că ajung să mă-ntreb dacă Beru n-ar fi mai bun în rolul meu de comisar decât mine. Şi ajung să-mi răspund că da.

*

Se exclamă, se declamă, se reclamă, se proclamă, se aclamă în tot hotelul, credeţi-mă. Trei stingătoare enorme a deşurubat Grasul, în furia sa de a face totul ca la carte. Merită văzută revărsarea carbonică peste etaje, mareea asta albă! Formidabila proliferare de spumă! Niagara asta de cremă de ras! Se galopează! Se interpelează printr-o

ceaţă de zăpadă. Se organizează, scuipând, expediţii. Sunt copii care-şi cheamă mamele, femei care-şi cheamă amanţii, benedictini ce şi-au pierdut flaconul de benedictină, bătrânei care strigă „mamă!”, salariaţi care demisionează, tineri care cheamă pompierii, servitoare care nu mai servesc nici arieni, nici evrei, furnizori care desfurnizează, băştinaşi care emigrează, firi dârze care-şi pierd forţele, atei care se grăbesc să se roage, bancheri care înapoiază banii, astmatici care agonizează, virgine care-şi pierd capul, îndrăgostiţi care juisează, spălătorese care cred că e din vina lor! Siluete bezmetice gesticulează în spumă. O ceaţă albă fulguieşte cât poate, creşte şi se înmulţeşte. Se umflă, se destinde, se degajă, emană, invadează, acoperă, absoarbe, neutralizează, stinge chiştoacele, înăbuşă pasiunile, face totul opac.

Temerarii strigă că trebuie păstrat calmul. Bărbaţii şi căpitanii mai întâi.

— Vino! îmi face semn antrenorul de înot, e timpul.

Înşfăcăm fiecare câte un contrabas şi ne luăm valea în direcţia liftului mai mult decât disponibil, din moment ce nici dracu' nu se mai gândeşte să urce sau să încarce ceva.

Pentru un **kidnapping** de mare anvergură, trebuie să recunoaşteţi că noi tocmai am izbutit două.

Este că aşa e, adormiţilor?

CAPITOLUL ŞAPTE

Proprietatea lui Gaston Kurly este o mică fermă care se înalţă pe o parcelă plantată cu viţă-de-vie. Nu e prea mare şi se compune din două corpuri de clădire.

E înconjurată de o peluză pe care cresc faimoasele tufe de trandafiri ale stăpânului locurilor.

Poate ar trebui să vă zic două vorbe despre Kurly, dacă tot aveţi timp, nu? Şi dacă n-aveţi, daţi o fugă să m-aşteptaţi câteva rânduri mai jos; n-am să întârzii mult.

Kurly este un om de cincizeci de ani care s-a retras din afaceri din pricina unui infarct şi a unei mânării. Locuia la Paris şi se-nsurase cu o franţuzoaică. Ţinea un bar în Montmartre. Bătrâna lui mamă locuia lângă noi, la Saint-Cloud, şi se-mprietenise cu Felicia, buna mea mamă. Ţinea mult la bătrânica lui, Gaston, şi-i amenajase un cuibuşor drăguţ, ca să-şi mai uite puţin bătrâna Elveţie natală. Într-o zi, brigada antidrog a făcut o descindere la Kurly. Au dibuit o valiză plină cu heroină în dulapul cu mături din crâşmă. El susţinea că i-a lăsat-o un client în custodie, ceea ce i-a distrat grozav pe caraliii de la antidrog. Când a fost băgat la răcoare, nevastă-sa a venit să ne vadă, cum că omul ei e cel mai cinstit cetăţean cu putinţă, victima unei grave erori judiciare şi tot restul. Asta a impresionat-o într-atât pe mama, că mi-a

cerut să intervin, ea care de-obicei nu se bagă, orice-ar fi. Trebuie spus că maica Kurly era cam şubrezită. O veste ca asta putea s-o omoare.

Atunci am dat din mâini şi din picioare, şi mai mult din mâini decât din picioare, credeţi-mă, într-aşa o măsură, încât s-a închis dosarul Kurly de la Poliţie, cu condiţia să se repatrieze de urgenţă şi să toarne filiera.

Câteva luni mai târziu, Gaston îşi trage un infarct de toată frumuseţea, datorită emoţiilor. Se-ntoarce acasă foarte slăbit şi se lansează cu prudenţă în cultivarea şi cultul trandafirilor. E drept că trandafirii au o grămadă de spini, dar nu sunt aşa de perfizi ca cei din viaţă. Cel puţin, sunt la vedere. Ajunge să fii atent de unde apuci tulpina.

Ne aşteaptă, înţolit în gentleman-farmer: costum croit sport, dintr-un material cu brăduţi (potrivit pentru o zonă muntoasă), cu nasturi de piele. Poartă un pulover bej, ochelari mari cu ramă de baga şi fumează pipă, ca să-şi dea un aer englezesc. E tot numai zâmbet. Găsesc că arată bine şi i-o spun, ceea ce-l umple de satisfacţie. Când un tip şi-a tras o criză cardiacă sau o operaţie mai de soi, nimic nu-l bucură mai mult decât să-i spui că plesneşte de sănătate şi că poate servi drept model pentru un afiş dedicat sporturilor de iarnă.

— Îţi prezint pe eminentul meu colaborator, inspectorul Bérurier! oficializez eu.

Gaston îl asigură pe Grăsan că e încântat şi îşi lasă luxată o mână de falange.

— Comisare, m-aţi anunţat că sunteţi patru? se miră el după ce-şi masează mâna rănită cu mâna teafără.

— Suntem patru, confirm eu.

Şi-i indic cele două cutii de contrabas care ocupă toată partea din spate a Bentley-ului.

Cască nişte ochi mari ca două farfurii zburătoare.

— Nu înţeleg, mărturiseşte gazda noastră, v-aţi apucat de muzică de cameră?

— Oarecum, Gaston.

Şi, pe nepusă masă, trec la atac:

— Câţi sunteţi, pe-aici?

— Soţia şi cu mine, zice, mama a murit anul trecut.

— Condoleanţele mele, Gaston. Şi nu aveţi servitori?

Dă din cap.

— Nu, ducem o viaţă simplă. O ştiţi pe Matilda, nu? E grozav de activă!

— Perfect, perfect, văd că am bătut la uşa care trebuia, Gaston!

Mă fixează cu o privire nehotărâtă şi simt că ceva se ofileşte-n el, în regiunea amabilităţii.

— De... de ce? se-mpiedică el.

— Pentru că o să-i puteţi răsfăţa în toată siguranţa pe cei doi chiriaşi pe care vi i-am adus. Pariez că aveţi o pivniţă straşnică la ferma voastră? În mijlocul viei, e inevitabil!

— Chiriaşi?

E îngrozit. Grasul hohoteşte ca toată familia Quasimodo la un loc.

— Şeful meu venerat uită să vă spună că instrumentele noastre cu coarde au coarde vocale, amice!

Părându-mi-se că a sosit momentul explicaţiilor, îl pun la curent în linii mari pe Kurly.

— Înţelegi, închei eu, oamenii ăştia mă-ncurcă foarte rău. Trebuie să-i neutralizez uşurel pentru câteva zile şi nu văd pe altcineva în afara dumitale capabil să-i adăpostească.

— Diplomaţi englezi! se-ncurcă şvaiţerezul, nu vă gândiţi un pic!

— O să-i tratezi cum se cuvine. Cel mult într-o săptămână, trec să-i recuperez. Ca să le aduceţi mâncarea, să-ţi pui o mască sau un simplu ciorap de damă tras pe faţa dumitale voioasă, Gaston. N-o să te vadă. Când mă-ntorc, o să-i trambalez la capătul celălalt al Elveţiei ca să-i eliberez şi n-o să afle niciodată cine i-a găzduit.

Dar argumentele mele au tot atâta efect ca un genunchi de femeie frecându-se de un picior de lemn.

— Nu, nu, e imposibil. Intelligence Service o să cerceteze şi sunt tipii cei mai şmecheri din toate poliţiile. O să dea de mine şi...

— N-o să dea de tine, garantez eu agasat. A trecut mai mult de o oră de când guşterii noştri sunt băgaţi la cutie. Am făcut cel puţin optzeci de kilometri cu maşina înainte de-ai aduce aici. N-o să ştie niciodată că erau atât de aproape de Geneva. Şi cum o să-i eliberez chiar mai departe, o să fie complet zăpăciţi.

„Cred că ţi-am dovedit recent că poţi avea încredere în mine, nu?”

Această aducere-aminte a datoriei faţă de mine nu-l face să cedeze. Continuă să bălăngăne o moacă îngrozită, făcând „nu, nu” ca o tânără fecioară căreia un vagabond i-ar propune să nu mai fie. Mă cam calcă pe nervi, sfântul ăsta. Vorba Feliciei: „Faci bine unui rău şi se cacă-n nasul tău!”

În timpul ăsta îşi face. apariţia şi dna Kurly, radiind. S-a-ngrăşat ceva, cumătra, de când şi-a părăsit crâşma din Montmartre. E încărunţită şi fibromatoasă. Ţâţele-i dau bir cu fugiţii. Sutienul ei are ceva de furcă ca să le-aducă pe indisciplinatele astea pe drumul cel bun.

Zâmbetul îi îngheaţă când observă faţada descompusă a bărbatului ei.

— Ce se-ntâmplă, Gaston? exclamă demna rentieră.

O liniştesc cu un zâmbet.

— Nimic grav.

Şi-i rezum motivul vizitei mele. Neliniştea îi boţeşte faţa, totuşi, o

încasează mai bine decât pămpălăul ei.

— Dacă asta vă ajută la ceva, comisare. Avem o datorie faţă de dumneavoastră.

— Mulţumesc, draga mea prietenă, ştiam eu că pot conta pe ajutorul vostru, o încredinţez eu. Vă dau cuvântul meu că n-aveţi de ce vă teme.

— Complicitate la **kidnapping!** Nu avem de ce ne teme! scheaună Gaston. Şi kidnappaţii care sunt diplomaţi englezi! Vă bateţi joc de oameni! N-o să accept niciodată să intru într-o astfel de combinaţie, auziţi? Niciodată, niciodată, niciodată!

— Gaston! murmură nevastă-sa, foarte încurcată.

Dar el se-ncăpăţânează, devine muiere nevricoasă, Gaston ăsta. Se cramponează de liniştea lui burgheză. Vrea să fie lăsat să crape în pace, înconjurat de trandafirii lui. Aerul Elveţiei natale l-a regenerat. Departe de Pigalle, şi-a regăsit plăcerea vieţii simple şi liniştite. Nu vrea să mai aibă probleme, niciodată-n viaţa lui! A devenit un neutru îndârjit, Gaston, asta-i!

Simt că s-a dus dracului. Turbez. Hârâi, mârâi, pârâi, sfârâi şi îl bârâi!

— Nu-mi place să amintesc de binefacerile mele, Gaston, dar dă-mi voie să-ţi spun că fără mine, acum ai fi la închisoarea din Poissy, asamblând obiecte din plastic.

— Dumneata spui asta, eram nevinovat şi mi-aş fi dovedit nevinovăţia!

Uite unde am ajuns, dragele mele. Ce silă mi-e! Oamenii pe care i-ai depanat ajung întotdeauna să-ţi conteste serviciile. Sau să pretindă că n-au folosit la nimic. Ah! îndurare cerească, bine că există gagici. Ele, cel puţin, au recunoştinţa pântecului!

— Foarte bine, Gaston, îţi mulţumesc, îngrijeşte-te şi fii fericit, cârâi eu îndreptându-mă spre Bentley.

Ce-o să fac acum cu gorobeţii mei? Trebuie să găsesc o soluţie de schimb şi încă repede, căci e trecut de prânz. În trei ore ne decolează avionul.

— Îmi dai voie o clipă? îmi aruncă Namila, îndreptându-se către Kurly.

— Oh! lasă, Grasule, lehamisesc eu.

Dar el nu se lasă stopat.

— Am spus numai o clipă, se ambalează Mamutul.

Îi atinge braţul lui Gaston.

— Dom'le Gaston, dacă-mi daţi voie, aş dori să vă spun o vorbă în particular.

Are un zâmbet larg şi-mbietor, Beru. Fizionomia lui reflectă blândeţea cea mai prietenoasă, bunătatea cea mai consecventă.

Celălalt cade în cursă. Beru îl apuca familiar de o aripă şi cele două

personaje dispar în labirintul parfumat al tufelor de trandafiri.

— Scuzaţi-l pe soţul meu, domnule comisar, se smiorcăie Matilda. De când cu infarctul, cu moartea mamei lui şi tot restul, a devenit chiţibuşar. E un fel de tânăr bâtrânel.

— Bine-nţeles, murmur eu sinistru. E foarte clar.

Ea îşi şterge un şuvoi de lacrimi.

— Sunt dezolată că vă refuză serviciul ăsta, sughiţă ea.

— Şi eu cu atât mai mult că mi-l refuzaţi!

O las să-şi verse umilinţa, fumând o ţigară. Mumificaţii contrabaselor încep să se agite în cutiile lor. Aud zgrepţănituri, gemete. Un adevărat concert... de lamentări.

Cum Grasul întârzie, trag două claxoane nerăbătoare. Ce naiba face Beru?

Deodată, tufele de trandafiri care se înalţă la marginea aleii se escamotează şi cad. Apare Grasul, cu o coasă-n mâini. A trasat o cărare uşchită prin boschetii lui Gaston. În spatele lui, Kurly trepidează. Cât e de măreţ, Beru, cu gestul cosaşului, la fel de semeţ ca cel al semănătorului. Cam roşu, transpirat, cu pălăria pe ceafă şi mânecile cămăşii suflecate. Se opreşte la capătul brazdei, se reazemă în mânerul coasei.

Mort de furie şi de amărăciune, Gaston îi sare în spate şi îl scutură horcăind: „Mizerabile! O să chem poliţia”.

Atunci Beru aruncă coasa, îşi trage fruntea şi declară:

— Asta, amice, e prima sancţiune.

După care îi arată ceasul cu brăţară metalică:

— Vezi ceasul ăsta, măi fund de şobolan! Este un Difor, deci e solid. Ei bine! îmi deformez Diforul pe botul tău dacă te încăpăţânezi să mai faci pe nerecunoscătorul. Şi asta nu-i tot, neică. Am o grămadă de prieteni care se dau şi peste cap, numai să-mi intre-n voie. Le tutuiesc pedigree-ul tău în canalul urechii şi, la fel de clar pe cât e de multă gheaţă la Polul Nord, n-ai să mai ai niciodată, vreo noapte de odihnă, Gaston. Dacă vrei să faci din viaţa cuiva un rahat, degeaba se-nconjoară el de caralii şi se baricadează-n frigider, nimic nu ajută, bagă-ţi asta-n cap!

Mai trage o coasă jucăuşă într-o somptuoasă tufă de polymorphus coleus.

— Ce hotărăşti? face Beru scuipându-şi în palme.

— Bun, de acord, o să vă păzesc tipii, dar vă previn, dacă vreodată se împute treaba, spun cine mi i-a adus!

— N-o să se împută, Gaston, îi promite Grasul.

Kurly este excelent utilat pentru a găzdui doi kidnappaţi. Chiar în spatele micii ferme se află o cuvă cu presa ei. În această presă de struguri dezafectată îi culcăm pe pacienţii noştri.

— Acum, **gentlemen,** le spun eu, o să staţi liniştiţi câtva timp. După

ce ne îndeplinim misiunea, veţi fi eliberaţi.

Englezii ăştia sunt ei cum sunt – şi în principal englezi – dar trebuie să recunoaştem că în privinţa **self**-controlului nu-i întrece nimeni. Legaţi fedeleş pe piatra rece a unei prese îşi păstrează un calm edificator. Dacă sir Hanger s-ar afla acum la clubul lui din Londra, n-ar arbora o nonşalanţă mai glumeaţă.

— **Well,** face el, ceva îmi spune că ne vom revedea curând, dragul meu.

— Îmi va face întotdeauna o mare plăcere, sir. Profitaţi de aceste câteva zile de claustrare pentru a vă relaxa. În universul trepidant în care ne mişcăm e necesar câteodată să te mai şi retragi.

Acestea fiind spuse, mergem să savurăm mâncarea preparată de coana Kurly. Cine nici nu se atinge de mâncare e soţul ei. Afişează o mutră de parastas pe ploaie. Se gândeşte la trandafirii lui seceraţi, la ameninţările care planează asupra inimii sale fragile.

Înainte de plecare, Beru îl apucă de guler şi-i aruncă, nas în nas, ochi în ochi:

— Am uitat, moşule, o precizare importantă: ai mare grijă să-i mai găsim pe domnii ăştia la întoarcere, da?

— Şi dacă nu vă mai întoarceţi? obiectează nefericitul rentier.

— În cazul ăsta, pufneşte Grasul, după un an şi-o zi, sunt ai tăi! Legea-i lege, amice!

*

Bagajele lui sir Harry Hanger şi ale secretarului său se găsesc la biroul de bagaje al aeroportului, conform indicaţiilor mele. Am în buzunar actele sir-ului şi biletele de avion. Habar n-aveţi cât de bine dă fotografia mea pe paşaportul lui, mult mai bine decât cea originală. Şi cum l-am întinerit cu douăzeci de ani pe scumpul de Harry, schimbând doar o cifră la data naşterii.

Difuzorul anunţă apropiata plecare a zborului nostru. Îmi spun că totul merge uns. În clipa aceea, un cârd de fete încântătoare năvăleşte peste noi. Se îmbulzesc în jurul Grasului şi-l potopesc cu giugiuleli în diverse limbi.

— Ce-i asta, Grasule? mă neliniştesc eu, deşi bănuiesc răspunsul.

— Gagicile de ieri, răspunse Excelenţa Sa. Dracu s-o ia de treabă, deci vin şi ele cu noi în excursie!

O iau la-ntrebări pe una dintre fete, o englezoaică blondă, frumoasă de pică, cu ochi verzi ca primăvara.

— Se confirmă, domnişoarele se îmbarcă într-adevăr împreună cu noi spre Arhipelagul Mitocanilor.

Beru pare să le fi făcut o impresie grozavă ieri. Un singur lucru le sâcâie: ar vrea să ştie de ce nu mai e negru. Le explic că şi-a schimbat culoarea politică şi asta le satisface. Damele, cu cât sunt mai frumoase,

cu atât mai puţin încearcă să-nţeleagă.

Acestea fiind zise, vă anunţ că prima parte a lucrării a luat sfârşit. Recitiţi-o cu mintea odihnită, în timp ce eu o să vi-o făt pe-a doua.

Pe curând!

EFECTIV:

SFÂRŞITUL PRIMEI PĂRŢI

Rezumatul primei părţi:

După peripeţiile pe care tocmai nu le-aţi citit, San-Antonio şi Bérurier îşi iau zborul, dându-se drept plenipotenţiari britanici. Scopul lor? Să facă tot posibilul ca regina Bukabuna să cedeze Franţei şi nu Marii Britanii, insula Miserupe, unde guvernul nostru ar dori să-şi continue faimoasele experienţe atomice care stârnesc admiraţia unor popoare primitive şi a deputaţilor majorităţii.

DECI, PARTEA A DOUA
CAPITOLUL ÎNTÂI

O călătorie lungă, asta nu mai există. Lumea devine din ce în ce mai minusculă pentru noi ăştia, „drumeţi pe calea vieţii". Învingem fusele orare pe propriul lor teren, dacă pot să mă exprim aşa. Uneori ajungem înainte de-a fi plecat, în funcţie de direcţia adoptată.

Astfel, Arhipelagul Mitocanilor, când îl căutaţi pe o hartă sau pe un glob, sărmani zevzeci înecaţi în albastrul uniformelor de pacifist, vă pare fabulos de inaccesibil; atât de departe de orice, încât ar scârbi pe toţi noii Vasco da Gama, Cristofor Columb, Magellan şi compania, pe toţi împătimiţii evadării, pe toţi navigatorii cu pânze, cu mânze şi cu aburi. Îţi spui: până şi Alain Bombard ar renunţa. Aceşti minusculi căcăţei de muscă pierduţi în fundul planetei, trebuie să ţinteşti bine ca să îi atingi. Ajunge o eroare de o sutime de grad în calcule şi te trezeşti la Polul Sud sau în Australia, la marsupialele care au avut o contribuţie atât de importantă la slipul masculin. Vi-l citam pe Bombard, iată unul care şi-a riscat pielea pe de-a moaca. Performanţa celei de-a doua jumătăţi a secolului, după mine, îi aparţine. După asta, Alain merita o pensie pe viaţă, o afirm răspicat. Doar a fost acordată unor foşti parlamentari decrepiţi care n-au făcut decât să-şi umple buzunarele pe când se aflau în exerciţiu. Eu, pe Bombard, îl salut cu respect. Ar putea să-i ia gâtul gazdei, să-şi arate ştromeleangul fetiţelor care învaţă catehismul sau să vândă Turnul Eiffel la fiare vechi, tot n-ar schimba nimic, eu i-aş păstra aceeaşi admiraţie de neşters. Performanţa lui aparţine omenirii; ca cea a lui Lindbergh, este un frumos cadou; mulţumesc, Alain, şi moarte cretinilor care confundă curajul cu reclama, literatura cu Academia Franceză, geniul cu nebunia...

Deci, deşi sunt minuscule şi greu de depistat, insulele Mitocanilor există şi, după ore-n şir de ghiftuială şi de somnolenţă în avionul companiei Swissair, sfârşim prin a ateriza pe aeroportul din Obscen-Laculme, capitala mult-râvnitului arhipelag. Aeroportul a fost construit de americani în timpul ultimului (deocamdată) război mondial. Particularitatea sa constă în faptul că e amenajat pe creasta unui lanţ muntos, insula Kacaberu, unde se află oraşul Obscen-Laculme, neavând în chip de şes decât Piaţa Parlamentului, care măsoară şaptezeci de metri în lung şi cincizeci şi cinci în larg, ceea ce n-ar oferi marja de siguranţă necesară aterizării unor Boeing-uri.

E o operă de artă extrem de îndrăzneaţă aerogara asta, cocoţată la o mie cinci sute de metri altitudine. E construită din dale de beton armat susţinute de traverse formidabile. Când debarci din avion, nu înseamnă că ai şi ajuns la destinaţie, căci coborârea se face cu telefericul. În fond, această pistă constituie un imens acoperiş, sub care s-au instalat dezmoşteniţii soartei din insulă. Aceştia (dezmoşteniţii) se compun în principal din păstorii care păzesc turmele de şopârle din rasa Hermes, care sunt, cum ştie toată lumea, cele mai căutate.

În momentul în care avionul nostru îşi începe aterizarea, degeaba ne holbăm prin hublouri de ne ies ochii din cap, nu zărim decât imensul Pacific vălurit; şi ne întrebăm, cu oarecare îngrijorare, dacă aterizarea asta au riscă să devină, în fapt, o amerizare. Dar nu: în ultimul moment, pista răsare deasupra valurilor. Flamuri şi steaguri de semnalizare fâlfâie în briză. Coliba de control şi radarul ei strălucesc în bătaia soarelui. În timpul ăsta poţi citi giganticele litere fluorescente pictate pe pistă, ce formează cuvântul Haicaramba, care e numele aeroportului.

Boeing-ul aterizează impecabil. În clipa aceea, vocea comandantului de bord anunţă în engleză:

— Sir Harry Hanger e invitat să iasă primul din avion.

Îmi desfac centura. De m-aţi vedea, sobru, într-o haină neagră şi pantaloni vărgaţi, cu o garoafă roşie la butonieră, favoriţii grizonaţi bicoz i-am pudrat cu talc, cravată gris-perle, melonul bine aşezat pe creştet, aţi spune, prea scumpele mele, că San-Antonio al vostru se duce la un bal mascat, atât e de incredibil.

Fermecătoarea stewardesă, toată numai zâmbet, se apropie.

— Cred că sunteţi aşteptat, sir, îmi spune ea, în timp ce stewardul îmi descuie uşa de la clasa întâi.

O căldură fremătătoare năvăleşte în avion. Nişte tipi ciocolatii, purtând şorţuri albe şi şepci cu numele aeroportului aduc scara până la noi.

În spatele lor, o fanfară se aşază în formaţie. Am senzaţia, că sunt muzicanţii gărzii regale.

Ţinuta lor e impecabilă: o bucată de pânză roşie cu dungi albe şi aurii în jurul şalelor, tenişi, mănuşi albe, şapcă albă încununată de o liră. Epoleţii le sunt pictaţi direct pe umerii goi. Nu cântă decât la două instrumente: tam-tam şi trompetă, dar merită să auzi cum!

De-ndată ce-mi fac apariţia, cu grăsanul Beru pe urmele mele, izbucneşte un imn, bubuitor, zdrobitor, care domină ultimul vuiet al reactoarelor.

Ciulindu-mi urechile, concentrându-mă, mobilizându-mi complet trompele lui Eustache, ajung să identific melodia „Găozarii", atât de dragă regretatului Sidney Bechet. Un personaj pe care nu-l remarcasem încă se desprinde din grup şi înaintează spre pasarelă. Are pantofi de lac, un şort negru, o haină neagră, o cravată albă cu picăţele roşii legată direct în jurul gâtului (căci nu poartă cămaşă) şi un joben.

Cobor scara. Omul se desjobenează, eu mă desmelonez. E gras, slinos şi cu ceea ce şi-a dat pe laţe ca să şi le întindă, s-ar putea tencui liniştit toată partea de vest a primăriei din Paris. Mi se adresează în franceză, nicidecum pentru a ne înţelege mai bine, ci pentru că franceza este limba oficială în Arhipelagul Mitocanilor.

— În numili Majestăţii Sale Ricina Bukabuna, io am mare cinste să întâmpin misager al altei mari suverane. Fii bini vinit la Mitocani, sir Hanger.

Ne strângem energic labele şi mă trag uşor în lături pentru a-l prezenta pe Beru. Dar acesta din urmă îmi preîntâmpină politeţurile.

— William, aghiotontul nefericitului sir de colo, amice. Eşti sănătos? Îţi merg afacerile? Plozii învaţă bine?

— Totul e-n regulă! îl încredinţează mesagerul regal, încântat de atâta atenţie.

Muzicanţii lui iau răspunsul drept un ordin, aşa că încep să cânte „Totul e în regulă, doamnă marchiză", căci sunt puţin cam în urmă cu şlagărele, cei din Obscen-Laculme.

Omul cu joben mă prinde de braţ.

— Dacă vrei, treci garda în rivistă? îmi propune el.

Şi mă trage spre o companie de Royal-Medoc, garda de onoare a palatului. Defilăm prin faţa trupelor. Cam solizi, gealaţii reginei! Cel mai scund măsoară cel puţin doi metri. Sunt îmbrăcaţi sobru, în ghetre albe, slip din piele de şopârlă şi bicorn de academician francez. Merită să-i admiri, într-o impecabilă poziţie de drepţi, cu lancea la picior, cu bărbia ridicată, cu pielea lucioasă ca o mobilă veche, bine lustruită.

Beru îl ciupeşte de ureche pe ultimul din rând, cu un gest extrem de napoleonian:

— Foarte bine, băiete, aprobă el, e foarte bine, transmite complimentele mele colegilor tăi, în afara ăluia care-şi ţine lancea pe dreapta.

Îi întinde militarului o bancnotă de cinci franci:

— Fiindcă e cald, să daţi pe gât o duşcă în sănătatea ricinei Angliei.

Soldatul nu pune banii la ciorap, pentru că nu poartă aşa ceva, dar îi îndeasă cu un gest rapid în slip.

— Bun aşa, acum înţeleg de ce se cheamă punguliţe, se hlizeşte Beru, grăbindu-se să ne ajungă din urmă.

E rândul colibei de onoare a aeroportului. E împodobită cu drapelul englez şi cu cel mitocan. Acesta din urmă, după cum bine ştiţi, reprezintă un guşter verde pe fond galben, plus, scrisă în arc de cerc, falnica deviză: „Cine-mi umblă la guşter, are de-a face cu mine".

Ne închinăm în faţa celor două drapele naţionale. Se aude o înregistrare cu **„God save the queen".** Momentul e solemn. După imnul britanic, mesagerul reginei se apleacă spre mine.

— Scuză-mă, spune el, dar noi, mitocanii, n-avem imn naţional.

Îmi prezintă câţiva înalţi demnitari îmbrăcaţi la fel ca el, după care face un semn şi o echipă de ne-grotei împinge spre noi o cameră de luat vederi.

Un operator e agăţat de masivul aparat. Face un semn cu mâna. Atunci mesagerul mă ia de gât şi mă sărută pe gură. Se întoarce spre obiectiv, face cu ochiul, schiţează un vag salut roman, se hlizeşte, îi dă cu tifla şi mi se atârnă de braţ, într-o pronunţată, atitudine de sfârşit de nuntă.

— Nu ştiam că aveţi televiziune, spun eu eliberându-mă din strânsoare.

— N-avem încă, dar avem deja o cameră de luat vederi, răspunde ceremoniosul personaj. Aşa că înregistrăm pentru când o s-o avem.

Îmi trage un cot în stomac, îşi umflă obrajii, scoate limba şi emite un sunet pe care un cal îndopat cu ovăz l-ar recunoaşte cu siguranţă.

Pierzându-şi răbdarea, Beru îl dă la o parte cu un gest hotărât.

— După dumneavoastră, dacă mai rămâne ceva, dom'le stareţ, bombăne Namila, îmi dai voie să mi se vadă şi mie ocheanele pentru posteritate?

În mod deliberat, Beru acaparează obiectivul, în faţa căruia se străduieşte să adopte o expresie gânditoare, lingându-şi în acelaşi timp degetele ca să-şi netezească freza rebelă. Dar iată că mentorul nostru se şi caţără pe un podium pe care se înalţă silueta deşirată a unui microfon. Scoate din buzunar un sul de hârtie igienică şi începe să-l desfăşoare, citind textul plin de sevă (evident) scris pe el.

— Dom'le trimis spicial, începe şan butanul; ziua asta e o zi di glorie pentru toţi mitocanii. Suverana noastră ie tare mândră să ti primească pe tine care reprezinţi pe marea colegă de-a ei. Astea două maiestăţi guvernează fiecare o insulă. A ta e mai la nord decât a noastră, dar, cum spune marele nostru poiet Ma-Lro care l-a scris discursul ăsta: „Cocotierii uneia şi cocotierii celeilalte dau aceeaşi umbră oamenilor

de bine”. Suntem încredinţaţi că roadele colaborării dintri celi două ţări ale noastre vor fi suculente ca portocaliii şi că lumina progresului, pardon: vreau să zic a progresului, va aduce zorii radioşi ai zilii di mâine care se deschide asupra perspectivei îmbucurătoari a unui viitor care, dacă n-ar fi futurist, ar fi deja depăşit, vreau să spun: petrecut! Trăiască Marea Britanie, trăiască Mitocanii!

Personalităţile prezente aplaudă plesnindu-se peste fese ca să facă mai mult zgomot.

Mentorul nostru îşi ridică atunci braţele în V pentru a saluta auditoriul. Dar deja un Beru nemulţumit îl trage de pulpana hainei, bodogănind:

— Ai fi putut să espediezi o vorbă bună şi-n direcţia mea, bătrâne, că numai şefu' are parte, uite-aşa descurajezi poporul, tot poleind ceea ce e deja poleit!

Conştient de justeţea reclamaţiei, mesagerul cere să se facă linişte şi adaugă:

— Mi-aş încălca toate îndatoririle, dacă n-aş saluta pi tovarăşul de drum al lui sir Hanger. Preţiosul său colaborator, venind aici, adaugă un strat de glorie pe plăcinta de cinste care ne ie oferită.

Re-bravo.

Înaintez pentru a răspunde, dar Bérurier înhaţă microfonul (care, în treacăt fie spus, nu e legat la nimic şi se găseşte aici numai în calitate de figurant).

Are pometii în flăcări şi privirea lăcrimoasă, Grasul.

— Domnilor şi domnilor, începe Beru (căci nici o femeie nu e prezentă la această ceremonie de primire), modul spontaneu şi magistral la care tipul vostru aici de faţă m-a periat, nu numai ca secretar de pelin potent iar, ci ca eu-însumi, mă mişcă profund. Mi-ar fi plăcut, continuă Vorbăreţul întorcându-se spre omul cu joben, să-i aduc trei flori cucoanei dumitale, cum s-ar zice să marcăm evenimentul; dar ştiţi cum e: bagajele de făcut, avionul de luat, circulaţia blocării, o ultimă curtoazie nevestei, doar ca să-i faci plinul înainte de plecare, pe scurtelea, am omisionat.

Se scotoceşte, scoate, o bancnotă de zece franci elveţieni din buzunar şi adaugă, întinzându-i mesagerului.

— Iată de ce îmi veţi face plăcerea să-i cumpăraţi un flecuşteţ din partea mea înainte să vă întoarceţi acasă.

Asistenţa e cuprinsă de emoţie în faţa acestui gest atât de elegant. Mentorul se aruncă hohotind la pieptul lui Beru. Bolboroseşte că n-o să uite asta niciodată şi că o să păstreze bancnota pentru folosinţa lui proprie, având în vedere că cele douăzeci şi trei de neveste ale sale îi fac ele lui cadouri.

În fine, într-o atmosferă de chermeză, ne îndreptăm către teleferic pentru a ne încheia călătoria spre capitala ale cărei acoperişuri de paie

scânteiază în vale, învăluite într-un abur albăstrui.

Telefericul e împânzit de steguleţe. Cum nu avem scaune, au fost instalate două pliante de onoare. Beru, de la prima bucă face să crape chinga celui de sub el şi se trezeşte pe podea; dar incidentul rămâne hazliu şi amuză pe toată lumea, inclusiv pe Grăsan.

În timpul coborârii (foarte lentă, căci cabina se mişcă doar datorită tracţiunii umane; sus se află opt sute de angajaţi care ţin cablul în mâinile lor bătătorite), mesagerul reginei ne dă amănunte despre Obscen-Laculme.

Un adevărat ghid negru de buzunar, sacul ăsta mare de cărbuni. Ne descrie capitala în lung, în lat şi în periferie. Patru mii de locuitori, toţi de rasă neagră, în afară de consulul Suediei. În marea majoritate aparţin religiei poluante. Catolicismul fusese gata-gata să se instaureze în arhipelag la începutul secolului, dar din păcate, păstorii de guşteri, arieraţi şi având o pasiune ruşinoasă pentru dulciuri, au aflat că misionarul avea diabet şi l-au consumat.

În afară de creşterea guşterilor, există o singură ocupaţie în insula Kacaberu: împletitul cojilor de banane. Navele de coastă descarcă la Obscen-Laculme importante cantităţi din aceste fructe. Obso-laculmienii le decojesc, aruncă conţinutul bananelor în mare şi le usucă cojile pentru a le recupera fibrele. Apoi le împletesc şi obţin un fel de rogojină grosolană care serveşte la confecţionarea sacilor destinaţi transportului de banane. Sacii aceştia fiind consideraţi ambalaj de unică folosinţă, e clar cât de rentabilă e această modestă industrie! Şomajul este complet necunoscut în Kacaberu. Nivelul de viaţă e mai ridicat aici decât în celelalte insule ale Mitocanilor. Fiecare cetăţean are perechea lui de sandale (în timp ce înainte de ultimul război, doar oamenii de vază aveau), în fiecare familie se găseşte un fonograf şi un termos, ceea ce dovedeşte că nu poţi opri progresul şi că se revarsă confortul chiar asupra regiunilor celor mai izolate.

Ajunşi la poalele muntelui Haicaramba, un somptuos Rolls-Royce avansează până la scăriţa de onoare. Nu este un Rolls ca toate celelalte, deoarece are caroseria din aur masiv şi îi lipsesc roţile. Străzile din Obscen-Laculme sunt în acelaşi timp prea înguste, prea strâmte şi prea prost pavate pentru a permite circulaţia unei maşini normale, aşa că aceasta e împânzită de mânere îmbrăcate în catifea vişinie, care-i dau posibilitatea de a fi purtată de oameni, în spinare.

Un şofer în ţinută de gală ne deschide ceremonios portiera. Luăm loc toţi trei cu mare izmeneală (Beru şi mesagerul poartă măsuri mari la izmene) după care şoferul se aşază la volan şi lasă motorul să meargă domol. Pe tot parcursul drumului, el semnalizează şi claxonează în viraje. Încetineala deplasării noastre ne îngăduie să descoperim frumuseţea neobişnuită a fermecătorului oraş extrem de

scund, din moment ce clădirile sale cele mai înalte, de concepţie troglodită, nu au decât parter. O mulţime frenetică se îmbulzeşte pe traseu, agitând steguleţe britanice şi strigând din răsputeri:

— Trăiască bomba atomică!

Îmi face impresia, măi băieţi, că propaganda palatului şi-a făcut datoria. Şi Beru are aceeaşi impresie, deoarece, întorcându-se la temerara noastră misiune, îmi suflă în tubul acustic:

— Cred că o să fie greu al naibii să le schimbăm orientarea, Bătrâne. Chiar nu văd cum am putea s-o facem pe regină să se răzgândească în privinţa acordului ca rosbifii.

— Aşteaptă şi vezi, îi răspund eu, ceea ce constituie un mod de exprimare franco-britanic.

— Cum ţi se pare capitala? se nelinişteşte mesagerul reginei.

— **Very** frumoasă, amice! i-o întoarce Beru. Ar trebui să vin o dată în concediu cu muierea, sunt ceva hoteluri ieftine prin zonă?

— O să construim unul cu paralili tratatului, afirmă importantul personaj. Ţara noastră se află în plină nexampansiune.

Ne arată o imensă colibă de formă ovală.

— Aici ai Facultatea di Litere.

Într-adevăr, câţiva studenţi ne fac cu mâna de la ferestrele instituţiei.

— Ce diplome au băieţii care ies de aici? mă informez eu.

Îşi încreţeşte fruntea, se gândeşte o clipă şi afirmă, plin de importanţă:

— Cum să-ţi zic? E la fel cu certificatul di studii în Neuropa. La fel asemenea! Acolo, adaugă el indicându-mi altă colibă, din care doar acoperişul răsare din solul stâncos, ai spitalul elefanţilor bolnavi unde regina a fost reperată de prostată acum doi ani!

— Regina operată de prostată! exclam eu, bine, dar femeile nu au prostată!

Mesagerul se posomorăşte.

— Regina noastră e acelaşi lucru ca un rege, mi-o taie el scurt.

Rămâne o clipă tăcut, şocat de exclamaţia mea. În acest moment trecem prin faţa unei modeste locuinţe de chirpici pe care e fixată o placă de marmură care indică: „În această casă, marele savant Waice-kald a inventat apa caldă în 1934”.

Mulţimea devine din ce în ce mai densă şi dansul ei se înteţeşte. Serbiciul de ordine (aici poliţiştii sunt dotaţi cu bice) comprimă cu greu populaţia.

Ajungem în Piaţa Parlamentului, de dimensiuni modeste, dar bine proporţionată, cred că v-am precizat-o recent şi mai sus.

În centrul ei se înalţă un monument interesant pentru un amator de ciudăţenii. Reprezintă o pereche de picioare desculţe. Ghidul nostru îmi explică că această operă e rezultatul unei neînţelegeri. Regina Bukabuna comandase statuia în picioare a defunctului ei soţ, prinţul Dilliman. Făcând o confuzie, sculptorul curţii n-a executat decât bulanele; acestea din urmă semănând leit cu originalele (nu lipseşte nici o bătătură, nici o unghie încarnată din copia lor de bronz), Majestatea Sa a hotărât să păstreze monumentul aşa cum era.

Ni se traduce inscripţia în dialect mitocan ce figurează pe soclu. E un poem care sună cam aşa:

Avea picioarele pe pământ,
Gândea cu picioarele
Şi-a băgat picioarele
Şi a plecat cu picioarele-nainte.
Fie ca zeul De-Zodor să-l primească.

... ceea ce, trebuie să recunoaşteţi sau daţi o fugă să vă faceţi cărţi de vizită din hârtie igienică, nu e lipsit nici de lirism, nici de avânt. Şi ingenios pe deasupra! Te împacă cu ideea gânditului cu picioarele; o

justifică, îi conferă un demers, ca să zic aşa, o imortalizează. În viaţă, când ai făcut o prostie, în loc s-o regreţi, trebuie s-o sărbătoreşti. Majoritatea marilor descoperiri îşi au originea într-o eroare. Deseori, o tâmpenie reuşită e mai profitabilă decât o piatra filozofală ratată.

Punctşidelacapăt.

Palatul Regal (în engleză the Royal Palace) se înalţă în fundul pieţei. Spre deosebire de celelalte construcţii care sunt făcute din lemn şi paie, el e făcut din ce vrei şi ce nu vrei, adică nu s-au zgârcit la materiale. E o clădire care ar fi aproape dreptunghiulară, dacă n-ar fi perfect ovală. Are forma unei cutii de pălării. Nu are nici o fereastră, ca să nu pătrundă căldura în interior, şi captează lumina printr-un imens vitraliu în zigzag. Această reşedinţă regală te-ar duce cu gândul la o uzină, dacă garda în ţinută de gală n-ar sta de pază lângă vastul peron pus de-a-ndoaselea care coboară până la uşă.

Rolls-ul se opreşte. Coborâm. Pus pe bacşişuri, Grasul lasă o monedă şoferului. Se apropie nişte soldaţi, înarmaţi cu lănci de gală. La comanda şefului lor, care răcneşte: Buri... ic! valoroşii războinici mitocani îşi plantează mânerul armei în alveola sfredelită în abdomen. Căci, de la cea mai fragedă vârstă, copiii sunt selecţionaţi pentru a deveni lăncieri ai reginei. Sunt puşi să poarte o centură-sfredel-de-buric, care le formează, în decursul anilor, o cavitate de aproximativ douăzeci şi cinci de centimetri în burtă. Această cavitate e căptuşită cu piele şi lăncierii defilează cu lancea-n burtă, fără să aibă nevoie să o ţină, ceea ce le permite ca în acelaşi timp să cânte la instrumentele lor, să jongleze cu nuci de cocos sau să citească „Le Monde”[13]. Descaladăm treptele peronului şi trecem printr-un pridvor monumental, îmbrăcat în catifea vişinie, de un efect eminamente regal. În schimb, uşa e bizară. Din acaju masiv, e ornamentată cu două panouri pe care scrie: „Beţi Coca-Cola rece ca gheaţa”. După spusele ghidului nostru, uşa aceasta i-a fost oferită reginei de americani, dornici să aducă mulţumiri mitocanilor pentru ajutorul dat în timpul ultimului război.

Odată trecuţi de pridvor, dăm (cu oiştea-n gard) peste Sala Tronului. Închipuiţi-vă o imensă încăpere de cincizeci şi doi de metri pe treizeci şi patru, acoperită de covoare şi mobilată doar cu un tron gigantic şi cu borne kilometrice. Când vă asigur că tronul e gigantic, băieţi, să nu credeţi că exagerez. Ca să vă descriu dimensiunile lui, daţi-mi voie să vă spun că posedă doi elefanţi în mărime naturală în chip de braţe. E cu totul altceva decât stilul Chippendale, pe cuvânt! Elefanţii au particularitatea de a fi din fildeş şi de a poseda colţi de aur. Speteaza acestui scaun formidabil este tot din aur, încrustat cu pietre preţioase. Bornele împrăştiate prin sală sunt borne veritabile servind drept taburete vizitatorilor. Ele fac parte din colecţia particulară a reginei. Arhipelagul Mitocanilor fiind aproape complet

lipsit de drumuri, regina Bukabuna e fascinată de şoselele altora.

— Luaţi loc, ne invită mesagerul, Majestatea Sa vine îndată.

Îmi aşez dosul pe borna care indică „La Tour-du-Pin 8 km”, în timp ce Beru încredinţează o parte din al său uneia care anunţă că Birmingham se află la 3 mile.

Aşteptând sosirea reginei arunc o privire fascinată pereţilor acoperiţi de indicatoare rutiere. Tot colecţia regală. Aproape că te-ai crede în sălile unei şcoli de şoferi. Sunt unele cu interdicţii de staţionare, altele de sens unic (în genul lor), de „stop”, de „fără restricţii” (nici eu n-am); anunţând viraje în Z sau piste ciclabile; cu „sfârşitul interdicţiei de depăşire”, plus încărcături periculoase, curbe periculoase, alte pericole, 80, 100, drum îngustat, zgomotul interzis, înălţimea limită 3m5, vamă pe douane, intersecţie, drum lunecos, atenţie, polei, sens giratoriu, trecere de nivel cu semnalizare, greutatea maximă admisă şi-ncă multe altele, a căror semnificaţie mărturisesc că o ignor, ceea ce-n ziua de azi îmi poate aduce retragerea permisului de conducere.

— Frumoasă colecţie, ieste? jubilează mentorul nostru, ie cea mai completă din tot Pacificul.

— Superbă, admit eu.

— Piesa di rezistenţă, continuă amabilul nostru ghid, io cred că-i ăsta...

Şi-mi arată un „atenţie, lucrări” foarte banal la prima vedere.

— Ie di pi un drum din Corsica, explică el.

Îngheaţă brusc. În străfundurile palatului a izbucnit un cântec. Un imn lent şi emfatic, pompos, cavernos, siropos, care te face să te gândeşti la treizeci de căzi de baie dintr-un hotel de categoria a treia care se golesc simultan.

— Apare Majestatea Sa, face el cu o voce reculeasă (ca să nu se piardă).

Se ridică şi noi îl imităm. E întors spre uşa din fund, ale cărei canaturi sunt ilustrate cu reclame pentru cauciucurile Firestone. Semafoare tricolore înconjură pragul. Din roşii cum erau, se fac verzi. Doi sclavi, care ar fi goi puşcă dacă n-ar purta fiecare câte o brăţară de piele, deschid uşa larg. Cântecul se apropie. Din adâncul unui coridor imens, vedem cum răsare un ciudat cortegiu. Vreo douăzeci de tipi îmbrăcaţi în vânzători de benzinărie înaintează în genunchi, psalmodiind cântecul sacru al Curţii, al cărui titlu este: „Juisează, regină mult-iubită” şi care începe cu aceste celebre cuvinte: „Dacă ţi-ai vopsi-o în verde, ar fi luată drept şopârlă”.

În spatele acestui cortegiu de benzinari-corişti-penitenţi, merge un grup de fete îmbrăcate în bleu, dar foarte sumar, căci au sânii goi. Sunt virginele palatului, rezervate din fragedă pruncie oficialităţilor. Şi hrănite numai cu făină pură. După ele, o cohortă de războinici,

dintre care cel mai scund măsoară cel puţin doi metri, cară un fel de lectică cu văl. Un bătrânel albit, îmbrăcat în barba-i albă, merge lângă lectică, purtând sceptrul reginei Bukabuna, minunat făurit, căci reprezintă chiar pe cei trei făurari din poveste, în timp ce ridică-n slăvi Creaţia. Cel de jos ridică-n slăvi servitoarea, făurarul din mijloc se ocupă de pisică, cel de-al treilea, un fel de Carol cel Mare care domină piramida de aur şi rubine, îşi exhibă deliberat odoarele, şi se poate citi, gravată în semicerc, deviza monarhiei mitocane, care este, vă reamintesc în cazul în care aţi uitat: „Şi asta ce e, belgiană?[14]”

Beru, descumpănit pentru o clipă, se apleacă spre ghizdul urechii mele şi aruncă:

— Asta zic şi eu intrare, bătrâne! E o contesă din „O mie-ntr-una de nopţi”, regina asta!

Cei de la benzinărie se ridică şi tac. Virginele se depărtează. Lectica e adusă în mijlocul Sălii Tronului şi moşul cărător de sceptru anunţă cu o voce ascuţită:

— Majestatea Sa regina Bukabuna! Împărăteasa mărilor Sudului! Păzitoarea recifelor de corali! Suverana Arhipelagului Mitocanilor! Amirăleasa flotei! Generăleasa comandantă a trufelor! Membră a acadea-mi-iei din Franţa! Comandoresă a Ordinului Şopârlei, Cavaleră a durdei da barbaria!

Şi toţi însoţitorii, toate însoţitoarele strigă într-un glas:

— Ea e!

Cam ca pe ringul de box, atunci când sunt prezentaţi adversarii.

Mentorul nostru îşi pleacă capul. Îl imităm, având în vedere că nu cunoaştem deloc protocolul mitocan şi că preferăm să ne ajustăm comportamentul după al lui.

Moşul cu sceptru strigă:

— Glorie reginei noastre mult iubite!

Şi toţi reiau în cor:

— Glorie reginei noastre mult iubite!

Ne ridicăm capetele în timp ce virginele dau în lături vălurile lecticii. Suntem nerăbdători s-o vedem pe dezmăţata suverană, mare organizatoare de petreceri deocheate. Mă aştept la o Antinea, o Nefertiti, un soi de Mona Lisa neagră. De la începutul acestei neobişnuite aventuri, am idealizat-o cu totul, pe potenţata insulelor Pacifice! Vreau o Astrid tuciurie, o vreau frumoasă, magnifică, triumfătoare, încă tânără, semeaţă, romantică, fermecătoare şi, pe scurt: legendară.

Să vă mărturisesc? Simt o uşoară strângere de palpitantă. Gagicile reuşesc întotdeauna să mă cufunde într-o stare de semi-transă. Sincer să fiu, numai ele mă fac să vibrez. Le prefer lui Beethoven, lui Van Gogh, lui Balzac. Ele! Cu privirea lor lentă, cu zâmbetul lor enigmatic, cu mireasma lor delicată, cu oftatul lor care seamănă deja cu sunetele

dragostei.

Eu privesc. Beru priveşte. Conjugăm împreună verbul a privi. Tragem cu cei patru ochi, ne deplasăm pe orbitele noastre, sufletul ne cântă cristalin.

Mă coagulez, împietresc, mă solidific, fraţilor. Mă chircesc pe dinăuntru. Simt că gura mi se deschide singură, ca o stridie la soare.

Ceea ce văd eu în lectică nu-i o regină, e o vacă. Mai rău: o elefantă, o balenă, un maldăr, un morman necontrolabil de grăsime.

Trebuie să cântărească cam trei sute de livre, suverana asta. E monstruos de fleşcăită. Tremură, freamătă, se lăţeşte, se revarsă. E oribilă. E abjectă. N-are vârstă, n-are talie, n-are forme. E un volum grosolan, o descărcare claie peste grămadă. Ce tot îndrug: trei sute de livre! Trei sute de kilograme, poate! De altfel, o chestie ca asta nici nu mai poate fi cântărită! Nici controlată! Nu mai foloseşte la nimic s-o verifici, s-o cataloghezi. E enormă, hidoasă şi există, astea-i sunt ultimele caracteristici.

Imaginaţi-vă un butoi de gelatină negricioasă... Care poartă o rochie de catifea verde. Seamănă cu o colină de cărnăraie avariată. Se zguduie din interior, ca Etna. Cea mai ruşinoasă fermentaţie. Fermentaţia asta e tot ce i-a mai rămas viu. Pântecul? Staţi aşa, să vi-l rezum. Muntele Ventuz! Sânii? Munţii Lunii! Dar cel mai rău lucru, culmea grozăviei, hidoşenia totală, coşmarul delirant, e fizionomia reginei. Mare ca o maşină de spălat e moaca mamaiei. Grăsană, buhăită, triplu guşată, umflată cu pompa, căzută, fleşcăită, apăsătoare, cu obrajii ca doi saci de făină. Un nas lătăreţ, cu nări atât de căscate, încât otorinologii se echipează ca speologii pentru a-i gini polipii, buze groase, crăpate, violacee, pe care respiraţia ei căznită le ţine deschise. Dinţi depărtaţi, asemănători unor colţi, grilaj teribil care protejează o limbă cumplit de greţoasă. Ochi bulbucaţi, cu albul galben, galbenul roşu şi pleoapele insuficiente. Laţe descreţite, care se lipesc de faţadă ca nişte alge ude. Adăugaţi la acest tablou nişte braţe scurte ca aripioarele de pinguin şi obţineţi creatura cea mai cumplită, cea mai monstruoasă care se poate zămisli. Eu zic că trebuie să aibă un hipopotam printre strămoşi, Buka-buna asta, obligat. Şi o gorilă, cu siguranţă. Şi, poate, cu câteva generaţii în urmă, un caşalot. E rezultatul împerecherii lui Iona cu Balena.

Ne cercetează cu privirea ei cioplită-n piatră.

Mă solicit, mă forţez, iau iniţiativa.

— O rog pe Majestatea Voastră să binevoiască a primi omagiul respectului meu cel mai profund, recit eu.

Şi-l înghiontesc discret pe Beru.

Îl luase apa, pe Baby Food[15].

Dar îşi revine:

— La fel asemenea, Majestatea Mea, bâiguie Umflatul (cât de

subţirel pare aşa-zisul Gras, în comparaţie cu regina).

Adaugă, silindu-se să zâmbească:

— Se poate spune că regatul dumneavoastră nu-i chiar la doi paşi, dar vederea dumitale, scumpa mea jestate, merită deplasarea. Sper că nu vă deranjăm?

Ea ne mai acordă o privire, mai apăsătoare decât precedenta. Greutatea lăptăriilor, insuficient compensată de cea a târtiţei, o trage în faţă pe Buka-buna. Susţinută de tinerele virgine ale căror sâni mici şi obraznici ne agresează, ea urcă anevoie treptele tronului şi se prăvăleşte între cei doi elefanţi, care, dintr-o dată, sunt reduşi la proporţii bibelotoase.

Se lasă o tăcere adâncă. Atunci când suverana e instalată, toată asistenţa se aşază în genunchi, cu fesele pe călcâie. Şovăi să fac şi eu la fel, dar îmi spun că demnitatea mea de plenipotenţiar e incompatibilă cu această poziţie, astfel că rămân în picioare, într-un fel de respectuoasă poziţie de drepţi.

— Fiţi bine veniţi la Kacaberu, capitala mea, declară în cele din urmă regina. Sunt încântată să vă primesc, sir Hanger.

Vocea ei, deşi puţin cam subţirică, este unicul lucru relativ uman care i-a mai rămas. Adaugă:

— Am fost foarte mişcată de cadoul delicat pe care mi l-aţi făcut. Aceste sclave albe sunt extrem de frumoase.

Deci aşa, Mamaia a recepţionat deja şeptelul.

Stimabilul meu camarad Alexandre-Benoît Bérurier se simte dator să se bage-n vorbă.

— Pot să-i garantez Majestăţii Voastre că n-o să aibă decât complimente. Le-am experimentat eu-însumi personal pe aceste donşoare şi vă garantez că, în materie de babardeală, merită felicitările juriului.

— O să vedem, afirmă mormanul de cărnăraie. O să vedem. „Mitocanii sunt în plină dezvoltare şi amorul face parte din reformele întreprinse”.

— Ca ce chestie, Majestatea Mea? exclamă Beru. Vreţi cumva să spuneţi că pipiţele voastre nu sunt cine ştie ce frivole?

— Vai, vai, vai! se tânguie vocea firavă a Obezităţii Sale. La noi, fetele sunt frigide, dragul meu, şi de-aici rezultă o răceală a mitocanului faţă de mitocancă. Contrar altor popoare care se înmulţesc, al nostru e pe cale de dispariţie şi vreau să îndrept cu orice preţ această stare de lucruri. Este necesară educarea sexuală a fetelor noastre.

Namila dă din cap şi afirmă, arătând spre virgine:

— Şi totuşi au tot ce le trebuie ca să râdă şi să se distreze în societate, draga mea jestate. Nu credeţi că, în loc să le arătaţi cum se dau europencele cu roţile-n sus, aţi fi mai câştigaţi dacă le-aţi da pe

mâna unora cu slip descurcăreţ şi tolbă de reţete? Căci, să fim logici, Majestatea Mea, dar o muiere e frigider mai ales bicoz gorobeţii nu sunt la înălţimea situaţiei. Aveţi o grămadă de şmecheri care se cred mari scule şi care au tot atâta imaginaţie ca un centru de inseminare artificială. În nouă cazuri din zece, performanţele lor sunt „nu vă deranjaţi, nu fac decât să intru şi să ies"; pe chestia asta, suratele nu foarte înclinate spre tandreţea devastatoare iau drept corvoadă ceea ce ar trebui să fie o partidă de extaz, înţelegeţi?

Enorma potenţată pare tulburată de discursul berurian. Îl ascultă din tronul ei majuscul, mângâindu-şi uriaşele fălci, mai mult sau mai puţin guşate.

— M-am gândit la acest aspect al problemei, ne spune ea, dar prezintă o imposibilitate majoră: dacă fetele noastre se împerechează cu albi, rasa noastră va fi poluată, căci ar rezulta o progenitură impură...

Grăsunul se simte atins de epitete:

— Majestatea Voastră se aruncă cam tare, afirmă el. „Poluată", „impură", nu-i foarte amabil... Dacă Majestatea Sa ar fi niţel rasistă, asta nu m-ar mira deloc.

— O rasă ca a noastră trebuie conservată cu străşnicie, afirmă suverana.

Intervin la rândul meu:

— Lumea evoluează, Majestate. Încrucişările sunt cele care asigură soliditatea rasei umane. Când toţi locuitorii planetei vor avea aceeaşi culoare indefinită, acelaşi guvern şi aceeaşi religie, abia atunci conflictele vor înceta şi omul va fi demn de el însuşi.

În acest timp, moşul bărbos care ţine sceptrul urcă în genunchi treptele tronului şi-i şopteşte reginei ceva nu prea amabil la adresa noastră. Deşi se exprimă în dialect mitocan, ghicesc după intensitatea şi asprimea tonului său că nu ne împărtăşeşte punctul de vedere şi că o mustră pe regină. Ea îl calmează cu un gest al micilor ei braţe şuncoase.

— Vraciul Nikolai doreşte să schimbăm subiectul şi noi îi acceptăm obiecţiile, declară Bukabuna.

Îi arunc o privire posacă bătrânului bărbos. Din instinct simt un duşman în omul ăsta. El întruchipează tot ce poate fi mai rău într-o ţară: reprezentantul vechilor tradiţii. Regina adaugă ceva şi toată asistenţa se retrage, cu excepţia moşului.

— Domnilor emisari speciali, spune atunci bătrânul marţafoi, Graţioasa Sa Majestate propune următorul program: discuţii prealabile, în particular, legate de acorduri. Apoi inaugurarea primei linii de metrou din Kacaberu, după care urmează banchetul oficial urmat de curtea de amor. Ea speră ca acest aranjament al convorbirilor şi festivităţilor să vă convină.

— Dorinţa Graţioasei Sale Majestăţi va fi îndeplinită, lansez eu cu o voce vibrantă.

Regina ne consimte un zâmbet. Tocmai bun să-i dea o ameţeală unuia care întinde linii de înaltă tensiune, oameni buni! Dinţii ei galbeni de Mumă a Pădurii născută dintr-un căpcăun sunt redutabili.

— Apropiaţi-vă! ne invită suverana.

Ne aventurăm pe treptele tronului. Cu ambele mâini, ea ne indică braţele-elefanţi.

— Luaţi loc!

— Adică, scumpa mea jestate? întrebă Grasul.

Bărbosul explică:

— Pentru întrevederile personale, interlocutorii Prea Graţioasei Sale Majestăţi au dreptul să se aşeze pe braţele tronului, în faţa Ei.

Ne supunem. Cred că arătăm de nu se poate, scumpelor. Grăsanul, călare pe scăfârlia elefantului său de fildeş, constituie un formidabil cornac[16].

Moşul cu sceptru stă în picioare pe ultima treaptă a tronului. Arată mai sever ca oricând.

— Înainte de toate, începe Bukabuna, aş dori să aflu adevărul asupra atentatului căruia i-a căzut victimă Bubata Laburiq, ministrul meu al Afacerilor Externe.

Îmi încrucişez privirea cu ocheanele bulbucate ale reginei. Ochi de vacă, desigur, dar care reflectă totuşi o anume inteligenţă. Citesc viclenie şi atenţie în enormele ei pupile.

— Îl aşteptam să vină la Geneva, declar eu, când cei de la Foreign Office ne-au înştiinţat despre atentat. Se pare că poliţia franceză a deschis o anchetă, dar n-a descoperit încă nimic.

— Cunoaşte identitatea ministrului meu?

— Nu cred, ziarele n-au citat decât numele de împrumut al Excelenţei Sale.

— Nu credeţi că e vorba de o crimă comisă de serviciile secrete franceze? continuă regina. Să presupunem că aceşti domni au aflat de scopul călătoriei lui Bubata Laburiq şi că au vrut să împiedice cu orice preţ întâlnirea?

Degetul meu mic (care m-a sfătuit întotdeauna de bine) îmi şopteşte că a sosit momentul să dau un lustru prestigiului francez. Avem de răsturnat o situaţie din cele mai complicate, băieţi. Poate că ar trebui totuşi să ne suflecăm mânecile şi să ne punem pe treabă, nu?

— Să fim serioşi, Majestate, spun eu mângâind trompa elefantului meu-taburet pe care stau călare, Serviciile franceze n-au obiceiul să asasineze pe miniştrii ţărilor prietene şi, dacă ar ajunge la astfel de măsuri extreme, s-ar feri să comită crima pe teritoriul Franţei, ceea ce ar fi ultima imprudenţă...

Namila, care-mi ascultă raţionamentul şi care-mi ghiceşte intenţiile,

adaugă imediat:

— Dacă vreţi să mă credeţi, scumpa mea jestate, asta-i mânăria englezilor! Le-a fost frică să nu vă răzgândiţi şi au vrut să bage strâmbe între Franţa şi voi, ceea ce e tipic pentru procedeele lor ipocritely.

— De ce ziceţi: englezii, când voi sunteţi englezi! exclamă suverana. De ce vă învinuiţi ţara?

— Nu învinuiesc defel, Majestatea Mea, constat **only!** Dacă sunt rosbif asta nu-mi frânează spiritul critic. De altfel, fie spus între noi şi o butelcă de vin tămâios, nu sunt mai mândru că sunt englez şi nu altceva. Bun, o să-mi ziceţi că trebuie. Dar, din moment ce discutăm discuţii pe şestache între trompa de elefant şi deşert, daţi-mi voie să vă şoptesc, ţinând cont de stima şi uşoara dragoste la prima vedere ce vi le port, că faceţi o mare tâmpenie tratând cu Malaca Britanie. Maiori Thompson o să vă năpădească insulele, uscăţivi, mustăcioşi ca pisicile, de culoarea bifteculuitartar şi mai ţepeni ca balenele de guler. Ah! o să vedeţi, nu-i de glumit cu ei! Şi-n ce priveşte coţăiala cu gagicile voastre, n-au nici o şansă să le transforme pe frigiderele puştoaice în cărbuni aprinşi. Pentru că nişte Don Juan ca ăştia, sărmana mea jestate, sunt buni doar la măturat closetele! În timp ce dacă aţi fi tratat cu Franţa, era altă viaţă! Ce mai avalanşă de cordaci s-ar fi abătut asupra Arhipelagului! Francezii, indiferent dacă se ocupă de rampe de lansare sau dacă sunt frezori la Renault, pentru ei, importantă-i răsturnica. Cum le-ar mai fi educat ei pe muierile voastre în timp ce-şi explozionau bombele! În trei luni, mi ţi le deghizau în dezmăţate şmecherite. Dădeaţi o dublă lovitură! Şi, cât despre esperienţele lor, asta ar fi circumcis riscurile, mica mea jestate! Bicoz (cum se spune la Londra), bomba anatomică franceză e, vorba ceea, un flecuşteţ de bâlci, cade în confetti! Şi iradiaţiile radiofonice-activate, te protejezi contra lor cu loţiune solară sau cu cremă Nivea. Vă vorbesc cum gândesc, numai fiindcă mi-aţi căzut cu tronc, e, vorba ceea, fizic, ce mai!

Recunoaşteţi, fraţilor, c-a făcut tot ce-a putut ca s-o convingă, Alexandre Benoît!

A depăşit chiar doza prescrisă.

E clar că nu mai pricepe ce-i cu aceşti stranii ambasadori, suverana!

Nişte gorobeţi se prezintă ca să încheie un acord şi, înainte de orice, se străduiesc să demonstreze celeilalte părţi că ar fi mai profitabil să semneze cu alţii, asta-i o noutate, nu?

Cam uimitor, îmi face mie impresia, greşesc cumva?

Ca un vânzător de mărunţişuri care şi-ar prezenta marfa clientului, sfătuindu-l să nu cumpere nimic.

Drept care, Bukabuna face o faţă lungă. După ceva gândire, începe să vorbească cu Nikolai:

— Cet otzicevita labali verne! exclamă ea, ceea ce înseamnă (tocmai am buchisit micul meu franeo-mitocan): „Vorbele acestui om sunt surprinzătoare, unde vrea să ajungă?”

Vraciul Nikolai îşi ţesală ţăcălia cu ghearele. Dă din ţeastă şi rosteşte:

— Cevamipute!

...Chestie care mă-ngrijorează cu atât mai mult, cu cât nu găsesc traducerea termenului în micul meu mitocan-francez. Sunt înfuriat la culme pe Bérurier.

— Colaboratorul meu are un umor glacial, Majestate, mă grăbesc eu să spun. Îi dispreţuieşte pe francezi şi nu se poate abţine să nu-i ia în derâdere. Guvernul britanic mi-a dat deplina împuternicire de a negocia, probabil că aţi fost informată?

— Desigur.

— Presupun, Majestate, urmez eu, având sentimentul că mă aflu fie într-o mlaştină, fie pe jar, fie într-un mare rahat şi poate chiar în şi pe toate trei la un loc; presupun că, de la ultimele negocieri, aţi examinat cu atenţie problema? Pot să vă cer, Majestate, să vă exprimaţi ultimele exigenţe?

Bine-ntors, nu? Nici dl prim-ministru n-ar fi spus-o mai frumos.

— Vorbeşte, vraciule Nikolai! îi ordonă regina împuternicitului ei.

Mahărul îşi dă la o parte, ca pe o perdea, barba-i lungă şi scoate la iveală o amuletă legată în jurul gâtului. Ne-o arată teatral. Reprezintă nişte boabe mari de fasole uscată legate cu o sfoară.

— După ce graţioasa mea suverană mi-a cerut să-i consult pe zeul Darasol, zeul Nukontapemine, zeiţa Khioamba, precum şi pe Honorus Hartani, rectorul-vrăjitor al facultăţii, au fost decise cele ce urmează.

Îşi piteşte din nou amuleta (aparţinând amatadorului) sub barbă şi scoate din buzunar un sul de hârtie igienică pe care începe să-l desfăşoare, citind literele enorme trasate cu suc de sepie.

— Guvernul mitocan consimte să cedeze Marii Britanii insula Miserupe, situată în jos şi la dreapta arhipelagului, la 45 grade de Capul Atta şi la două zile de pirogă cu motor de insula Komori şi aceasta, continuă behăitul, pentru o durată de o sută doisprezece ani, patru luni, şase zile, nouă ore şi unsprezece minute din momentul semnării acordului.

— Ce durată stranie! exclamă Bérurier.

Moşul binevoieşte să se explice.

— Restituirea insulei va coincide astfel cu aniversarea celor o sută cincizeci de ani ai suveranei noastre.

Beru face un rapid calcul mental, ceea ce e mult mai bine, cum spunea Brassens, de la Academia Franceză, decât să faci unul renal.

— Ce-am auzit, scumpă jestate, strigă galantonul, n-aţi împlinit încă 38 de ani! Dar atunci aerul al tetei voastre vă arată, cum s-ar spune,

mai purie decât sunteţi. De acord, treizeci şi opt de carate, nu mai e roua primăverii, dar nu e nici bruma toamnei. Dacă mi-aş permite să vorbesc prieteneşte cu magistrata voastră, i-aş spune că e fix la intersecţia dintre amorul planctonic şi băgatul în boală.

Bukabuna îşi gudură dosul între cei doi elefanţi de fildeş. Poţi să fii regină, să cântăreşti o tonă şi să-ţi îngrămădeşti guşile pe piept, tot femeie rămâi, nu? Regină sau servitoare, o damă este întotdeauna sensibilă la complimente. Şi ale lui Beru sunt atât de minunat aduse din condei!

Ea îi aruncă Namilei o privire de vacă care priveşte trecând ultimul tren de pe un traseu secundar, ce va fi înlocuit de o linie de autobuze.

— Nu-i ştiam pe englezi atât de galanţi, murmură ea.

Lauda (care implică o critică) merge drept la inima (şi la slipul) lui Bérurier.

— Sunt englez doar printr-un accident, frumoasa mea jestate. Tata era un pescar normand, inventează acest poet priceput. A vrut s-o conducă pe mama la spital cu barca, dar s-a rătăcit în ceaţă şi a traversat din greşeală Canalul Mânecii. Iată de ce sunt născut la Boston în loc de Boulogne-Bilian-court-sur-Mer. Destinul, ce mai!

— Deci dumneata eşti de origine franceză? deduce regina, căreia-i merge bila.

— În fond şi la urma urmei, da! face Grăsanul. Asta vă esplică temperamentul meu clocotitor, Majestatea Mea. E ariditatea mea care e prea încărcată şi-mi vorbeşte prin vene. Eu, când văd o femeie, mă gândesc la fundul ei, e ceva fizic.

Tusea acră a moşului ne readuce la problemele de stat. E mai mult decât nemulţumit de Grăsan, vraciul Nikolai. Vrăjelile cu care Dolofanul o copleşeşte pe suverană îi par a fi o lez-majestate.

— Să continui! spuse el, continuând desfăşurarea hârtiei sale igienico-diplomatice.

„La încheierea acestei perioade, Marea Britanie va părăsi insula Miserupe fără să ia nici una din instalaţiile pe care le va fi amenajat, căci, la acea vreme, guvernul mitocan va fi în posesia bombei atomice şi va folosi insula pentru a face aici propriile sale experienţe”.

Râsul copios al lui Beru îl întrerupe!

— Da? întreabă moşul.

— Bietul de tine, tataie, îţi furi singur căciula, afirmă Namila, peste o sută doisprezece ani arhipelagul vostru o să semene cu deşertul Gobi. Şi dacă aş avea un sfat să-ţi dau, tataie, ar fi să nu-ţi arunci sulul de hârtie igienică după ce-l citeşti; după ce o să-nceapă esperienţele, o să faceţi o mare gaură-n stoc, vă prezic fără să am nevoie să mă fac vrăjitor pentru asta!

Moşul se apropie de mine şi mă trage într-o parte.

— Să-şi fi pierdut minţile, însoţitorul dumitale? mă întreabă el.

Parcă ar vrea să rupă înţelegerea!

Cobor tonul şi-i murmur:

— Dumitale pot să-ţi spun, o, mare vrăjitor de calitate superioară, el are sarcina să testeze reacţiile coroanei. Propovăduieşte minciuna pentru a se convinge de adevăr.

— Nu e nici o primejdie, face ucenicul vrăjitor, ştiţi bine că sunt cu totul de partea dumneavoastră, sir?

Vocea îi devine un murmur de-abia perceptibil:

— Că veni vorba, sper că aţi făcut aranjamentele necesare în ceea ce mă priveşte?

Întrebarea asta îmi bruschează înţelegerea. Bătrânul se lasă mituit pentru a o influenţa pe regina Bukabuna. Cu siguranţă, el e cauza întreruperii tratativelor cu Franţa! I-a făcut probabil apropouri trimisului nostru, care nu i-a priceput aluzia, dobitocul! Freamăt de satisfacţie. Iată deci, elementul care-mi va servi la răsturnarea situaţiei. Fac o faţă tristă.

— Sunt dezolat, dragă domnule, dar tare mă tem că veţi avea o mare dezamăgire în această privinţă.

Face spume.

— Ce! exclamă vraciul bălos.

— După examinarea pretenţiilor dumitale, cei de la fondurile secrete au decis că nu vă pot ajuta cu nimic, domnule Nikolai.

Asta nu-i place deloc nemernicului bătrân. Dar chiar deloc. Avea pretenţii mari, probabil, dacă face acum o faţă atât de consternată.

— Băgaţi de seamă, scrâşneşte el, nu-mi cunoaşteţi puterea!

Îi arunc un mic zâmbet insultant (cum se spunea cândva în Maroc).

Şi, cu voce tare şi sonoră, trâmbiţez:

— Dacă vreţi să vă continuaţi lectura, o, magule, vom fi încântaţi.

Ne apropiem de tron şi astfel descoperim o scenă extrem de tulburătoare. În timp ce noi vorbeam pe şest, moşul şi cu mine, Beru s-a apucat să-i facă curte reginei Bukabuna. I s-a virât în suflet şi-i şopteşte ceva, privind-o în galbenul ochilor. E înduioşător, flirtul ăsta Beruro-monarhic. Regina e a naibii de tulburată, asta se vede din felul în care-şi lasă obloanele şi îşi învârte inelul regal (un diamant enorm, luminat din interior şi înconjurat de minuscule baloane de rugby din smaralde de un roşu extrem de albastru).

Vraciul continuă să-şi reverse hârtia care şerpuieşte pe treptele tronului. Spumegă, afurisitul, şi gura îi face clăbuci:

— În schimbul acestei închirieri pe termen lung a insulei Miserupe, continuă el, guvernul mitocan cere furnizarea unui port-avion vechi de cel mult o sută de ani, unui şeptel de zece sclave albe reîmprospătat în fiecare lună, unui stoc de şaisprezece mii de inele pentru şervete suficient de largi pentru a putea servi drept brăţări, a patru misionari bine făcuţi pentru sărbătoarea anuală a Emasculatei

Contracepţii[17], a o sută de mii de portofele de plastic[18], instalarea unui ventilator în camera Majestăţii Sale şi în fine, o rentă de două sute de mii de lire, cu partiturile antice aferente.

Profit de ocazie să-i mai trag la gioale blestematului de moş.

— Referitor la ultimul paragraf, pare să aibă un cusur, o, vrajă a mării, încântare a ochilor şi bucurie a sufletului.

— Nu mai spune! mârâie bărbosul.

— Ne-am înţeles în lire sterline şi nu în instrumente muzicale.

— E o minciună! scheaună barosanul. Ce-am putea face cu o monedă care nu circulă în ţara noastră?

Evident, n-am replică, dar falsul sir ce sunt se îndârjeşte, cu o încăpăţânare tipic britanică:

— Ce-am zis, zis rămâne, n-o mai schimbăm! declar eu.

Asta-l face pe moş să sară-n sus. Un mic capricios, acest pitic al Majestăţii Sale.

— Mincinosule! Mincinosule! Mincinosule! strigă el.

Beru reacţionează cu spontaneitatea lui obişnuită.

— Spuneţi-mi, mica mea jestate, vrăjitorul dumitale e deocheat sau ce? face scumpul de Alexandre-Benoît. Am impresia că ar fi cazul să-i găsiţi un loc de ajutor de grădinar la auspiciul de bătrâni din zonă! Ăsta face politică de Berna-dotă!

În mod vizibil, incidentul o sâcâie pe buna regină.

— Calmează-te, vraciule Nikolai, murmură ea, o să reluăm discuţiile la sfârşitul zilei!

Dovadă că, deşi eşti manipulată de sfatul bătrânilor, când eşti regină ştii să-ţi afirmi suveranitatea la nevoie.

— E timpul să mergem la inaugurarea liniei noastre de metrou urban.

Trage de un cordon care declanşează un claxon italienesc pe patru note, de cel mai răsunător şi melodios efect.

Pe loc, peonii ei îşi fac apariţia.

— Braţul dumitale, mesagerule! îi face ea lui Beru.

Grasul e zăpăcit de acest însemn de cinste.

— Braţul! Bolborosi el, dar, sărmana mea jestate, n-am titulatură. De-aş fi avut un nume care se deşurubează, o mică moleculă în faţa numelui, fie măcar şi-o liniuţă între două nume; dar ne-xam!

— Aşa este! zbiară moşul cârcotaş. Plebeul ăsta n-are dreptul s-o atingă pe Majestatea Sa.

Bérurier tresare.

— Pleava de care zici tot poate să-şi ia dreptul să-ţi smulgă ţăcălia, măi dos de şobolan, dacă-l mai insulţi o dată în faţa Curţii! Dar cine se crede, borfaşul ăsta bătrân! Zău, Majestatea Mea, dar dubioşi indivizi mai ţineţi pe-aici!

— Aşteptaţi! spune regina.

Îşi întinde cazmaua, pe care sclipeşte inelul regal, deasupra capului mânios al lui Beru.

— În numele dinastiei Grosolanilor, îl ridic pe acest om la rangul de vice-baron şi-l numesc guvernatorul muzeului Citroneriei. Uia! Uia!

Tot poporul reia în cor: Uia! Uia!

Beru priveşte în jur cu o privire buimacă. Lumina care cade prin vitraliu îl aureolează literalmente.

— Vice-baron, oftează el. Cu asta, jestatea sa îmi face o favoare neaşteptată.

— Braţul dumitale! spune atunci Bukabuna cu nobleţe, şfichiuindu-l pe vraciul Nikolai cu o privire de femelă triumfătoare.

CAPITOLUL DOI

Ciudat de lung şi cam mişto capitolul precedent, nu? Tocmai l-am rebuchisit şi sunt categoric, fraţilor: e o bucată antologică. Literatura n-o va uita. Niciodată! Hop! Aparţine patrimoniului, nu mai am ce face. A încetat să mai fie proprietatea mea.

Pleiada mi-a sustras-o deja, mi-a aspirat-o din stilou aşa cum ai sorbi cu paiul un suc de fructe. Fffflufff! E cumplit să scrii prea mult în culmea gloriei, vă jur! Nu-ţi mai aparţii. Te hăpăie rotativele istoriei. Mă doare sufletul pentru aceia care se vor bucura atât de mult să mă descopere, să-mi dezgroape proza dintr-un pod. Le tai descoperirea de sub craci. Prea târziu, m-am descoperit eu însumi. Mă auto-Cristofor-Columbez. Descoperirea secolului, de fapt. A ajuns chiar să se descopere singur, San-Antonio. Şi nu numai la înmormântări; în fond, asta mă nelinişteşte.

Dar v-am părăsit în momentul în care plecam să inaugurăm metroul din Obscen-Laculme, cu mare pompă. Beru, vice-baron, cu regina la braţ. E destinat başoaldelor, Namila. E o vocaţie! Mai rău: o zodie! Tot ce guşăreşte şi burdihăneşte, toate cumetrele-basculante îi pică la aşternut.

E o specializare stranie, pe care doar muşchii lui puternici, sangvinitatea lui şi restul îi îngăduie s-o înfrunte.

De data asta, o regină autentică, ce mai, vă daţi seama!

— N-am putea să facem o poză-suvenir, Majestate? se agită el ajungând la ieşire, doar ca să le iau maul prietenilor mei!

Bukabuna îl linişteşte. O să fie un reportaj amănunţit în „Zilele Mitocanilor” şi probabil coperta „Orgiei”, săptămânalul monden. Atunci, lui Beru îi creşte inima. Se umflă-n pene, îşi bombează pieptul şi înaintează cu paşi măsuraţi.

— Am senzaţia că-mi retrăiesc prima comuniune, îmi mărturiseşte el.

Ieşim din palat. Nişte boys se precipită s-o poarte pe regină, căci

greutatea şi volumul ei nu-i permit să urce trepte. Ce cuminte trebuie să fi fost şi cum şi-o fi halit ea supa pe când era copilă ca să merite asemenea obezitate! Beru, veşnic în avangarda (regală) a altruismului, ajută la căratul cărnăraiei suveranei. Sprijină un jambon. Grasul. Întotdeauna alege bucăţica cea mai bună.

Ajungem în piaţă. Nu departe de statuie se află o palisadă. Nişte tipi dau deoparte beţele de bambus şi ne descoperă privirii un fel de nacelă largă suspendată de un cablu. Un fotoliu roşu ocupă centrul sus-zisei nacele. Regina se aşază. Suntem o duzină de înalte personalităţi admise pe această platformă.

De îndată ce ne instalăm, o armada de angajaţi purtând caschete pe care scânteiază în litere aurii cuvintele Metropolitan-Expres (inscripţia înconjoară cascheta de două ori, căci literele sunt destul de mari) se străduie să acţioneze manivela cablului şi cuşca noastră se afundă în adâncurile pământului. Regina Bukabuna e încântată. În schimb, port-sceptrul ei face mutre.

Nu mă are la inimă bărbosul. Probabil că înfierează (in petto, ca să facă mai puţin zgomot) mişelia britanică. A fost tras pe sfoară moşul! Cloceşte represalii. Modul în care suverana s-a amorezat de Beru l-a făcut să înţeleagă că o să fie greu al dracului s-o convingă să lase baltă tratativele. Dar unul care chiar jubilează e San-Antonio al vostru. Pe onoarea mea, tot mişmaşul ăsta merge brici Sollingen, fraţilor. Cu ce pricepere diabolică am găsit punctul slav, cum ar spune ruşii!

Fără măcar să-şi dea seama, partea adversă e cea care va submina tratativele.

Beru îmi strecoară la ureche, profitând de scârţâitul ascuţit al scripetelui care-o obligă pe regină să-şi astupe clapăugele cu gumă arabică încălzită:

— Este că-mi mănâncă din palmă, păpuşa? Am schema gata făcută, bătrâne. Mă strădui să-i vrăjesc sentimentul şi fac pe tipul burduşit de remuşcări care, în plină emoţie, o anunţă pe regină că a fost trasă-n piept. Fac pe trădătorul din dragoste, de acord? Stil: ducă-se patria, amoreza mai presus de toate!

— Bravo, exact aşa trebuie manevrat.

— Cine mă-ngrijorează e bărbosul, continuă Dolofanul, păduchele mic nu poate să ne-nghită.

— Nu-ţi face probleme, ne face jocul...

Uf! după o lungă balansare, cu şocuri şi para-şocuri, ajungem la capul de linie al primului tronson.

Metroul din Obscen-Laculme este un coridor mare, luminat de lămpi cu untură de peşte, lung de cincizeci de metri şi lat de patru.

Se întinde de la o extremitate a Pieţei Parlamentului la cealaltă, în fapt. Se compune dintr-un tramvai vechi cedat de o companie din Lyon şi revopsit în culorile naţionale ale mitocanilor. Pe laturile

vehiculului, doi guşteri enormi, emblemă a ţării, au căpătat aspectul unor crocodili sau măcar caimani.

La ieşirea din nacelă, regina, transportată în fotoliul ei, e depusă în faţa tramvaiului. Flash-urile scapără. Toată presa mitocănească e prezentă, gata de acţiune pentru înregistrarea acestui moment isteric.

Regina întinde mâna. I se pune-n ea discursul. Locul fiind destul de întunecos, un servitor luminat la minte îndreaptă fasciculul unei lanterne asupra documentului.

Vocea piţigăiată a reginei Bukabuna se înalţă, reverberată de boltă. E tare, cumătra. Celebrează, în termeni vibranţi, fantasticul „salt înainte" al poporului mitocan. La ora când atâtea capitale occidentale sunt încă lipsite de metrou, iată că Obscen-Laculme posedă unul!

Ea întrevede perspective feerice în zorii noi ai viitorului înnoitor, textual! Afirmă că această schimbare în viaţa urbană a oraşului prevesteşte o dezvoltare pe care nimic n-ar putea s-o înfrâneze. Metroul se înscrie în contextul uneia şi schimbă coordonatele celeilalte; e puţin spus! Pe scurt, prezenta zi e o zi mare, ale cărei douăzeci şi patru de ore vor cântări cât greutatea lor în muştar în destinul ţării!

Supuşii ei plâng de emoţie. Beru îşi aplaudă frenetic gazda regală. Bagă mare, vice-baronul!

Emoţia, care-ar putea fi doar colonelă, este generală. O paşte mareşalatul!

Toată curtea îşi aburcă suverana în tramvaiul pe care un vatman de ceremonie, îmbrăcat în haină, şort cu buline şi pălărie de bur, nu-l conduce, deoarece metroul e tractat de forţa braţelor a cincizeci de gorobeţi mai goi decât o banană descojită. Cel puţin, somptuosul vatman acţionează clopoţelul respectivului tramvai plin de mârlani, cândva mocofani şi acum mitocani.

Vehiculul stă să se dezmembreze (din toate cele două sute de membre). Regina se apleacă spre noi.

— Ce păcat că n-avem un imn naţional, spune ea!

— Într-adevăr, recunosc eu, acum ar fi momentul sau niciodată!

Bérurier are cutezanţa de a apuca încheietura (jambonescă) a reginei.

— Dacă doriţi unul, Majestatea Mea, pot să vi-l servesc pe tavă. E vorba de-un marş săltăreţ în draci şi-i văd de pe-acum pe gorobeţii voştri în pas de defilare pe ritmul lui.

Bukabuna pare extrem de interesată.

— Adevărat, vice-baroane?

Noul său titlu cu care i se adresează cea care i l-a acordat (o frază ca asta, e mai bine s-o rosteşti pe stomacul gol) face să năvălească sângele-n obrajii bucălaţi ai Majestăţii mele personale.

— Aşa e cum vă zic, rugina mea! Nici măcar nu ştiu dacă drepturile

pentru muzica-n chestiune sunt depuse unde trebuie. Bucata se cheamă Marşul cartoforilor. Şi spune exact aşa.

Îşi închide frumoşii săi ochi de bariton răcit, îşi desface cravata şi, în timp ce tramvaiul se bâţâie şi se fâţâie, ţâţâie şi mâţâie pe şinele prost potrivite ale tunelului, Beru îşi intonează imnul său semeţ:

Tatăl meu era cartofor

Bunicul meu era cartofor

Străbunicul meu era cartofor.

Cântecul e stimulant. Pasionant şi nobil. Te galvanizează, te înflăcărează, te aprinde. Ceilalţi tac, cu ciocurile căscate. Somptuosul organ al Grăsanului se revarsă ca un torent subteran pe sub bolta unde clipesc lămpile.

Extaziată, regina nu-l mai slăbeşte pe bard din ochii ei bordaţi de jambon. E pe cale să câştige superb partida, Beru. E Alexandru (Benoît) cel Mare. Wilhelm Cuceritorul. Încântă, vrăjeşte, farmecă. Trăiască Beru!

Când vocea i se estompează în sfârşit în ecourile groteşti (venind din grote) ale metroului, răsună o salvă de aplauze. Regina a dat exemplul. Ea a strigat: hip, hip, ura!, ceea ce, în pitorescul dialect al zonei se spune „Pipi picura”. Doar taica Nikolai tace mâlc. Jale mare pe capul lui, fraţilor. Îşi macină ranchiuna, ascute săgeţi, îi iese curara prin piele, i se revarsă fierea prin ocheane.

— Începând din seara asta, vice-viconte, v-aş ruga să-l învăţaţi pe muzicantul meu şef marşul şi-l voi decreta imn naţional, declară Bukabuna. Va fi învăţat în şcoli şi tot tineretul mitocan va trebui să-l cânte dimineaţa, în timpul salutului alergătorului[19].

Iată-ne ajunşi ia destinaţie, adică în celălalt capăt al pieţei. Cortegiul se destramvaizează.

Inginerul de poduri şi şosete (e desculţ) aşteaptă în poziţie de drepţi complimentele Majestăţii Sale.

Nu-i sunt precupeţite. Bukabuna spune cât de în-cântată e de această realizare, al cărei modernism este uluitor. Îl felicită pe inginer pentru munca lui titanică şi-l decorează pe loc cu Colanul Caraliului.

Inginerul e foarte emoţionat. Îi expune reginei spinoasa problemă a acestui foraj fabulos. Problema, explică el, este că n-a putut amenaja decât o singură intrare pentru a accede în metrou, roca fiind extrem de dură şi de groasă la celălalt capăt al pieţei. Asta impune să ieşi pe unde ai intrat. Regina îl asigură că asta n-are importanţă, că forţa înţeleptului constă în a şti să-şi limiteze ambiţiile. Esenţialul era dotarea capitalei cu un metrou. Acum că s-a realizat, poporul ar fi tare cusurgiu dacă ar cere două ieşiri. Cu atât mai mult cu cât linia nefiind prea lungă, e uşor să ieşi pe unde ai intrat, de altfel a fost amenajat un trotuar, paralel cu şinele, permiţând călătorilor care nu vor să ia metroul pentru a ajunge la ieşire, deplasarea pe jos.

Pe scurt, ceremonia se sfârşeşte euforic şi ministrul lucrărilor publice îi oferă suveranei, în amintirea acestei frumoase zile, o cutie de chibrituri-reclamă.

*

Banchetul care urmează e demn de Imperiul Roman, fraţilor! Dacă amicii bucătari Oliver, Terrail, Carrere sau Albert de Cabaret ar organiza acelaşi lucru, ar trebui să ridice costul unui tacâm la o sută de bătrâne ca să selecţioneze puţin clientela, să evite înghesuiala cumplită şi luatul coşmeliei cu asalt.

Trebuie să participi la aşa ceva ca să crezi. Să înţelegi de ce capitala mitocanilor se numeşte Obscen-Laculme!

E atât de deocheat, că nu-ndrăznesc să vi-l descriu. Întâi pentru că aţi zice că inventez, bulangii cum vă ştiu. Şi apoi s-ar apuca cârcotaşii să ceară să fiu interzis, cu tam-tam şi cu Ministerul de Interne. N-aş mai fi publicat decât în Liechtenstein. Ţineţi cont că s-ar organiza excursii cu autocarul pentru a permite turiştilor să cumpere generoasa-mi proză. Ar fi obligaţi să-şi pitească romanele mele în chiloţi, ca să mă treacă peste graniţă, dezmăţaţii! În fine, aş ocupa locul pe care-l merit! Mai aproape de tine, Doamne! Asta le-ar crea probleme cu vameşii, bicoz colegii mei de la vamă le-ar kidnappa recolta ca să-şi scutească drumul. Nu, hotărât, un reportaj despre banchetul reginei Bukabuna ar avea consecinţe mult prea grave.

Ar provoca un tămbălău prea mare! Nu-i momentul să-i întărât pe scandalagiii de profesie. De altfel, există deja o ciorovăială pe tema mea. Unii mă citesc şi alţii mă ciuntesc, pe motiv că sunt rebel şi că nu iau în serios raţiunile pentru care ei îşi trag medalii, şi-o trag pe la spate, îşi trag la gioale şi tot restul. Aşa că mai încet cu descrierea. Adevărul trebuie îmbrăcat în culoarea zidurilor. Aşteptat la ieşirea din adâncuri cu un halat larg deschis ca să-i eviţi să şocheze şi să facă valuri. De aceea precauţionez. E cariera mea în joc, vă spun. Nu pentru mine, mie mi se fâlfâie (mi se fâlfâie de atâtea lucruri care mă privesc, încât îmi zic uneori că poate-ar fi bine să mă duc la doctor; să mă duc la Lourdes sau la Fatima ca să mă miraculez puţin); pentru voi n-aş vrea să mă-nţarc de la o zi la alta.

Bun, acum că v-am făcut să salivaţi din glandele inferioare, trebuie totuşi să vă dau măcar o idee despre chestiune, nu? N-o să cadă în păcatul pudorii, San-Antonio al vostru! Dacă nu poţi să spui lucrurilor pe nume, poţi măcar să le spui pe prenume, este?

Deci, banchetul..:

Ah, gineşte-te încoace un plic! Ce viziune bahică! Mă hazardez? Fiţi atenţi, dacă depăşesc doza îngăduită, faceţi-mi semn; o să pun frână.

Agapele astea au loc în sala joasă (zisă şi fala roasă, în amintirea ocupaţiei spaniole din 1775).

Imaginaţi-vă o încăpere suficient de vastă pentru a părea imensă, cu tavanul şi podeaua joase, cu un acvariu tăiat într-unul din pereţi, pe toată lungimea lui, ei? Îl giniţi? În acvariu sunt peşti, ceea ce nu-i de mirare, dar în compania peştilor înoată nişte fete complet goale, care reuşesc să rămână trei sferturi de oră sub apă, respirând doar cu degetul mare pe care şi-l plasează în rectum. Ele numără o jumătate de duzină. Sunt cele şase sirene ale reginei sisi (Regina sisi este varianta mitocană a Împărătesei Sissi)[20]

O masă lungă de şase sute de degete[21] ocupă centrul încăperii. În fund, pe o estradă drapată cu catifea, masa reginei Bukabuna, la care suntem invitaţi Beru şi cu mine, precum şi membrii guvernului, te duce cu gândul la scena unui teatru.

Suverana m-a luat în dreapta ei şi l-a plasat pe grăsan în sinistra ei. Toţi invitaţii de onoare stau cu faţa la sala în care se desfăşoară nebunia nebuniilor. Închipuiţi-vă că

CENZURAT DE EDITOR

ceea ce, trebuie să recunoaşteţi, e de-o pornografie nemaipomenită.

Cât despre blondele care călătoriseră împreună cu noi şi despre care Beru ar putea să facă un raport pe cât de sexual, pe atât de amănunţit, ele participă la petrecere şi sunt, cum s-ar zice, atracţia principală.

Au fost instalate, goale, în mijlocul mesei şi

CENZURAT DE TIPOGRAFIE[22]

veţi înţelege că în asemenea condiţii, banchetul degenerează din start într-o mare

CENZURAT DE CENZURA[23]

trozneală!

Pentru o curte regală, daţi încoace cantarida şi reparaţi moara stricată. Ah! suflete, ce mai banchet! Ai flăcări în obraji, mâncărimi în dos, cocostârcul bălos, glandele leşinate de plăcere.

Cel mai nasol în toată chestia asta, e că, oficialităţi cum suntem, n-avem parte de nimic. Nu putem decât să strigăm „ole”, ca la corrida, asistând la cele mai frumoase pase! Şi oricum, cu excepţia reginei, nu sunt muieri la masa noastră. Dar vice-baronul Beru nu-şi lasă sfârtecat senzorialul. Se defulează pe Majestatea Sa, Alexandre Benoît. Lăboanţa lui investighează-n draci în decolteul regal, vă spun eu. Şi debitează nişte vrăjeli clasa-ntâi. Nu-ţi vine să crezi ce inspiraţie poate să dea frenezia chiloţardă, ce vocabular şi ce simţ al metaforei capătă fiinţa asta necioplită. Toarnă tremolouri în clăpăugele elefantine ale reginei.

— Drăguţa mea jestate, îi ciripeşte jupânul, văduvă cum sunteţi, şi-n călătorie cum sunt, ar trebui să ne dăm amândoi o-ntâlnire la vârf de pat. Ştiaţi că sunteţi genul meu, în stilul dumitale? Toţi cordacii ăştia ai voştri de aici îmi fac milă când văd laguna educaţiei lor. Lipsă de imaginaţie, regina mea! Ăştia nu-s bărbaţi, sunt pompe. N-au darul

inventivităţii, dacă vreţi să ştiţi. La noi în Fr... în Anglia, se controlează Dolofanul, orice licean ar face-o mai bine. Dacă pot să-mi permit, graţie vice-baroneriei cu care aţi binevoit să mă onoraţi, între banane şi brânza din lapte de nucă de cocos, ce-ar fi s-o ştergem în vârful bulanelor şi să mă duceţi să vizitez colecţia de stanţe japoneze în apartamentele voastre private? Ce ziceţi?

Şi-şi subliniază vorbele cutezătoare cu gesturi îndrăzneţe. Grăsana Bukabuna freamătă-n străfundul şuncilor. E băgată-n boală, se vede de la o poştă. Are privirea tulbure şi spasme sub linia de plutire. Totuşi îşi păstrează controlul cârmei suverane.

— Nu mai rostiţi astfel de nebunii, prietene, susură ea pe un ton stendhalian. Deşi femeie, nu sunt mai puţin regină, şi sunt în primul rând răspunzătoare faţă de exigenţele funcţiei mele!

— Deşi regină, nu sunteţi mai puţin femeie, obiectează Beru, ca într-o piesă de Bernstein. Nu văd de ce n-aţi avea dreptul la o răsturnică, ca oricare alta!

— Eticheta, bietul meu prieten, gâfâie scumpa de ea.

— Ascultaţi aici, Buka, îndrăzneşte Grasul (special a trecut la diminutive), sunt momente când ar trebui să vă lăsaţi eticheta asta pe-un borcan de gem şi să uitaţi de ea. Atunci, aşa tinerică cum vă văd, v-o puneţi sub lacăt pentru că monarhul dumitale s-a căptuşit cu o myxomatoză! Daţi-mi voie, în cazul ăsta, să mă revolt.

— Asta-i legea! spune crâncen opulenta regină, înlăturând mâna prietenului meu. De-acum înainte, adaugă curajoasa fiinţă, am regatul drept mascul! Nu mai cunosc dragostea decât prin intermediul altora...

— Ioana d'Arc a centurii de castitate! zeflemiseşte Îngrozitorul. Nu te regulezi cu un regat, Majestatea Mea, ci cu supuşii lui!

După aceste frumoase cuvinte Grasul amuţeşte, îşi retrage mâna, păleşte, cască gura, se opreşte din mestecat şi fixează intrarea sălii de banchete.

Îl imit.

E rândul meu să pălesc şi să mă opresc din mestecat.

Flancaţi de doi ofiţeri englezi în mare ţinută de ofiţeri britanici, sir Harry Hanger şi fidelul său William au apărut în prag.

Cu tot banchetul neobişnuit ce se desfăşoară sub privirile lor de nou-veniţi, ei n-au ochi decât pentru masa regală. Mesagerul care ne-a întâmpinat dimineaţă la aeroport îi însoţeşte. Faţa lui crispată arată că e la curent cu înşelătoria noastră.

Micul grup înaintează implacabil spre noi.

— Auzi, Bătrâne, murmură Grasul, o să-l ţin minte pe amicul tău Kurly! Să-mi mai zică cineva de pensiunile elveţiene după chestia asta!

CAPITOLUL TREI

Parcă vă văd, diavolilor. Vă ziceaţi: San-Antonio ăsta o ia prin bălării cu călătoria lui în Arhipelagul Mitocanilor. Se crede-n croazieră; se scaldă-n pitoresc, face băi de exotism şi ne face şi nouă! Coţăiala lui Beru cu regina e hazoasă un timp, dar asta nu înseamnă acţiune. E static, descriptivul. Se dă Zola, jupânul!

Mă-nşel cumva? Recunoaşteţi că vă întrebaţi dacă nu cumva noua mea capodoperă nu-i pe cale să se transforme într-un ghid turistic! Dacă, pornind, de la o anchetă poliţistă, nu urma să las baltă acţiunea, să mă limitez la ţăcănelile curţii mitocane, să o tot toc, trecând de la inaugurarea metroului la drăgostelile lui Beru cu Bukabuna! Şi încă asta la nevoie mi-aţi fi-ngăduit-o, nu, caraghioşilor? Cu condiţia să fie dezmăţ. Uite că nu-i aşa, vedeţi, nu trebuia să intraţi în panică, continuăm!

E puţin prea bruscă, pentru gustul meu, răsturnarea de situaţie. Îmi spuneam, e adevărat, că prea ne merge uns tertipul. Grasul şi cucerirea lui regală! Vraciul Nikolai cel afurisit, pe care-l împingeam discret spre schimbarea alianţelor, toate astea constituiau inaugurarea unei reuşite, cum spunea un ministru tăind panglica. Pentru că, remarcaţi, pentru un ministru foarfeca e mai importantă decât portofoliul.

Nişte mici rabini, domnii ăştia.

Şi apoi, în plină fiesta şi exact când Grăsanul meu e pe cale să propună un amendament la eticheta mitocană, cine-şi face apariţia? Afurisitul de sir Hanger, cu nişte generali britişi (şi cu ranchiună cât cuprinde). Ah! vă jur, în meseria noastră trebuie să ai palpitanta solidă! Încasezi nişte lovituri de teatru, fraţilor, care l-ar transforma în cardiac şi pe un om fără inimă!

— Majestate, face ghidul nostru aici prezent, să-mi ierţi că deranjez banchetul, dar ivinimente grave au avut loc. Îţi prezint, Majestate, pi adevăratul sir Harry Hanger, că ăla care-i lângă tini e un compostor!

— Eram sigur şi convins! răsună o voce. Pe zeul Cemaidos, prinţul adevărului, pe zeiţa Treijdoi, pe spiritul lui Ra-Fie, marele nostru vrăjitor, ştiam că ăştia doi mint şi uzurpă împuterniciri ce nu le-au fost conferite.

Aşa grăit-a vraciul Nikolai. Lui Beru i se pune pata.

— Auziţi la el, păduchiosul îngâmfat! Sanchi, ai ghicit, prost bătrân! La cât de clarvăzător eşti, ar trebui să fii trimis înapoi la fabrică, căci îmi face impresia că ţi s-a dus o bielă din retină, amice! Sau atunci ai conjunctură[24]. Dacă nu cumva nu ţi s-a aburit globul de cristal...

— Gura, Grasule! fac eu scurt. Nu-i momentul...

Grasa regină îşi întoarce ţeasta dintr-o parte într-alta, de parcă ar asista la finala de simplu bărbaţi a campionatului Franţei la Roland-Garros.

— Ce înseamnă asta? Dar ce înseamnă? întreabă biata balenă

blazonată.

— O să vă explic totul, Majestate, îi spun eu.

Dar sir Hanger se apropie, se înclină şi mi-o retează scurt:

— Umilele mele respecte, Majestate. Dacă Majestatea Sa îmi îngăduie, vă voi explica eu incalificabila comportare a acestor doi oameni care ne-au răpit, pe colaboratorul meu şi pe mine, ne-au sechestrat, au luat numele noastre şi s-au făcut vinovaţi de cea mai impardonabilă dintre fapte, înşelarea clementei, marii suverane, care este Majestatea Sa!

Punct şi de la capăt, băieţi.

După acest mic preambul, ne scad acţiunile ca cele Suez într-o zi de război în Orientul Mijlociu.

Nu ne mai rămâne decât să aşteptăm verdictul reginei.

— Vraciule Nikolai, oftează ea, acţionează în consecinţă!

Normal că atâta aştepta, taica barbişon, ca să ne contreze!

Îşi vâră cuţitul de masă în mânerul sceptrului regal al cărui deţinător permanent este, ceea ce-l sileşte să-şi ţină-n el briciul de ras, pieptănul, periuţa de dinţi, pastilele, şmecheriile, sarea de bucătărie, timbrele şi sculele.

— Gaaar-dă! strigă el.

Nişte haidamaci cu aere feroce apar în pas alergător. Bărbosul ne indică acestor teribile gorile.

— Luaţi-i pe aceşti doi oameni şi încătuşaţi-i în torturorium!

Toţi participanţii la banchet se opresc care din mâncat, care din mângâiat, mânărit şi manipulat. E fioros, sceptentrionul.

— A fost comisă cea mai cumplită dintre lez-majestăţi, predică Mahărul. Aceşti mizerabili vor fi judecaţi, condamnaţi şi executaţi precum o merită.

— Haide, gardă! Şi-nchideţi-vă inimile în faţa milei! Onoarea reginei voastre e în jos, vreau să spun: e în joc!

În timp ce suntem săltaţi fără menajamente, remarc râsul sardonic al lui Hanger.

— O.K. sir, îi zic, aţi câştigat manşa a doua, nu ne mai rămâne decât să-i dăm bice în cea de baraj.

— Şi încă cum, întăreşte Grasul, pentru care a-i da bice este sinonim cu a-şi lua tălpăşiţa.

*

Toate aceste sclipitoare replici parcă ar fi din capă şi spadă, nu? Ai crede întrucâtva că e un roman de-al regretatului meu coleg Paul Feval. Lagardere şi tot tacâmul. Şi totuşi, sunt clipe când simţul onoarei îl întrece pe cel bun. Abia după o matură chibzuinţă şi o mătură nouă, ajungi să-ţi spui că Parisul face cât o liturghie. Pe moment însă, ţi se scoală orgoliul, e omeneşte. Un reflex, supranumit

condiţionat.

Gorilele reginei ne târăsc cu brutalitate spre subsoluri neliniştitoare. Nu sunt prea vesele, temniţele palatului, zău! Săpate **in the rock,** ele şiroiesc de apă ai cărei stropi, pe cale să se stalactizeze, fac un zgomot cât se poate de crispant.

Iată-ne popriţi într-o hrubă mizerabilă, copii. Un fel de tunel vertical, asemănător cu hota (nnen-baum!) unui şemineu, revarsă o lumină filtrată, de cavou. Nişte lanţuri, mai uriaşe decât cele cu care erau legaţi pe vremuri ocnaşii, sunt fixate de pereţii hrubei, unde compun o lugubră sarabandă.

Zbirii **of the gracious queen** ne potcovesc gleznele şi mâinile. Cric-crac-croc! Gata! Pentru a te elibera din această panoplie a micului inchizitor perfect, ar fi nevoie de un atelier de fierărie în stare de funcţionare, fraţilor.

Grosolane şi solide, broaştele cătuşelor noastre sunt mai puţin complicate decât cele de seif Fichet, dar la fel de rezistente. În viaţă, simplitatea e întotdeauna cea mai eficientă.

Singura uşă din torturorium e groasă ca o saltea pneumatică, din oţel sănătos, cu zăvoare exterioare mai late decât braţul meu. Cât despre gura de aerisire, ea e prevăzută, acolo sus, cu zăbrele în cruce, deloc firave. Am vaga impresie că-l joc pe Monte-Cristo, Beru interpretând nobilul rol al abatelui Faria. Vă ziceam eu că o dăm pe Dumas-tatăl, copilaşi.

— Ne-ar fi putut lăsa măcar să ronţăim desertul, se lamentează Lugubrul. Nu-mi place să mă car de la masă înainte de cafea!

— În chip de cafea, sigur o să avem parte de paharul de rom, profeţesc eu; ai auzit ce-a zis bestia bătrână? O să fim judecaţi, condamnaţi şi executaţi...

— Măgarul ăla de rosbif; şi tu eşti de vină! bombăne Rotunjimea Sa.

— Eu!

— Dacă-n loc să-l dai în gazdă la borfaşul tău rentier, i-ai fi tras o pralină-n scăfârlie, i-ai fi legat un cataroi de zgaibarace şi bâldâbâc cu el în lacul Leman, m-aş fi lăfăit acum, coţăind în **private-cording-room** pe Majestatea Sa. Se ofusca doar de ochii lumii, de fapt mergea cum nu-ţi închipui, între ea şi mine. Aveam bulanul încolăcit pe-al ei, ca iedera pe brad, amice! E un semn de încurajare, nu? O primă de răbdare, îmi face impresia? Muierea care-şi lasă cracii pipăiţi pe sub masă, crede-mă, că am o veche experienţă, e gata pentru dansul burţii, se ştie. Deja mă paraşutase vice-baron pe chestia asta, e clar, nu?

— Mă-ntreb ce naiba a putut să se-ntâmple în Elveţia!

— Eu nu. De cum ne-am întors cu spatele, împuţitul tău de Kurly s-a repezit să-şi elibereze locatarii. Şi probabil că s-a mişcat ca vântul, dacă au apărut în arhipelag doar la câteva intervale după noi!

O scurtă tăcere ne desparte. Apoi Grăsanul oftează:

— Ah! dac-aş putea s-o cobzăresc numai puţin pe Bukabuna, pariez că s-ar rezolva problema. Ştiam cum s-o iau pe femeia asta. E catifea, la mine, arta de-a vorbi cu voluptoasele. Pentru că tot ce ne-a îndrugat despre educaţia sexuală a suspuşilor ei[25] nu-i decât o gogoriţă, amice. Cumătra are nevoie să-şi îndulcească văduvia, se vede de la o poştă. Dă ea cu geana, dar în loc s-o calmeze asta nu face decât să-i înfierbânte simţurile cu lampa de sudură.

O nouă tăcere meditativă şi A.-B. mă-ntreabă:

— Ce crezi c-o să ne facă?

— Nimic plăcut... N-ai văzut materialele? adaug eu, arătând spre un echipament dubios aflat în fundul hrubei.

Disting acolo un şevalet, nişte unelte barbare, o forjă, nişte instrumente de tortură, o serie de ţepe şi operele complete ale lui Jules Romains.

Tot presupunând, regretând, rumegând, făcând, desfăcând şi monologând (cu amărăciune), mai trece timpul. Pe ăsta nu-l poţi opri. Cu toţii suntem târâţi de acest dezgheţ glaciar. Chiar şi după noi, totul continuă, Adevărul e că nu mori niciodată, din moment ce te afli permanent în inima aceleiaşi mişcări; îmbarcat în superba călătorie interstelară, ce anihilează neantul. Mort sau viu, continui să fii malaxat de secundele ce picură chinezeşte. Asta te înspăimântă şi te linişteşte. Moartea nu e decât schimbarea compartimentului: rămâi în acelaşi tren!

Deodată, zgomote de cohortă pe scară. Uşa se deschide în faţa unei armade de ciumeţi. Spre noi, deci, înaintează trupa, purtând pe chipuri fudulii virile.

Vraciul Nikolai păşeşte în frunte. În spate vin Consiliul de Siniştri, preşedintele Camerei Reputaţilor şi cel al Sonatului (care, în chip ciudat, este un alb metisat din insulele Yatutot). Toţi au un aer grav şi doct (ori Honoriscausa). Sunt escortaţi de războinici ale căror arme poartă emblema Komple-Mentel-Or-Deloc (una din cele mai redutabile).

Vraciul Nikolai se apropie de noi. Loveşte de trei ori în podea cu sceptrul şi declară:

— Consiliul suprem erijat în tribunal excepţional a hotărât să vă condamne pentru spionaj, atentat la ignoranţa Statului (vreau să spun, la siguranţa Statului), uzurpare de funcţii, abuz de putere, crimă de vezi-majestate (vreau să spun lez-majestate), tentativă de corupţie, violare de palat, înaltă şi joasă trădare..

— Trage-ţi sufletul, tataie, îi recomandă Beru şi păstrează restul pentru data viitoare.

Vraciul îl fulgeră cu privirea lui ca o flegmă.

— Tăcere! Tribunalul, în marea sa înţelepciune, perfecta sa echitate şi profundul său simţ al justiţiei, vă condamnă la pedeapsa cu moartea

şi ordonă executarea pe loc a sentinţei.

Ce expeditivi sunt ăştia din Obscen-Laculme. Judecata fără prezenţa acuzaţilor, sentinţa imediată, a mers repede. Viteză şi discreţie.

— Şi-n ce constă asta? întrebă Beru fără să-şi piardă cumpătul.

— Execuţia? întreabă Nikolai.

— Da.

— De obicei, condamnaţii de drept comun sunt sfârtecaţi în bucăţi, îi destăinuie vraciul.

— Ar fi fost oarecum stilul meu, eu care-mi rup picioarele pentru alţii, rânjeşte Şmecheritul (romano-catolic).

— Dat fiind însă aspectul diplomatic al chestiunii, veţi fi doar decapitaţi, încheie moşul. „Gardă", continuă el „executaţi-i pe aceşti doi oameni cu paloşul".

Promptitudinea şi stupiditatea evenimentelor mă lasă mască.

— Nu ştiţi cine suntem! răcnesc eu.

— Ba da, mi-o întoarce pungaşul bătrân. Sunteţi doi poliţişti francezi, v-am aflat până şi adevărata identitate. Numele dumitale este San-Antonio, gradul: comisar. Individul ăsta care-şi permitea intimităţi cu glorioasa noastră suverană este un anume Bérurier.

— Nu vă e teamă că vor fi grave incidente diplomatice cu Franţa, ca urmare a asasinării noastre? Căci de asasinat e vorba!

Bărbosul îşi clatină babeţica păroasă.

— Ba mai degrabă Franţa va avea probleme din cauza voastră. Căci sunteţi asasinii ministrului nostru al Afacerilor Externe, căruia i-aţi luat locul pentru a-l întâlni pe sir Hanger şi a ne sabota acordul în curs.

Agasat, loveşte iar cu sceptrul.

— Gardă! Repede! Justiţia Majestăţii Sale nu suferă întârziere!

Coloşii cu tors de abanos ne înşfacă în doi timpi şi trei mişcări (cel mult patru).

Ne târăsc până în fundul hrubei.

— Admiraţi clemenţa Majestăţii Sale, continuă ticălosul bătrân, o să vi se taie doar capul. Dacă hotărârea ar fi depins de mine, v-aş fi smuls fiecare bucăţică de carne cu cleştele înroşit în foc!

— Recunosc într-adevăr aici clemenţa reginei Bukabuna. Mulţumiţi-i din partea noastră.

— Se va face voia dumitale cea din urmă, declară vraciul fără să clipească.

Arată spre Beru:

— Începeţi cu el!

Nu-i o glumă, pe-onoarea mea. Zău aşa, să ţi se ia glanda într-o văgăună din mijlocul Pacificului, e un motiv suficient ca să-ţi pierzi capul, nu? Şi cea mai tare chestie e că eu, care văd întotdeauna portiţa de scăpare în circumstanţele dramatice, acum văd mai mult de o

grămadă, fraţilor.

Între noi şi uşă se află o întreagă armată. Suntem strâns ţinuţi de nişte gorile atletice şi decapitarea este iminentă. Situaţia asta ar fi numită de un comentator de televiziune o conjunctură nefastă.

— N-avem dreptul la un mic întăritor? se nelinişteşte Anemicul; cu tâmpeniile voastre, n-am mai apucat lichiorul!

— La noi nu se obişnuieşte! răspunde Nikolai. Şi apoi, nu zici că piticul începe să ţopăie şi să blesteme agitând sceptrul bunei regine, cum că gorilele pierd timpul şi că, dacă-n trei minute nu ni se rostogolesc capetele în praful de pe jos, o să cadă alte capete. În consecinţă, zbirii încep să se agite. Se scoate un butuc solid din depozitul de materiale. Călăul (care este de asemenea funcţionar în Obscen-Laculme) apucă o secure mult prea tăioasă ca să-mi fie pe plac, pe care, din exces de precauţie, o mai ascute cu o piatră.

Butucul, ca să vi-l descriu, este al naibii de perfecţionat. Se pare că inventatorul lui l-a brevetat şi-l va expune anul viitor. Are un diametru foarte mare şi posedă două toarte mici de-o parte şi de alta a muchiei (e amuzant ca un butuc să aibă muchie, dacă stai să te gândeşti). Toartele sunt prevăzute cu chingi de piele, de care se leagă mâinile osânditului. Astfel, condamnatul e silit să îmbrăţişeze butucul şi să-şi ţină capul pe suprafaţa plană. Ingenios, nu? Călăul are tot timpul necesar pentru a-şi calcula corect lovitura.

Oribilele gorile regale îl forţează pe Grăsan să îngenuncheze. Încearcă el să se împotrivească, dar se supune în faţa legii numerelor mari.

— Salut, San-Antonio! îmi aruncă el cu o voce la fel de calmă şi egală ca cea cu care-mi spune bună seara înainte de-a pleca spre casă. Trebuia să ni se-nfunde, mai devreme sau mai târziu. Eu personal nu bănuiam că circul nostru o să se termine aşa, dar, cum zicea vărumeu: „Fie că-i o blenoragie, fie că-i o liturghie, tot o lumânare curge, nu?” Ne-am simţit grozav pe acest pământ, Bătrâne, şi, la o adică, cam asta contează. Ciao! Le zic să-ţi pună una la rece, când ajung.

Şi, cu aceste cuvinte, scumpul, tandrul, bunul, bravul (şi încă cât) Beru încercuieşte butucul cu braţele şi îşi depune pe el mutra lătăreaţă patinată de vinul roşu.

Privirea mi-e înceţoşată de lacrimi. Totul se întunecă, fraţilor. Beru, Malacul, Bibendum, Monstrul o să piară sub ochii mei îngroziţi peste câteva secunde. Propria mea moarte îmi va părea uşoară după ce voi fi asistat la un asemenea spectacol. Şi totul e din vina mea. Am vrut să-i fac impresie Bătrânului, să mă dau Machiavelli! Să fac un exces de zel când nu mi se cerea nimic! Ah! nenorocire, dacă aş putea să-mi trag un ultim dosnic şut înainte să dispar. Într-o străfulgerare, o evoc pe Felicia mea, care, în acest moment... Chiar, de fapt cât o fi ceasul în dulcea noastră Franţă? Fusele orare mi se-nvârtesc în minte. Nu

reuşesc s-o situez pe mama în clipa prezentă.

E îngrozitor. Beru cu mâinile legate de aceşti sălbatici... Stă cu moaca pe lemnul tare. Lemn de tek!

Un gorobete cu bustul gol, călăul reginei, îşi cumpăneşte securea în monstruoasele-i mâini ucigaşe. Încet, cu infinite precauţii, aşază tăişul armei pe fărâma de gât a Grasului (de-atâta îndopat, Beru aproape că nu mai are gât, ţeasta fiindu-i aşezată direct pe umeri, ca un bostan pe-o masă).

Mi se-nvârte capul, prieteni. Totul se clatină. Văd teribilul tăiş care se ridică încet, perfect perpendicular pe teribila sa ţintă. Se înalţă fără să tremure către bolta umedă, acaparând toate reflexele de lumină rătăcite prin văgăuna asta. Faţa călăului e încordată şi ermetică (că e închis, ce mai, aici vroiam să ajung).

O dată ajunsă la verticală, securea rămâne în suspensie. Şi apoi se produce un şuierat, acoperit de un răcnet de kamikadze (ca în reclama pentru sirop de tuse). O bufnitură înfundată, vibrantă. Lacrimile ce-mi înceţoşau privirea curg. Văd! Nu-mi revin; de-altfel nici ceilalţi, cu excepţia lui Beru. Ah! banditul! Ah! invincibilul! Ah! rapidul! Cum poate un corp atât de gras să facă gesturi atât de precise şi de fulgerătoare?

În momentul în care i se legau mâinile de toartele butucului, Jupânul şi le-a încordat la maximum, e un truc bine cunoscut al borfaşilor, care uneori fac acelaşi lucru când li se pun cătuşele. În plus, în graba lor, zbirii zoriţi de bărbos au dat rasol, aşa că, exact în ultimul moment, Barosanul şi-a rupt legăturile într-o teribilă sforţare şi tăişul securii n-a făcut decât să-i atingă în treacăt obrazul.

Nimeni n-a avut timpul să realizeze măcar ce s-a întâmplat, înainte ca el să fie deja în picioare, tăuraşul. Cu o singură mână, smulge securea din butuc şi o roteşte ca un nebun.

Capetele pică-n jurul lui ca nucile bătute de furtună. Are o criză de nebunie furioasă. Îşi urlă furia, supravieţuirea, încăpăţânarea de a trăi, în ciuda şi pofida tuturor.

Hăcuieşte din răsputeri. Şi hârşti, şi hârşti!

Eu, doar mă ştiţi, nu? Momentele mele de buimăceală nu durează mult. Cu o bruscă lovitură dublă mă descotorosesc de gorilele mele înfricoşate. Unindu-mi eforturile cu cele ale căsăpitorului meu eventual (căci Beru nu prea e obişnuit să mânuiască securea), înhaţ un cleşte gigantic şi decimez adiţional.

În jurul nostru se cade. Dar noi nu pierdem timpul să socotim pierderile adversarului. Bilanţul bătăliilor, ca şi cel al societăţilor comerciale, nu se face în cursul exerciţiului. Obiectivul nostru e uşa, punct strategic în cel mai înalt grad. Cei care nu sunt K.O sunt pe burtă, ceea ce-i face să fie obstacole uşor de sărit. În mai puţin timp decât îi trebuie unui şofer să primească o amendă într-un raid

automobilistic, ajungem la uşă, o tragem după noi şi o zăvorâm. O dată atinsă această etapă spre libertate, ne acordăm un respiro pentru respirat. Gâfâim, dar suntem veseli! Credeţi-mă, dacă vreţi, sau duceţi-vă să vă ungeţi podoaba ca să puteţi folosi mai bine paratrăsnetele drept taburete, dar îmi vine să râd. Ce răsturnare aproape miraculoasă. Ce fantastică piruetă a destinului.

— Tipi ca tine, Grasule, strig eu, tipi ca tine...

— Ştiu, mă-ntrerupe el caritabil. Şi-acum?

În hrubă e un tărăboi teribil, asta-i tot ce vă pot spune. Vânzoleală fără menajamente. Şi apoi, brusc, se face linişte. Asupra uşii se abate o ploaie de lovituri, de o rezonanţă aparte. O răpăială precipitată, întreruptă din timp în timp de momente de linişte.

— Bat la tobe? se nedumireşte Grasul.

— Nu, amice, telefonează!

— Ce tot îndrugi?

— Adevărul, ei folosesc tam-tamul ca să dea alarma, acuşica ne trezim că le vin întăriri…

— Atunci hai s-o ştergem!

În timp ce răspund îndemnului, continuu să mă gândesc că pielea noastră nu valorează cine ştie ce în momentul ăsta! Întâi că pielea de alb se devalorizează rapid în zilele noastre, şi-apoi că ne aflăm la subsolul unui palat cu o singură ieşire. În plus, chiar dacă am reuşi să ieşim, nu uitaţi că Kacaberu e o insulă pierdută-n mijlocul Pacificului!

Şi totuşi, temperamentul nostru combativ fiind arhicunoscut, jucăm cartea cea mare.

Pentru început avem de escaladat treptele abrupte ce duc la parter. Au fost tăiate-n stâncă şi sunt destul de alunecoase.

Am escaladat deja trei sferturi din ele când sus, în capul scărilor, răsar nişte războinici Maiokit[26]. Sunt înarmaţi cu lănci pe care le aţintesc în direcţia noastră. Cum să trecem de acest obstacol? Securea Grasului, prea scurtă, e neputincioasă. Ar putea să le-o arunce-n cap, dar APOI?

Feţele lucioase şi privirile cu o strălucire sălbatică ar vindeca de sughiţ şi un ciocan pneumatic. Ce-i de făcut? Nimic!

Aşa că ne oprim:

— Bună ziua; domnilor, îi salută Beru pe un ton amabil.

În loc să-i răspundă, „domnii” scot un chiot surprins. Ceva de genul „ia te uită!” şi coboară în cor două trepte, după care se opresc.

— Ce planuri ai, amice? se interesează Beru, fără să mă privească. În fond, tu eşti şeful, te las să responsabilizezi.

Îmi vine o idee. Nu valorează decât nădejdea pe care mi-o pun în ea.

— Bagă-ţi cazmaua-n bot, Bătrâne, deblochează-ţi mestecătoarea dublă şi arată-le-o, dacă n-au auzit de proteza dentară, asta o să-i

impresioneze!

— N-ai folosit deja figura asta în „Merge, San-Antonio?” se nelinişteşte Conştiinciosul.

— Era cu un ochi de sticlă, Grasule. Şi oricum, dacă cititorii noştri se prind, războinicii ăştia n-au cum!

Învins, scumpul de Beru trece la acţiune. Scoate un grohăit, îşi introduce două degete în gură şi cu un gest scurt îşi degajează ustensila pentru picnic. Apoi şi-o flutură deasupra capului, rostogolindu-şi ochii cu un aer fioros.

Efectul îmi depăşeşte toate aşteptările. Cu singura diferenţă că acolo unde contam pe spaimă, recoltez o furtună.

De râsete!

Trebuie spus că Beru ştirb e ceva de nedescris. Faţa i se fleşcăie şi obrajii îi atârnă de fălci. Are mutra căţelului care face reclamă încălţărilor Hush Puppies.

Războinicii din primul rând încep să se înconvoaie; după care îi apucă pe cei din rândul următor, apoi din al treilea. Îşi plesnesc coapsele ca nebunii, fioroşii Maiokit. Îşi lasă lăncile să cadă! Îl arată cu degetul pe Beru. Se îneacă de râs. Chestia îi distrează.

— Alo! Alo, băieţii, protestează prietenul meu, râdeţi cumva de mine sau ce?

Râsul cu lacrimi, ca şi şeful Marelui Stat Major francez, e general. Are darul să-l întărâte pe Beru, care-şi bagă proteza-n buzunar.

— Las' că vedem noi, declară Bestialul, las' că vedem noi, copilaşi...

Îl înşfacă pe primul care-i stă în cale de jugulara slipului şi-l dezechilibrează violent.

Flăcăul îşi agită disperat braţele prin aer şi-mi cade în spinare. Îi trag un umăr la momentul potrivit, astfel încât zâmbăreţul zboară să-şi strănute veselia pe colţul ultimei trepte.

— Ceilalţi urlă de bucurie. Acţiunea lui Beru li se pare comică. Atunci, Grasul îşi iese din minţi. Iată-l mistreţ atacând haita! Furia face să-i crească colţi în locul măselelor din buzunar.

E teribil, vă spun drept! O tornadă umană! Un ciclon cu patru membre, dintre care cele inferioare sunt superioare superioarelor. Din păcate, războinicii reacţionează. În clipa când al patrulea îşi zdrobeşte ţeasta, iar la piciorul scării se află un morman presărat cu dinţi şi stropit cu sânge, cârlionţaţii încep să râdă mai verde.

Îşi recuperează halebardele. Şi, spre deosebire de gărzile elveţiene, nu se dau pontifi. E unul, grozav de fioros, care se pregăteşte să-l străpungă pe Grăsan. Stă pe vine, bestia de lăncier. Îşi plănuieşte atacul printre cracii colegilor lui. Mă folosesc de cleştele meu ca de-un proiectil, aşa că-l încasează drept în bot. Zbanggg! Cade în faţă, alunecă pe treptele umede. Îi înhaţ lancea din mers şi-l las să-şi continue lunecarea.

— Înainte! urlu eu.

Un atac, reţineţi asta, fraţii mei, trebuie să fie întotdeauna însoţit de strigăte, pentru a fi eficace. Urechea e punctul slab al combatantului. Din cauza ei îşi dă ascultare! Deci, merită să faci uz şi abuz de zgomot pentru derutarea adversarului.

Mă năpustesc. Văzându-mă şi auzindu-mă atacând brusc, eu care până atunci ocupasem o poziţie inferioară, războinicii se dau brusc înapoi. Noi abuzăm de această retragere. Fluxul i-a adus, refluxul îi duce! Înflăcărarea berurianã, o clipă domolită, renaşte. Redezgroapă securea războiului, Beru. Parcă ar fi Marele Ferre, viteazul ţăran, aşa cum îl populariza cartea mea de istorie din clasa întâi. Marele Ferre, celebrul anglofob... Mort în 1358; dar vouă vi se fâlfâie şi lui aşişderea, acum. Înghesuim adversarul, îl facem bucăţi. Pac! Trosc! Zbanggg! Au! Trebuie ori să meargă, ori să ne spună motivul!

Merge!

Iată-ne într-o vastă încăpere care serveşte drept mică magazie de unelte. Adversarii noştri, nevoiţi să se retragă, se organizează, spaţiul redându-le curaj. Ne semi-ncercuiesc ca să ne înconjoare, noi utilizăm subterfugii. Butoaie de nu ştiu ce (dar pline), fiind îngrămădite într-un colţ al camerei, începem să le dezîngrămădim, făcându-le să se rostogolească şi să se propage.

Revărsarea rostogolitoare sileşte războinicii să se dea în lături. Drept care o zbughim pe uşă afară, într-o viteză. Ghinion, uşa n-are zăvoare. Traversăm bucătăriile palatului în care nişte femei îmbrăcate doar cu mănuşi de cauciuc (regina e strictă cu igiena) pregătesc deja masa de seară, clefăind manioc pentru a face o supă de tapioca.

Fără să ne oprim din goana noastră nebunească, aruncăm pe jos tot ce găsim în cale, mod de a stăvili iureşul urmăritorilor. Taburete, ustensile de bucătărie, saci cu provizii, un talmeş-balmeş incredibil acoperă podeaua.

Cel mai eficace se dovedeşte a fi butoiul cu măsline... Freneticii Maiokit derapează şi se culeg de pe jos.

Bucătăria odată depăşită, iată-ne din nou în sufragerie, pustie la ora asta, dacă îi considerăm drept zero pe cei trei amărâţi care sunt ocupaţi cu lustruitul veselei de aur, scuipând deasupra şi frecând-o cu pielea urechilor (sunt faimoşii oreioni-spălători din Arhipelagul Mitocanilor). Ne privesc trecând cu uimire, apoi se întorc spre şleahta galopantă care năvăleşte la rândul ei.

Situaţia noastră seamănă cu cele din filmele mute bazate pe urmăriri abracadabrante. Nu contează. O urmărire continuă să dea bine într-o poveste. Sunt reţete verificate, care nu vor fi nicicând abandonate.

Sala orgiilor e străbătută. O nouă uşă! Acum vine Sala Tronului. Dăm de un tablou magnific compus, stil Rex Napoleon, coniac pentru

stomac.

Regina Bukabuna stă pe tronul ei planturos. Sclavele-i fac vânt, căci ea are digestii dificile.

E înconjurată de sir Hanger, în haină şi pantaloni vărgaţi, având la gât ordinul jartelei şi, în dreapta ei, de generalul Mac Scenett de la amiralitate, de William, secretarul, şi de generalul Scott Dean Mintz de la serviciile incluse britanice. Discuţia trebuie să fie a naibii de **serious,** căci arborează toţi nişte expresii uşor cam sinistre.

— Respectele mele, Majestate! strig eu, traversând sala în triplu galop.

— Inima mea bate doar pentru tine, frumoasa mea! supralicitează Beru.

N-avem timp să savurăm stupoarea acestor domni şi doamne. Deja o nouă uşă. Ciao, ciao, bambino! Din fericire, războinicii se opresc în faţa reginei. O respectă prea mult pentru a continua să fugă în faţa ei. În plus, ea îi chestionează pentru a afla ce se petrece. Ne bucurăm deci de un mic răgaz.

De data asta iată-ne pe un coridor... Uşile se înmulţesc. Şovăim la unison, Beru şi cu mine, ceea ce ne permite să ne tragem sufletul.

— Care? întreabă Grasul Ferre.

În acel moment, o uşă se deschide şi un personaj gigantic scoate capul pe coridor. E eunucul-şef însărcinat cu paza sclavelor albe, un anume Nic Yoffu-Dulye, un băiat bun, în fond, cu toată misoginia lui accentuată.

În ceva mai puţin de foarte puţin timp, trag o cazma pe gâtul scopitului şi acesta mă caută pe jos. Îl împingem înapoi, intrăm în arenă, închidem uşa la loc.

Duduiţele blonde care ne întovărăşiseră în călătorie scot diverse exclamaţii la intrarea noastră.

Îmi duc un deget la buze şi fac „şşt”. Deşi am spus-o în franceză, ele înţeleg că există un pericol şi se opresc din cotcodăcit.

Una dintre ele, cea mai fermecătoare, cea care are ochii verzi, o aluniţă pe coapsa dreaptă şi sânii în formă de pară, se apropie de noi.

— Ce se întâmplă? mă întreabă ea în engleză, deşi nu e limba ei maternă.

— Vieţile noastre sunt în mâinile voastre (ca să nu schimb expresia), îi răspund eu. Idioţii ăştia de mitocani ne-au condamnat la moarte şi vor să ne taie capul...

— Ce-aţi făcut?

— O faptă bună, frumoaso.

— Ce?

— Suntem francezi şi ne-am dat drept englezi, deci e clar că era o faptă bună, pentru care Regatul Unit avea toate motivele să se felicite.

Ea zâmbeşte.

— **Well**[27], zice ea, şi ce-o să faceţi?

— Asta mă-ntreb şi eu!

Se întoarce spre colegele ei şi le spune iute ceva în scandinava modernă. Imediat, frumoasele copile ne pun să ne ascundem sub paturile lor. După care, se agită să-l trezească pe Nic Yoffu-Dulye din K.O. Ele îi afirmă că ne-am continuat drumul pe coridor. În acel moment apare garda, întărită.

Îmi zic atunci că dacă zbirii au minte măcar de doi bani, o să scotocească totul, dar cum n-au decât de un ban, ei îşi continuă galopul pe coridoare şi totul redevine calm.

Rămânem blocaţi sub paturile noastre, căci eunucul nu pleacă din apartamentul preafrumoaselor. Şi-a reluat locul din fotoliul stil Lulu al XIII-lea şi începe să citească „Mitocanul duminical” ca să se relaxeze. Ultimul număr e pasionant pentru supuşii unei monarhii absolute, deoarece relatează povestea de dragoste dintre fiica unui preşedinte de republică şi un negustor de brânzeturi.

Lectura efectuându-şi efectul, eunucul chicoteşte şi apoi picoteşte. Când adoarme buştean, magnifica sclavă blondă vine lângă mine sub pat. Îmi spune cum o cheamă: Vicky Inga. Cum e obligată să vorbească încet, îşi apropie buzele de obrazul meu. Şi-asta mă deranjează cu atât mai puţin, cu cât ele îi miros a căpşuni şi a femeie.

CAPITOLUL PATRU

Vă veţi spune, cu acel cartezianism care vă face să cereţi cărţi de fiecare dată când vă aşezaţi la o masă de joc, vă veţi spune, bunii mei răutăcioşi, că decade un pic, San-Antonio al nostru. Uite-l acum că se ambalează cu o gagică al cărei **job** constă chiar în a oferi un mod plăcut de a petrece timpul celor pentru care timpul înseamnă bani! Ruşine lui! Bărbatul care nu-şi rezervă elanurile cinstitelor femei adultere se coboară la nivel de papagal! Spuneţi aşa pentru că sunteţi geloşi, asta vine dintr-un resentiment serios, în definitiv. Dacă încerc să mă dezvinovăţesc în ochii voştri, să nu deduceţi de aici că mă simt mic şi prost. Pur şi simplu am scrupule, fraţilor. Sunt preocupat de prostia voastră, aşa că încerc să o combat pentru a-i atenua consecinţele. Ambiţia mea secretă nu-i bicornul, nici premiul Derahat sau o decoraţie, ci ca atunci când o să crăp, dacă o să mai ştie cineva, un tip oarecare să se plece peste costumul meu de scânduri şi să zică ceva de genul: „Ai luptat bine împotriva prostiei, San-Antonio. Ai încercat să le arăţi contemporanilor tăi ce c... este să fii un... când eşti un c... şi cum e încă şi mai şi să te dai un c... fără să fii”.[28] Iată la ce aspir, iepuraşilor. N-o să-mi spuneţi acum că sunt pretenţios! La o adică, puteţi să copiaţi fraza şi să veniţi să mi-o citiţi, odată sosit momentul, în faţa coşciugului. Astfel, asistenţei i se va trezi, poate,

dorinţa de a mă citi şi drepturile de autor vor continua să curgă pentru văduvele şi orfanii mei.

Vicky, ca să revin la sărăcuţa de ea care aşteaptă sub pat cu buzele ţintuite de-ale mele (doar nu v-aţi închipuit că am stat degeaba în timp ce ţineam discursuri), Vicky, cum spuneam, a decis să-şi facă o carieră în amor, aşa cum alţii intră în armată, la mânăstire sau în trupele teatrale de asalt ale lui Jean Louis Barrault. E o somitate în materie carnală, mă-nţelegeţi? O tehniciană, o tacticiană, o patriciană, mai mult decât o curtezană. Eu, personal, mă prind că o muiere-i meseriaşă după felul cum sărută.

Hai să facem un concurs, dacă vreţi. Voi selecţionaţi douăsprezece muieruşte mascate. Eu le sărut şi le dau note. Ei bine! pariez că clasamentul meu va fi identic cu cel stabilit de un juriu specializat în selectarea ştoarfelor. Pe bune!

Cât ai număra până la patru, eu îmi dau seama cu cine am de-a face. Vicky, fără glumă, e la marea artă. Participă cu totul. O adevărată femelă trebuie să facă dragoste cu genele, cu nasul, cu bătăile inimii, cu sudoarea frunţii, ca şi cu propriul contor Geiger. E absorbită cu totul de ceremonie. Asta înseamnă fervoare. Sfânta Blandine a dragostei!

După un timp, uităm de îngustimea ascunzătorii mele, de criticul momentului, de prezenţa eunucului care, în visul lui, e pe cale să se-ntrebe de ce mama dracului s-a născut în zodia taurului.

Îl văd, din dedesubtul meu de pat, pe scumpul platonic, care a fost cândva sustras maladivei afecţiuni părinteşti (locuiau într-un cartier infect), pentru a-şi începe dificila carieră de eunuc.

Demonstrându-i concomitent lui Vicky că prezenţa ei lângă mine îmi reţine toată atenţia, nu-mi pot lua ochii de la sărmanul Nic Yoffu-Dulye. Ceea ce-mi permite ca, supraveghindu-l în acelaşi timp pe cel adormit, să mulţumesc cerului pentru performanţele pe care mi-a îngăduit să le realizez în timpul trecerii mele pe acest pământ.

Sub culcuşul vecin, Beru încearcă să ademenească o fată pentru consumul lui personal, dar duduiţele astea sunt istovite. Banchetul le-a făcut K.O. şi, dacă îndrăznesc să mă exprim astfel, nu sunt deloc grăbite să reia tot tacâmul. Aşa că se prefac că nu-l aud, ceea ce-l irită groaznic pe Alexandre-Benoît. La un moment dat, freneticul individ îşi permite nişte „pssst! hei! alooo!" atât de zgomotoase, încât trezesc eunucul din somn. Îl văd cum îşi deschide un ochi. Nu se mişcă... Rămâne evaziv, dar în interiorul scăfârliei îşi dă încetişor seama de o prezenţă străină, mă prind după zbaterea tot mai precipitată a pleoapelor.

Atunci, prieteni, o dilemă îi apare scumpului vostru San-Antonio. „Sau îşi întrerupe superba activitate la care se dedă pentru a-l neutraliza din nou pe Nic Yoffu-Dulye înainte de-a fi prea târziu. Sau o

duce până la capăt şi acceptă riscurile care ar decurge din asta.” Am oare dreptul să risc viaţa Grasului în acelaşi timp cu a mea? Da, pentru că imbecilul ăsta sinistru este cel care tocmai a creat pericolul, solicitându-le pe aceste tinere nevinovate. Şi încă continuă, ţapul bătrân! Imaginaţi-vă că îndrăzneşte să le vorbească fermecătoarelor sclave blonde. Le spune: „Hai măi, fetelor, nu fiţi scroafe cu mine! Ne cunoaştem, nu? Doar ştiţi că cu mandea nu-i producţia-n serie, ci artizanatul meseriaş”. Şi apoi, aducându-şi aminte că ele nu pricep franceza, face apel la toate cunoştinţele sale lingvistice. „**Hello, bitte, senoritas! Come** vuiz **me** frauleins. Beru sculat **for you!**

Fetiţele chicotesc.

Beru îşi scoate nasul.

Ceea ce mă lasă rece.

Între timp, eunucul se trezeşte de-a binelea.

Tâmpită conjunctură! Trebuie să mă grăbesc să aterizez, fraţilor! Să balizez pista într-o viteză. Să-mi scot trenul. Să mă branşez la radar. E momentul să-mi leg centura şi să ies din pilotajul automat pentru a prelua comanda.

Amintindu-şi de croşeul primit adineauri şi ştiind că în nici un caz nu va primi ceva de la Asigurările Sociale, Nik Yoffu-Dulye sare din fotoliu şi iese. Odată ajuns pe coridor, încuie şi alertează garda. În acel moment îmi închei întrevederea particulară cu Vicky. Fetiţa nu-şi pierde capul, meritul fiind cu atât mai mare cu cât capul cel mai apropiat se găseşte de-abia la o mie de kilometri distanţă.

— Ne-a luat dracu', îi spun eu, dar îţi mulţumesc pentru partida de extaz, fetiţă, nici că se putea mai bine în chip de ultima ţigară!

Ea mă prinde de braţ.

— Aşteaptă! face ea, nu-i totul pierdut!

— S-o crezi tu, cu camerele astea fără ferestre, ne iau ca din oală!

În chip de răspuns, se întoarce pe spate (noi manevraserăm pe-o parte) şi o văd trecându-şi mâna printre zăbrelele somierei grosolane de lemn.

— Ia spune, don Juan, mă interpelează Grasul, poate-ar trebui să ne luăm poziţia de caft, am impresia că acuş apar lăncierii.

— Nu mai da vina pe alţii, băi, Purcel scârbos, tu eşti ăla care l-a trezit pe eunuc strigând după fecioarele astea.

Amuţesc, trăsnit de uimire. Vicky extrage din măruntaiele saltelei sale spintecate un fel de termos pe care-l deschide repede. Îl răstoarnă. Un tub de vreo patru centimetri diametru, lung de cincisprezece, ascuţit la un capăt şi prevăzut cu un buton roşu pe partea stângă (care de-abia aşteaptă să devină partea dreaptă, ajunge doar să întorci tubul), îi cade în palmă.

Mi-l întinde.

— Ia-l! spune ea.

— Ce-i asta?

— Un hipnovaporiz cu bradabrant comprimat… Are suficient gaz soporific ca să adoarmă tot palatul. Ajunge să îndrepţi vârful tubului către agresori şi să apeşi uşor pe buton.

— Şi?

— Ai să vezi...

— Cum se face, Vicky, că ai o jucărie ca asta?

Zâmbeşte.

N-avem timp să lungim vorba. Uşa se deschide şi garda năvăleşte în cameră. Urmând sfatul lui Vicky, îndrept vârful tubului spre ei şi apăs pe buton.

Curată vrăjitorie, dragilor! Mă urmăriţi cu atenţie, da! Vrăjitorie curată. Domnii ăştia se prăbuşesc şi care mai de care, ceea ce nu-i incompatibil. Pe măsură ce-şi fac apariţia, vedeţi la parter! Se trezesc cu nasul pe covor. Şi cel mai grozav lucru e că pe noi nu ne afectează deloc.

Îi spun asta lui Vicky. Ea îmi ţine un curs de chimie gazadormitoare pentru avansaţi. Gazul e aruncat cu atâta forţă şi este atât de volatil, cum zicea o puicuţă abandonată[29], încât n-are timp să se disperseze. Paralizează creierul celor care-l respiră într-o fracţiune de secundă şi asta pentru o durată care variază între două ore şi şase luni.

Ieşim de sub paturi. Beru rămâne interzis, aşa cum îi stă bine unuia aflat în afara legii.

— De unde ai scos chestia asta, San-Antonio?

— Am găsit-o într-un pachet cu surprize cu menţiunea „fetiţe”, Grasule, îi explic eu ridicându-mă.

Mă închei, fără să las aparatul din mână.

— Are autonomie mare extinctorul tău de voinţă, scumpo?

— Ţi-am spus că îţi ajunge ca să adormi tot palatul!

— Zău eşti Sfânta Vineri, în felul tău!

Şi încă, între noi fie vorba, pentru că ne spunem totul, pot să vă mărturisesc că Sfânta Vineri n-avea cum să fie la fel de arzoaică cum e Vicky. Putea ea să agite nuieluşa de alun, dar echivalentul nu era realizabil, asta vă garantez eu.

— Păstrează-l, zice Vicky. Şi acum valea!

Îmi refulez tot ce-aş fi vrut să-i spun şi, mai ales, să-i cer. Un semn Namilei şi păşim peste noua recoltă de neînsufleţiţi.

Cum ajungem pe coridor, o nouă şarjă de alertaţi îşi face apariţia, venind dinspre Sala Tronului. Îşi încasează porţia de gaz şi-o pornesc urgent spre tărâmul L.S.D.-ului.

— În fond, remarcă Placidul, e cum s-ar spune arma absolută, moşule. E vorba doar să-ţi manevrezi vaporizatorul înainte să te pălească inamicul. Noroc că garda n-are decât arme albe[30].

Acum sunt vreo douăzeci de zbiri întinşi pe dalele coridorului.

Mă îndrept spre uşă, pe care o depărtez niţeluş ca să arunc un ochi în sală.

Regina Bukabuna poartă în continuare discuţia animată cu englezii.

Bărbosul, eliberat, li s-a alăturat şi blestemă ca nebunul. Descrie cercuri în aer cu sceptrul regal care începe să semene cu spectrul solar. E pe cale să pronunţe o cumplită anatemă împotriva noastră, făcându-ne piraţi, demoni demonici şi tot tacâmul. Îşi sfătuieşte suverana să ne hărăzească o moarte cumplită. Ne-ar vedea cu o colonie de furnici roşii în rectum, sau mai bine să ni se facă acupunctura cu andrele de tricotat frecate cu usturoi... Biata regină grasă pare foarte tristă. Dar consilierul ei insistă, cere încuviinţarea rosbifilor şi o capătă. Sir Hanger afirmă că ar trebui să fim împuşcaţi pentru spionaj. Încântătoare atenţie, nu? Bukabuna îi obiectează că războinicii ei nu pot folosi puştile pentru că se tem de bubuituri. Singurul ins care a murit de glonţ, Joss Kalota, un revoluţionar îndârjit, a văzut cum îi intră gloanţele-n corp, nu prin intermediul unei puşti, ci cu coarba. În acest stadiu, asta încetează de a mai fi o execuţie capitală, pentru a deveni o acţiune de incrustaţie. Imediat, un general englez sugerează să fim arşi de vii. Iată că sunt vreo cinci sute de ani de când au o obsesie-n familie (el avea un strămoş care funcţiona ca piroman-şef la Rouen, în 1431). De data asta, îmi sare muştarul definitiv. Cred că exagerează puţin, camarazii noştri de antantă cordială! Că ne dăm la gioale ca să ne izbutească misiunea, de acord; dar de aici şi până la a preconiza moartea adversarului, nu-i decât un pas greşit, pe care ei îl fac cu uşurinţă.

Pariez pe un pat cu coloane contra lui Oedip în Colona că o să mă supăr, că mă supăr, că s-a făcut: iată-mă supărat.

Deschid uşa larg şi mă îndrept spre tron cu paşi apăsaţi.

Scheunat al vraciului Nikolai care ne zăreşte primul şi le răcneşte paznicilor Tronului ordinul de-a pune mâna pe noi! Iureş mare. Fâsss! O mică doză surpriză şi gorobeţii se prăbuşesc. Sceptrul vraciului începe să atârne ca în a doua zi după nuntă. Nu-şi revine. Englezii, ei, au perceput imediat natura seringii mele. Cu o unanimitate emoţionantă, îşi duc mâinile la buzunare pentru a-şi scoate cuţitele. Două apăsări uşoare pe buton şi reprezentanţii marelui Albion li se alătură, pe treptele tronului, celor proaspăt adormiţi.

Panică în colivie. Virginele de serviciu, labacheii reginei, ştergătorii de fese, făcătorii de vânt, băgătorii de seamă, ştergătorii de praf, ştergătorii de urme, purtătorii de drapel, clefăitorii, clevetitorii, paharnicii, degustătorii, dezgustătorii, biografii, zgrepţănitorii de lăute, scărpinătorii de buci, lingăii de elită, brigada de zâmbăreţi servili, lansatorii petalelor de trandafir, minimalizatorii, împuietorii de capete, mistificatorii de fapte diverse, inventatorii de faimă, ţesătorii de aureole şi şamanii-boşimani o şterg prin toate găurile ca

şobolanii. Se reped afară din palat. Fără o vorbă, spaima e mută! Doar numeroase tropăieli, un foşnet de stofă...

Nu mai suntem decât patru persoane lucide în Sala Tronului: regina, vraciul, Beru şi sluga dumneavoastră. Graţie frumoasei şi misterioasei Vicky, sunt stăpân pe situaţie.

A naibii de palidă, regina; sub pielea cafenie, grăsimea i se face verde. Spaima o alterează văzând cu ochii.

Mă grăbesc s-o liniştesc.

— Nu vă temeţi, Maiestate, nu vă vrem răul, nici dumneavoastră, nici supuşilor, nici măcar borfaşului bătrân ce se pretinde consilier şi care complotează pe furiş, adaug eu, arătând spre bărbos. Căci vă va mărturisi chiar el că îşi negociază comisionul cu englezii. Nu-i aşa, dragă vraciule?

Ar scrâşni din dinţi, Nikolai, dacă i-ar mai avea. În orice caz, gingivită face sigur.

Îi priveşte pe cei fără suflare, îi crede morţi şi îngaimă:

— Aşa e, aşa e, cer cu umilinţă iertare graţioasei şi puternicei Sale Majestăţi. Fie ca zeul Faketa s-o ocrotească şi zeiţa Sinekura să vegheze asupra capului ei august...

— Ba august eşti tu, băi, păduche! izbucneşte Beru. Ar trebui să te rad, nemernicule! Aşa deci, domnu' o trăgea în piept pe frumoasa mea jestate, pe şestache? Domnu' Cinşpe-la-sută îşi umplea teşchereaua profitând de faptul că scumpa-i stăpână, care e bunătatea-ntruchipată, nu vedea nimic! Ah! dacă nu m-aş stăpâni, o lepră de tură[31] de teapa ta, i-aş trage-n closet până n-ar mai exista!

Un râs argintiu (deşi are păr auriu) răsună şi, precum a dat de-nţeles paranteza mea celor mai puţin cretini dintre voi, apare Vicky.

Radiază. Frumoasele ei colege o însoţesc.

— Ce amuzant poate să fie prietenul dumitale la mânie, îmi spune ea.

— Înţelegi cumva franceza? mă minunez eu.

— Vorbesc curent şapte limbi, dragul meu, îmi replică frumoasa. Când cineva vorbeşte şapte limbi, franceza e inevitabil inclusă!

Ajunge lângă mine.

— Cum îţi place jucăria?

— Minunată, ar trebui s-o brevetezi!

Las gluma la o parte, căci un grup de indivizi dă buzna în palat. Sunt înarmaţi cu lănci şi cuţite şi nu poartă uniformă. Sunt oameni din popor veniţi în ajutor, presupun eu. Mă pregătesc să-i vaporizez, dar Vicky intervine.

— Nu! Pe ei nu! spune ea, sunt prietenii noştri!

— Prieteni! tresar eu.

— Promit că o să-ţi povestesc totul în detaliu, declară Vicky întinzând mâna spre ustensila ei. Îmi dai voie?

Îmi ia din mână tubul magic cu un gest hotărât.

— Scuză-mă, adaugă fata, o să continuăm discuţia mai târziu. Între timp, vă mulţumesc că aţi rezolvat grosul problemei.

Îşi îndreaptă aparatul spre mine. Mai am timp să-i văd degetul delicat apăsând pe butonul roşu. Totul dispare instantaneu.

CAPITOLUL CINCI

Un tren rapid trece şuierând şi zăngănind din şine în capul meu. Sunt într-un tunel. Şi apoi, instantaneu, e zi şi trenul se îndepărtează. Deschid ochii, perfect lucid. Toate au o claritate perfectă. Am impresia că văd degetul manichiurat al lui Vicky, apăsând pe butonul roşu, dar nu. Sunt culcat pe-o piele de tigru. Nu mă doare deloc capul. Dimpotrivă, mă simt cât se poate de bine.

Creierul meu are pretenţia să mă scol, dar membrele mele nu pot să-l asculte din cauză că sunt foarte legate cu un fir gros de nailon. Întorc capul şi-l zăresc pe Beru, încă adormit, lângă mine. Dincolo de Beru e o imensă pată de culoare: regina Bukabuna, tot adormită şi identic legată, şi lângă ea, vraciul Nikolai. Mă răsucesc în sens invers, rezultatul fiind că-l văd în dreapta mea pe sir Hanger, perfect treaz. Nu e singur, deoarece colaboratorii lui zac de asemenea pe pieile ce împânzesc camera în care am fost legaţi fedeleş şi care trebuie să fie dormitorul Majestăţii Sale.

Tot mişcându-mi capul, termin de examinat locurile. Văd un găligan aproape gol, cu capul teşit şi nasul complet aplatizat, care ascute o baionetă, sprijinit de uşă.

Alţi doi tipi prea puţin simpatici sunt aşezaţi pe patul Majestăţii Sale şi savurează câte un hartan de porc spinos, aruncându-ne priviri sângeroase.

— **Well,** s-ar părea că lucrurile n-au evoluat aşa cum doreaţi, de la intervenţia dumneavoastră? remarcă calm sir Harry Hanger.

— Într-adevăr, recunosc eu, a existat o hibă.

— Adică?

— Personalul amoros recrutat de dumneavoastră pentru plăcerea Majestăţii Sale, deşi face dovada unei superbe conştiinţe profesionale, nu-mi pare a fi prea demn de încredere.

Şi îi relatez ce-am păţit cu Vicky, cum ne-a salvat ea viaţa, modul în care mi-a încredinţat lansatorul ei de somn şi, în final, cel în care l-a folosit împotriva mea.

Sir Hanger, căruia nu-i mai port chiar aşa o pică de când am devenit tovarăşi de suferinţă, dă din cap atât cât îi permit legăturile.

— Fetele astea au fost recrutate prin intermediul reţelei noastre din Stockholm, spune el, dar mă tem că, de fapt, am fost traşi pe sfoară de un al treilea pungaş, **my dear**[32].

— Care ar fi acela?

— Nu putem face decât presupuneri.

Beru scoate un scâncet.

— Mie îmi aduceţi o căpşunică, articulează Setosul, ca să-mi clătesc gâtlejul.

După care revine la realitate şi mârâie:

— Dar ce dracu facem aici?

— Ne odihnim, Grasule. Toţi în aceeaşi oală!

— Da' ce-a putut să se întâmple?

— O revoluţie de palat; paraşutele controlează situaţia după ce s-au folosit de noi ca detonator.

Îşi pipăie limba uscată şi mormăie:

— Eşti în plin delirium, amice, ce poa' să le pese fâţelor de palat!

— Asta aş vrea să ştiu şi eu!

Iată că şi regina îşi revine. E ofuscată rău de tot, coana Bukabuna.

Ca să-ţi legi fedeleş suverana îţi trebuie tupeu, nu glumă, găseşte ea. Înseamnă să dai dovadă de o temeritate nebunească. Autorii unei astfel de nelegiuiri vor fi aspru pedepsiţi.

Bérurier, filozof, încearcă s-o calmeze.

— Mica mea regină, spuneţi-vă că asta nu-i nimic în comparaţie cu ce-a păţit Ludovic al XVI-lea. Sărmanul monarh, el unul şi-a pierdut capul prin talaşul de butuc...

Pe fondul acestor cuvinte evocând un trecut sân-geros, uşa se deschide cu violenţă pentru a permite năvălirea unor hoarde în camera regală. Bădăranii ăştia nu respectă nimic: nici frumoasele jardiniere constituite din cauciucuri vopsite în alb, nici masa de toaletă făcută dintr-o tarabă de îngheţată a galeriilor Lafayette.

Răstoarnă mobilele (în mitocăneşte: mobilili), deschid sertare, îşi însuşesc conţinutul, scuipă pe portretul defunctului rege oferit acestuia de un artist francez şi pe care, în chip de recunoştinţă, monarhul trasase cu un scris energic: „Francis e limba scumpă”.

— E o josnicie! O mârşăvie! O infamie! anunţă sever Bukabuna. Veţi fi cu toţii spânzuraţi de picioare în piaţă, până când muştele vă vor lăsa scheletele la fel de albe ca spălate cu OMO[33].

În chip de răspuns, revoluţionarii îşi scot chiloţii; ceea ce reprezintă un mod succint dar eficace de a-i arăta unei persoane cât de puţin luate în seamă îi sunt cuvintele.

După ce au făcut praf şi pulbere totul, după ce l-au făcut să treacă prin ciur şi prin dârmon pentru a stoarce tot ce se putea, mitocanii ăştia de Mitocani pun gheara pe noi, în modul cel mai neplăcut cu putinţă: apucându-ne de picioare şi târându-ne în Sala Tronului, unde atmosfera s-a schimbat complet. Monumentalul fotoliu al reginei a fost sfărâmat cu lovituri de măciucă, iar elefanţii, cu trompele (uterine) extirpate, cu colţii (de stâncă) smulşi, seamănă cu nişte pachiderme

tot atât cât seamănă Venus din Milo cu Buda. Pe spetează sau, mai exact, pe ce a mai rămas din ea, a fost plasat steagul revoluţionar, care este complet roşu, cu această deviză crâncenă scrisă de-a curmezişul: „Trăiască răs-pubica!”

O masă rudimentară, o simplă scândură de sicomor pusă pe două capre de palisandru, a fost instalată fix în mijlocul imensei încăperi. O liotă de indivizi fioroşi, care şi-au pus ochelari pentru a face pe intelectualii, dar le-au scos lentilele ca să nu li se perturbe vederea, stau în spatele acestei mese-mese-riaşe. Se află aici fostul ministru al P.T.T.T. (poştă şi tam-tam-telefon), fostul ministru al justiţiei, actualul şef al sezonului militar (nu există armată în sezonul ploilor), secretarul general al sindicatului vrăjitorilor, erectorul Facultăţii de fetişe şi totemuri şi, conducând areopagul, Anar Hizant, liderul revoluţionar proscris, care dirijase gruparea de eliberare a mitocanilor din exilul lui în Franţa.

În spatele lui Anar, o zăresc pe Vicky, care caută să se facă cât mai mică.

Unul care se crede dator să facă valuri e vraciul Nikolai! Îi face trădători pe revoluţionari şi le promite nişte catastrofe iminente. Un dupac în barbă îl sileşte să-şi stopeze prezicerile răzbunătoare. Atunci, liniştea fiind restabilită, Anar Hizant scoate o batistă de mătase cu care-şi face vânt ca un dandy, ceea ce face o puternică impresie asupra camarazilor lui.

Îi priveşte pe toţi „arestaţii” cu o îndârjire sumbră, sfârşindu-şi examinarea cu regina. Apoi trece la atac, cu o voce cam snoabă:

— În prima sa şedinţă istorică de azi, Comitetul revoluţionar mitocan declară prin gura mea cele ce urmează:

„Articolul unu, monarhia e abolită.

Articolul doi, republica e proclamată.

Articolul trei, regina Bukabuna aici de faţă, unealta-i oarbă, vraciul Nikolai, şi toţi câinii străini care-l ajutau să distrugă ţara vor fi executaţi în Piaţa Poporului, fosta Piaţă a Parlamentului.”

Ceilalţi membri ai Comitetului revoluţionar se ridică-n picioare şi aplaudă.

E impresionant. Beru se-ntoarce spre mine şi murmură:

— Două condamnări la moarte în aceeaşi zi, Bătrâne, nu găseşti că e tare?

Vraciul Nikolai izbucneşte în plâns. Cere iertare. Vrea să participe la revoluţie. Cunoaşte micile secrete ale Curţii şi nu vrea nimic altceva decât să le împărtăşească republicanilor. Citise în stele, ceară topită, coajă de banană, căcăţei de muşte, chibrituri arse, praf de talmeş-balmeş, diaree rebelă, chică de chel, găinaţ de liliac, apă vie şi în Paris Match, prăbuşirea monarhiei. Dacă protesta, cu câteva minute mai devreme, o făcea doar ca să se asigure de sinceritatea rebelilor. O să-i

ajute să întemeieze o republică de **first quality.**

Pe scurt, ţine la bătrânul lui hoit. Anar Hizant îl reduce la tăcere cu un gest şi anunţă că va fi spânzurat primul.

Ne scot afară.

Piaţa e neagră de lume (ceea ce nu e o figură de stil!)

Au fost înălţate opt spânzurători, dispuse în semicerc. Populaţia, ţinută-n frâu de oamenii fărădelegii, e frenetică. De-ndată ce apare jalnicul nostru cortegiu, ea, care-n aceeaşi dimineaţă strigase: trăiască Anglia, trăiască bomba atomică, vociferează acum ori trăiască republica, ori trăiască res publica, ori trăiască răs-pubica, după gradul de porcie al fiecăruia. E un tămbălău de nedescris.

O caut din ochi pe micuţa Vicky. O aflu lângă mine, surâzătoare. Mă conduce discret la moarte.

Ştie ea cum să organizeze evenimentele şi cum să participe la ele cu modestie. Se vrea categoric rotiţă.

O strig:

— Hei, Vicky, cum rămâne cu explicaţiile, gagico? Poate că-i momentul să mi le furnizezi.

Ea se apropie de mine.

— Franţa şi Anglia nu sunt singurele ţări care ar avea nevoie de arhipelag drept poligon de încercări. China găseşte că el constituie o bază ideală pentru a-i şicana pe americani.

— Şi tu lucrezi pentru orezari, preafrumoasa mea?

— Exact, dragul meu prieten. În timp ce voi duceaţi lupte secrete între aliaţi, noi ceilalţi ne ocupam în linişte de răsturnarea regimului. Era simplu, dar trebuia să-ţi vină ideea.

— Voi sunteţi cei care l-au lichidat pe ministrul afacerilor externe la Orly?

Încuviinţează.

— Nu eu personal, dar cineva din secţia mea. Ţineam să-l împiedicăm să încheie un acord în numele mitocanilor pentru a evita incidentele diplomatice care ar fi urmat.

— Şi când ne-aţi văzut sosind pe vasul de pe lacul Leman?

— Am ales, ştiind – fireşte – că prietenul dumitale nu e Bubata Laburiq şi descoperind că nici măcar negru nu e, am înţeles, deci, că încercaţi să-i fentaţi pe britanici. Lucru care nu ne-a displăcut. Eraţi nişte posibile ajutoare pentru operaţiunea de azi…

Râde uşor.

— Şi uite dovada, fraiere! Când lumea va afla de lovitura de stat, rolul nostru va trece neobservat. Oficial, poporul s-a ridicat împotriva ingerinţelor Occidentului. Rătăcirile reginei obeze, oscilând între Londra şi Paris, au fost fatale monarhiei.

Cortegiul se opreşte lângă spânzurători. Călăul (care nu-i acelaşi cu cel din torturorium), un pântecos al cărui buric seamănă cu Etna

fotografiată din avion, iese în faţă, superb şi exclusiv înveşmântat cu un tricou roşu şi cizme de vidanjor. Îl înşfacă pe moşul bărbos şi-l cară-n spinare până la prima spânzurătoare.

— Ca la Montfaucon, murmur eu. Al naibii Villon!

Vicky se mai află încă lângă mine.

— Acum ar fi trebuit folosit minunatul tău extinctor de conştiinţe, îi spun eu.

— Mii de regrete, ripostează femeia, bătând cu palma peste geanta care-i atârnă la şold. Şi-a îndeplinit misiunea. Îţi spun adio, cu o fărâmă de nostalgie, căci îmi erai oarecum simpatic.

— Încântat să te aud spunând-o.

Fiecare dintre noi este depus vertical lângă spânzurătoarea respectivă. Zbirii care ne-au cărat până acum ne înconjoară cu feţele şiroind de transpiraţie şi cu privirile debordând de veselie, căci sunt încântaţi de spectacol.

Urale puternice răsună dinspre mulţime, vraciul Nikolai se leagănă la capătul funiei cu limba scoasă.

Călăul salută în maniera romană. Se apropie apoi de nenorocosul de William. Călăul ăsta execută-n cerc, după cum se pare. După William vin la rând cei doi generali, sir Hanger, Beru, eu şi graţioasa Sa ex-Majestate, căreia i s-a lăsat totuşi rolul de vedetă a spectacolului. William rămâne imperturbabil, admirabil de liniştit.

— **Sorry** că o iau înaintea dumneavoastră sirs, le lansează el camarazilor săi în timp ce i se pune ştreangul.

Curajul lui îmi dă ceva asemănător unui şoc prin tot hoitul. Mă iau deoparte şi mă bruftuluiesc astfel: „N-o să te laşi atârnat fără un hai de pomină, nu, San-Antonio? Pasivitatea nu-ţi stă-n fire”.

Şi chibzuiesc, copilaşi! Şi-mi storc creierii! Şi dau cu geana prin jur, în speranţa unei idei geniale!

Amploarea scenei e shakespeariană. Neo-republicanii sunt în al nouălea cer. E un delir colectiv! Un orgasm popular monstru. Transpiră de entuziasm.

Zbang! **Bye-bye,** William! E rândul lui să facă pe rozeta vânturilor[34] la câţiva metri de răposatul Nikolai. Balada spânzuraţilor! Fraţi oameni, care după noi veniţi... **Vanitas finita, kaputt!** Rugaţi-vă pentru noi, sărmani fuduli!

Orgasmul populaţiei seamănă cu un răget. Un fel de „rrraaa!” Intrarea lui Anquetil în Parc-des-Princes cu ocazia triumfalei sale curse Bordeaux-Paris.

Trag de legăturile mele, dar nu există nimic mai parşiv decât nailonul. Cu cât te forţezi mai mult, cu atât se strânge mai tare. Atunci îmi cad ochii pe baioneta unuia dintre zbiri. E trecută prin centironul care-i serveşte şi drept uniformă, iar lama e aţintită agresiv spre mine. Încep o uşoară mişcare de apropiere, răsucindu-mă pe călcâie. Mă

mişc încet, dar precauţiile mele sunt inutile, căci omul e prea absorbit de performanţele gâdelui.

Pentru moment, sunt ocupaţi cu un general, ceea ce e mai puţin trist. Când m-am răsucit convenabil, încep să-mi frec legăturile de tăişul lamei. Şi puteţi fi siguri că fac o treabă bună, că mă trec prin tăişul săbiei, cum ar fi spus generalul. Tălâmbul băgător de seamă habar n-are de tot circul meu. Frec şi invers. Pârâie... Continuu să mă dezlănţui (eram înlănţuit, nu?). Acum, când îmi încordez mâinile, simt că cedează. Încă un mic efort. Culmea baftei, înainte de a se lăsa gâtuit, generalul face o declaraţie. Îndrugă cum că supliciul la care e supus este nedemn de calitatea sa de ofiţer superior şi că istoria va judeca sever un asemenea act.

Tipii, neştiind engleză, se chestionează reciproc.

— Ce zice? mă întreabă paznicul meu cu scula hoinară.

Îi traduc amabil şi la ureche, ceea ce-mi permite să apuc mânerul armei lui cu mâna dreaptă, liberă acum. Trag spre mine, uşor, uşor. Când mă depărtez, s-a făcut: paloşul lui e acum al meu.

Suspendarea generalului creează o bună diversiune. Pricep de ce în evul mediu, manglitorii operau lângă estradele saltimbancilor. Un tip care, în aer liber mai ales, are atenţia subjugată, devine o momâie pentru ciorditorii de orice fel.

Îmi tai legăturile care-mi paralizau picioarele. Ce bine e, fie şi pentru un moment, să-ţi regăseşti totala libertate de mişcare.

Cei doi paznici ai mei sunt aplecaţi în faţă spre a privi mai bine atârnarea sărmanului ofiţer. Eu, şmecher ca nimeni altul, mă trag în spate, îmi ocolesc spânzurătoarea şi trec în spatele lui Beru.

— Nu mişca, moşule, îi şoptesc. Şi aşteaptă să declanşez balamucul înainte să ne joci întoarcerea lui King-Kong.

Nici o reacţie. Îşi lasă tăiate legăturile fără să clipească şi chiar atunci când firele de nailon îi cad la picioare, păstrează cu străşnicie aceeaşi poziţie.

— Pregăteşte-te să şuteşti sabia unuia dintre gorobeţii tăi, pricepi?

Şi mă retrag în sânul mulţimii hipnotizate. Intenţia mea: s-o dibuiesc pe micuţa Vicky înainte să iasă balamuc. Ultima oară când o reperasem, dulcea panteră stătea lângă eşafodul reginei. Trebuie să mă mişc repede. De îndată ce generalul va înceta să ţopăie în gol, va apărea acea relaxare care urmează fiecărui număr de **music-hall** şi atunci, oricât de tălâmbi ar fi, zbirii mei îşi vor da seama că tocmai am ales libertarea.

Cu paloşul lipit de picior, (nu ăsta, celălalt!) mă strecor prin mulţime. Un incident o amuză grozav pe-aceasta din urmă, un mic şţrengar mitocan s-a căţărat pe spânzurătoarea generalului ca pe un catarg şi i-a scos chipiul pentru a şi-l pune pe cap. De acolo de sus, face semne mulţimii şi trage lovituri de picior cadavrului pentru a-l

face să se legene. Interludiul are mare succes. Alţi puştani, nedorind să rămână mai prejos, escaladează primele spânzurători. Asta place enorm. Îl văd pe Anar Hizant, suit pe un butoi de Coji de banane prelucrate, aplaudând şi urlând: „Moarte ne-negrilor!”, ceea ce nu-i prea amabil nici faţă de chinezi, care au organizat această revoluţie, nici faţă de frumoasele scandinave care i-au oferit ocazia s-o realizeze.

Docilă, mulţimea reia: „Moarte ne-negrilor!”. Când o masă de oameni îţi urlă asta-n clăpăuge, visezi să fii vărul primar al lui Mobutu. Mă chircesc, mă fac mic. Sunt sigur că mă înnegresc de cât îmi dau silinţa.

În fine, o zăresc pe Vicky la trei metri de mine, nu foarte-n largul ei nici ea. Dar un lungan cât o prăjină intervine. M-a văzut şi recunoscut; este în acelaşi timp şi surprins şi înfuriat. Alege, simultan (căci e un tip cu o anumită ubicuitate în gândire, expresie şi acţiune) să urle şi să sară pe mine. Dar San-Antonio, micul viteaz, îi înfige confidenţial paloşul în stomac. Cred că vă trece prin minte, fireşte, în ciuda inaptitudinii voastre congenitale, că dacă am şutit o sabie, n-am făcut-o ca să tai pagini cu ea. De altfel, în zilele noastre, filele cărţilor sunt tăiate la maşină, ceea ce este logica însăşi. Căci e clar că o carte nu poate servi decât dacă e răsfoibilă; nu cu mult timp în urmă şi chiar acum, uneori, eşti obligat să închei personal procesul de fabricaţie a celor cumpărate.

De ce vă vorbesc despre asta într-un asemenea moment, ei bine, sunt incapabil să vă explic.

O simplă înlănţuire de idei. Nu vă dereglaţi marele zigomatic, continuu.

Lunganul trage o strâmbătură groaznică şi se pliază-n două. Mandea decide că-i zor mare şi, uitând de orice prudenţă, îşi croieşte drum cu coatele printre gură-cască, pentru a ajunge mai repede.

Răsar în fine în spatele lui Vicky. Îşi ţine geanta sub braţ, cureaua ei fiind răsucită pe mână.

Nici o şansă să i-o smulg prin surprindere. Aşa că, la boli grave, remedii etc... etc... Îmi cobor mâna dreaptă, ca să pot ţine sabia ca pe un cuţit. Apoi îmi las mâna stângă peste geantă ca s-o împiedic pe gagică s-o deschidă.

Ea tresare, se întoarce. Suntem obraz lângă obraz. Ochii i se măresc de uimire, cum se spune atât de drăguţ în cărţile de aventuri de aproape un secol încoace.

Cearcăne îi umbresc privirea.

— Dă drumul genţii, fetiţă, sau te sfârtec.

Şi, îmbinând **the** vorba **to the** fapta, îi înţep pântecul cu instrumentul meu.

Şi-a venit în fire; în loc să devină moale, mâna i se crispează.

— Repede! mârâi eu surd, cred că ai priceput că vremea favorurilor

s-a dus!

În clipa aceea se produce o învălmăşeală. Strigăte. Înţeleg că au descoperit evadarea mea. Înghesuiala mă face să mă dezechilibrez şi lama bine ascuţită se înfige în corpul fetei. Degeaba încerc eu să-mi opresc gestul provocat, presiunea mulţimii mă împiedică şi simt cum pătrunde sabia în trupul palpitând. Ochii lui Vicky se dau peste cap.

În acel moment nişte labe mă înhaţă. Simt o ploaie de lovituri căzându-mi pe spinare, pe cap. Cad. Sunt bumbăcit zdravăn. Mulţimea se adună. Toţi vor să mă calce-n picioare.

Eu n-am decât un singur gând. Să deschid geanta, să pun mâna pe vaporizator. Sunt buimac. Mă dor toate. Mă ard! Am sânge în gură. Ştiu că o să leşin. Răpus aici, devorat de aceste picioare înfuriate, ca de dinţii unui monstru. Lupt, cu o mână pe creştet, cu cealaltă căutând febril fermoarul genţii. Nici nu văd ce fac. Ţeasta mi-e plină de clopote. Nu mai văd clar. Doar mâna mea mai tatonează. E singură. Detaşată de mine, autonomă! Fălci de oţel îmi sfâşie carnea, îmi pierd cunoştinţa... Mi-o recapăt. Aud strigăte. Ici şi colo, mai percep câte o lovitură mai dureroasă. Mă golesc ca un tub de cremă călcat în picioare. Fac încă un efort. Ultimul. Simt în mână ceva rece, neted, rotund.

Îmi spun: „E tubul lansator-de-somn”. Şi-mi spun de asemenea dacă are capacul pus, sunt în pom, căci n-o să-l pot desface. Îmi strecor mâna dreaptă sub celălalt braţ şi apăs toată suprafaţa tubului în speranţa că o să găsesc butonul. Brusc, loviturile încetează. Corpuri grele cad moale peste mine. Gândesc: „Asta-i, funcţionează”. Îmi adun tot ce mai rămâne recuperabil din mine. Îmi folosesc ultimele rămăşiţe, în fond. Mă arcuiesc. În jur e o panică totală. O simt printr-o ceaţă sângerie. Văd în faţa mea un şir de tipi fără suflare. Alţii care fug, împingându-se sălbatic.

Şi apoi, mai departe, un alt şir de tipi **out,** dar pentru ei lucrurile stau mai prost. Beru îşi face loc învârtind două săbii deodată. Ah! îi toacă mărunt, gagiul! Zbang! Trosc! Taie, crapă, străpunge şi doboară tot ce mişcă-n jurul lui. Merge drept spre spânzurătoarea reginei, viteazul spadasin. Câţiva temerari încearcă să-l radă pe la spate, prin surprindere, dar s-ar zice că Beru are ochi la ceafă. Poate că sfânta lui patroană a făcut o minune, că i-a înzestrat fundul cu darul vederii. Are anusul în formă de ochi de curcă, Grasul. Asta-i permite să se întoarcă la momentul oportun.

Dopat de acest fabulos spectacol, mă ridic, însângerat, cu spray-ul meu de muşte aţintit. O doză la dreapta, una la stânga. Tot ce mişcă! Recalcitranţii adorm. Zbirii o şterg care-ncotro. Eliberează locul. Piaţa (fostă a Parlamentului) se goleşte. Nu mai rămân decât călăul, condamnaţii şi bunul Anar Hizant, tot în picioare, pe butoiul lui, care urlă arătându-ne dragilor lui dispăruţi: „Puneţi mâna pe oamenii ăştia!

Vă ordon să-i prindeţi!”

Îi trag o duhnitoare ca să-l fac să tacă. Cade de pe piedestal. Una mică şi călăului, care-i punea deja laţul de ceremonie lui sir Hanger, şi iată-ne stăpâni pe situaţie.

Îi las bunului Bérurier onoarea şi inefabila plăcere de-a o elibera pe regina Bukabuna.

A slăbit cu vreo douăzeci de kilograme, brava suverană, în ultimele ore. Date fiind dimensiunile ei, nu se vede, dar se citeşte în privirea-i leşinată. Şi-a tras o saună straşnică, Păpuşica.

Regina se aruncă plângând în hohote la pieptul lui Bayard al ei.

— Haide, haide, copila mea, încearcă Beru s-o calmeze, nu-ţi mai strica glandele lacrimogene. Ar fi trebuit să ştii că atâta vreme cât mai rămâneam în viaţă, colegul meu San-Antonio şi cu mine, nimeni n-ar fi putut să se atingă de vreun fir de păr din barba ta!

CAPITOLUL CINCI BIS[35]

În timp ce ivoriştii Curţii repară tronul şi în timp ce mulţimea se strânge în Piaţa Parlamentului (fosta Piaţă a Poporului), care a fost debarasată de spânzurători (atât cele cu rod cât şi cele fără), strigând: „Trăiască regina, trăiască monarhia”, stau la o şuetă cu sir Harry Hanger, supravieţuitorul funiei cu laţ.

Suntem aşezaţi fiecare pe câte o bornă-taburet. A mea indică „Shitborough 4 miles”, iar a lui „Foutreville 2 km”, vă daţi seama ce politeţuri facem. Asta nu se limitează la alegerea scaunelor, ci face din conversaţia noastră o pură bijuterie de secol XVII.

— **Mon cher**[36], declară Hanger, nu-mi doresc decât un lucru: să întâlnesc întotdeauna în calea mea adversari de calibrul dumitale. Vă datorez viaţa, cum aş putea să mă revanşez pentru asta?

— Abonaţi-mă la *„Life”,* glumesc eu cu fineţe.

Îmi întinde mâna.

— Şi sorry pentru purtarea mea de la prânz. Aş fi intervenit în favoarea dumitale, după ce v-am demascat...

— Basta, mă milostivesc eu, afacerile externe sunt afaceri externe. Esenţialul e ca totul să se termine cu bine pentru noi,. nu-i aşa?

— Nu ne mai rămâne decât o singură chestiune în litigiu de rezolvat, face Hanger cu frumoasa-i voce leneşă, mângâindu-şi falangele mâinii stângi.

Văd unde bate, sir-ul ăsta cu nonşalanţa şi modestia lui.

— Credeţi? întreb eu.

— Bine, **my friend,** dar problema tratatului nu s-a rezolvat încă.

Îşi aprinde un trabuc şi continuă:

— Cu toată datoria de recunoştinţă pe care o am faţă de dumneata, trebuie să vă previn că voi face totul ca teza britanică să prevaleze.

Şi adaugă, râzând, prin fumăraia albăstruie a havanei lui:

— Dumneata ai spus-o: „Afacerile externe sunt afaceri externe”...

— Aţi pierdut un atu serios în persoana vraciului Nikolai pe care îl mituiseraţi...

— Ei, îmi rămân altele.

— Şi anume?

— Regina Bukabuna nu e decât o suverană de operetă. Dacă Majestatea Sa Elisabeta a II-a o invită să-i facă o vizită oficială pe care i-o promite triumfală, credeţi că Bukabuna va rezista în faţa unui asemenea argument?

Fac o strâmbătură, căci lovitura e într-adevăr puternică.

— Rămâne de văzut dacă regina voastră…

— Dar eu ştiu, zâmbeşte Hanger, şi sunt autorizat să formulez invitaţia, ca ultim argument.

Asta nu-mi place deloc, fraţilor. Dar chiar deloc.

— După această revoluţie avortată, continuă micul Talleyrand insular, monarhia mitocană va avea nevoie să fie consolidată. Operaţiunea prestigiu, my dear, este imbatabilă, credeţi-mă. Bukabuna va ceda, întâi pentru că i-ar face plăcere, apoi pentru că e-n joc tronul ei!

— Pot face să fie invitată de Preşedintele nostru, obiectez eu.

— Hramm, murmură Diavolul împieliţat, fără să vreau să scad cu ceva prestigiul marelui vostru om politic, permiteţi-mi să vă atrag atenţia că un Citroen nu face cât o caleaşcă şi că el a primit până acum atâţia demnitari negri, că totul ar fi lipsit de pompă.

Scârba! Încep să regret că am intervenit la timp pentru a-i salva pielea. Să-ţi dai atâta osteneală şi să fii întrecut chiar la potou, recunoaşteţi că ai de ce să scrâşneşti din dinţi!

Probabil că asta şi fac, căci în ochii lui Hanger mijeşte un zâmbet.

— Haide, scumpe colega, îmi zice el, trebuie să ştii să pierzi cu acelaşi brio cu care câştigi.

Are dreptate. Îi întorc zâmbetul amabil.

— De fapt, sir, cum aţi reuşit să scăpaţi de onorabilul **gentleman** elveţian căruia vă încredinţasem?

Ridică din umeri.

— Prietene, să nu vă luaţi niciodată complice un individ care la fiecare cinci minute înghite câte o pilulă. După ce aţi plecat, a fost de-ajuns să-i spun că Intelligence Service-ul va fi la uşa lui în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, că ne-a şi condus singur la Geneva, scuzându-se tot timpul...

În acea clipă uşa se deschide larg. Heraldul anunţă:

— Puternica şi Graţioasa Sa Majestate, Regina Bukabuna.

Ne ridicăm în picioare.

Bukabuna revine din apartamentele ei, înconjurată de toată liota de

lingăi şi mâncători de rahat. Bérurier păşeşte solemn alături, cu fruntea ondulată ca tabla acoperişului unei magazii de unelte. Chiar, de fapt unde-mi dispăruse până acum, afurisitul? Captivat de discuţia mea cu Hanger, nu-i observasem lipsa.

Ea îl ia pe Gras de braţ ca să urce treptele tronului ei cârpăcit. Remarc că degetele lor sunt împletite. Ia te uită!! Nu cumva domnu' Beru a ajutat-o (în felul lui) pe regină să-şi revină din emoţiile pe care le-a îndurat? Parcă ghicindu-mi gândurile, Alexandre-Benoît sentoarce şi-mi face cu ochiul.

În loc să se aşeze, suverana îşi ridică braţele în V.

— Trăiască regina! Trăiască monarhia! strigă asistenţa.

Bukabuna impune tăcere. Vocea ei firavă răsună:

— Ascultaţi, voi toţi, începe ea, după ce m-am recules îndelung...

Grasul îşi priveşte modest vârfurile pantofilor. Un uşor zâmbet de satisfacţie îi îndulceşte trăsăturile.

— După ce l-am consultat pe zeul Tragemio...

— Prezent, rânjeşte Beru.

— Pe zeul Cebune, continuă regina.

— El e! adaugă Beru, ridicând mâna.

— Şi pe zeul Vaicemare, sfârşeşte Bukabuna.

— Tot el, inserează Beru.

— Am decis următoarele, continuă dama cea grasă. Începând de azi, monarhia e abolită în Arhipelagul Mitocanilor. Eu, regina voastră, abdic pentru ca naţiunea mitocană să-şi continue mai liberă marşul său triumfal spre progres.

Stupoare! Tăcere! Buimăceală!

Îmi revin de bine de rău suficient ca să-i trag un cot lui Hanger.

— I-auzi, bătrâne, fac eu pe familiarul, cred că operaţiunea „consolidarea tronului” e anulată!

Bukabuna continuă:

— Din clipa aceasta, face cetăţeanca Bukabuna (nemaifiind regină are dreptul la această avansare), devin preşedintă a noii republici. Făcând aceasta, am aceleaşi drepturi ca şi supuşii mei şi voi putea chiar să mă recăsătoresc dacă am chef.

Ah! monstrul mic! Ah! dat naibii Beru ăsta!

— Se va impune o nouă constituţie la elaborarea căreia poporul va participa printr-un referendum. Până atunci, îl numesc ministru al afacerilor externe pe dl Alexandre-Benoît Bérurier aici de faţă, al cărui curaj şi clarviziune au evitat căderea ţării noastre mult iubite în haos şi anarhie.

— Şi cu asta, basta! îmi face Grasul.

O extraordinară aclamaţie izbucneşte din toate piepturile.

— Trăiască Republica! Trăiască Preşedinta! Trăiască ministrul!

Ştafetele pleacă în galop să ducă poporului marea veste. Ne

felicităm unii pe alţii.

Mă apropii repede de Grăsan.

— În ce constă şmecheria? îl întreb eu.

— Femeii ăsteia, care de ani de zile îşi dădea frâu liber numai la ginit, cu emoţiile ciuntite, n-a trebuit decât să mă aplec ca să-i culeg virtutea. Te cred că atunci când i-am făcut şedinţa parizianã: cabrioleta din Asnieres, creţul din Pantin, vipera lubrică din Kremlin-Bicetre, triplul elan din Auber-villiers, homarul din Bastille, stropitul din Petit-Clamart, inundatul din Butte, sărutul din Pinson, ce mai, tot metroul; continuând cu celebrele mele tablouri vivante, gen: „Pune-ţi cracul pe calorifer", „Ţi se înnoadă şiretul" sau „Dacă nu-ţi mai place, nu-i scârbi pe ceilalţi", îmi mânca din palmă, majestuoasa Majestate. Dinastia ei făcea oac, amice! Fără să mai punem la socoteală că murea de frică să nu se afle că o luase apa. M-au apucat toţi dracii şi i-am zis-o în faţă: ascultă, Germaine...

— Germaine? mă minunez eu.

— E al doilea prenume al ei, care-mi vine mai la-ndemână. Deci, îi zic: ascultă, Germaine, cu regalitatea aia a ta, n-ai decât probleme, ai avut un exemplu bun adineauri. O să laşi naibii tronul ăsta, majestatea ta grăsană, sclavii tăi şi tot bâlciul şi-o să trăzneşti o republică cu răspundere limitată şi, în felul ăsta, luând-o înainte, o să-i tentezi pe toţi nemulţumiţii. Dacă Ludovic al XVI-lea ar fi făcut la fel, ar mai fi fost încă în viaţă, trăgând în fazani la Rambouillet, în loc să-şi caute ţeasta în patru labe.

Coboară vocea.

— A stat un pic pe gânduri: „Adjudecat!" aşa mi-a zis Germaine. Şi scurt pe doi, iat-o făcându-şi treaba în societate şi bombardându-mă ministru al afacerilor externe.

Revenind la treburile solemne ce-i revin acum, Grasul mă dă uşor la o parte din câmpul său vizual şi bate din palme.

— Asta-i, citizeni! strigă el. O să începem să facem un pic de ordine în şandramaua asta. Dacă Preşedinta e de acord să deblocheze credite, duce-ţi-i pe englezul ăsta groaznic, pe revoluţionarul de trei parale şi pe fetele blonde la aeroport şi luaţi-le un bilet pentru Londra ca să nu-i mai văd. Eu, unul, ceea ce vreau e asanarea ţării. Nu sunt negru decât prin adopţiune, e clar, dar vedeţi şi voi: mă străduiesc să devin!

— Trăiască ministrul! i se răspunde.

CONCLUZII FACULTATIVE[37]

Câteva săptămâni mai târziu…

La ambasada mitocană din Paris, într-un apartament de două camere, vedere spre curte, pe strada 29 iunie[38], sunt reuniţi în jurul unei mese şchioape acoperite cu o muşama verde: ambasadorul

mitocan în Franţa (în viaţa obişnuită e muncitor la metrou), ministrul afacerilor externe franceze, omologul său mitocan şi secretarele lor, plus, puţin mai la o parte şi în picioare, Bătrânul, înalte personalităţi civile şi militare, precum şi sluga dumneavoastră.

Ministrul afacerilor externe franceze parafează un document şi, cu aceeaşi graţie, îi întinde pixul ministrului afacerilor externe mitocan.

— E rândul vostru, Excelenţă! îi zice el colegului său.

Interpelatul îşi şterge nasul cu mâneca, îşi freacă vârful pixului de reverul hainei pentru a-i reda virginitatea şi scrie în josul documentului, cu litere apăsate:

„Pentru Republica Mitocană:

Alexandre-Benoît Bérurier”.

Astfel, printr-o trăsătură de condei, Franţa devine posesoarea deja faimoasei insule Miserupe, obiectul atâtor dorinţe.

Un oftat de uşurare ciufuleşte asistenţa. Apoi, uşa se deschide, făcând loc unui negru slab, care merge sprijinindu-se în baston. Tresar, recunoscându-l pe Bubata Laburiq.

— Cum aşa, dumneata eşti! bolborosesc eu.

Îmi scutură energic mâna.

— Eu sunt, mulţumită dumitale, dragă domnule. Fără vinul pe care mi l-ai dat să beau când eram pe moarte, sigur îmi dădeam sufletul.

Beru îşi încruntă sprâncenele, într-un moment de derută. Apoi, partea bună a fiinţei lui învinge.

— Doi miniştri ai afacerilor externe pentru un singur stat e cam mult, bătrâne, îi spune Grasul lui Bubata Laburiq. O să-ţi înapoiez portofoliul, colega. Şi când te-ntorci în ţară, zi-i Preşedintei, transmiţându-i biştarii Franţei, să-i folosească mai bine ca ea!

*

Şi, aşa cum am promis, rezumatul părţii a doua:

După peripeţiile pe care tocmai nu le-aţi citit, San-Antonio şi Bérurier au revenit din Arhipelagul Mitocanilor, după ce au obţinut ca preşedinta Buka-buna să cedeze Franţei şi nu Marii Britanii, insula Miserupe, unde guvernul nostru va continua acele faimoase experienţe nucleare ce stârnesc temeri unor populaţii primitive şi unor deputaţi ai majorităţii.

SFÂRŞIT

Observații

[←1]
Pe gratis, fiind în contul editorului.

[←2]

Nu-mi mulţumiţi, oricum eu îmi încasez în întregime drepturile de autor pentru cele două părţi.

[←3]

Ceea ce un fel de a spune, pentru că eu nu sunt servitorul nimănui.

[←4]

Nu ştiu dacă o să fiţi de acord cu mine, susceptibili cum sunteţi, dar cred că individul care e capabil să se exprime astfel îşi stăpâneşte pe deplin meseria.

[←5]

Bérurier a vrut probabil să exclame „ce chestie!” Nota (de plută) a traducătorului.

[←6]

Se poate spune şi nepricopsit, cu toate că această ultimă expresie nu prea mai e folosită.

[←7]

Mareşalul francez Grouchy nu a putut împiedica, la Waterloo, joncţiunea armatelor generalului Wellington şi a mareşalului prusac Blucher (N. tr.)

[←8]

Am scris, „ah well” în loc de „ah, bine”, ca să vă reamintesc că această discuţie se poartă în rosbif.

[←9]

Idem.

[←10]

Lăsaţi, sunt unii pe care asta-i impresionează.

[←11]

Un ilustru cititor mi-a scris recent, reproşându-mi referirile la actualitatea imediată. „Trebuie să vă gândiţi la viitor”, îmi spunea el în principal. „Multe dintre personajele sau faptele pe care le citaţi vor fi necunoscute viitorilor dumneavoastră cititori”. Sunt măgulit de observaţie şi îi mulţumesc pentru ea, dar cum scriu de azi pe mâine, fără ideea posterităţii, continuu să-mi aliniez literatura la cea din „France-Soir”.

[←12]

În Elveţia, ca şi în multe provincii, franceze, se foloseşte „cină” în loc de „prânz”.

[←13]

După cum indică şi numele, „Le Monde” acoperă totalitatea planetei. Şi, din pricina literelor titlului, majoritatea străinilor î] iau drept un ziar german.

[←14]

Bunicul reginei Bukabuna era congolez.

[←15]

În engleză, food înseamnă mâncare.

[←16]

Cornac = conducător de elefanţi. (N. tr.)

[←17]

Nu fac decât să împing spre extravaganţă Imaculata Contracepţie a prietenului meu Pierre Dac, căruia ţin să-i aduc, în acest subsol de pagină, nedemn de el, o fărâmă din omagiul pe care-l merită.

[←18]

Să nu uităm că în Arhipelagul Mitocanilor au portofele din piele de şopârlă să-şi pună şi-n cap.

[←19]

Consider că e necesar să dau cititorilor câteva lămuriri în legătură cu respectiva salutare a alergătorului. Chibriturile constituind, la mitocani, o marfă extrem de rară, guvernul mitocan a declarat că nu va fi folosit decât unul pe zi, pentru a aprinde o torţă pe care un alergător de cursă lungă o poartă din casă-n casă (ca să le dea foc). El e încurajat de populaţia insulelor, care-l salută cu voioşie. Meseria e bine plătită, dar foarte grea, ba chiar periculoasă, deoarece atunci când purtătorul de foc ratează un chibrit, c imediat decapitata

[←20]

Am vrut să subliniez ceva, dar nu-mi mai aduc aminte ce anume, scuzaţi-mă.

[←21]

La mitocani nu se folosesc tacâmuri, se haleşte cu degetele. O masă de şase sute de degete reprezintă deci şaizeci de persoane.

[←22]

Linotipistul ori a depus o plângere la sindicat, ori a făcut ravagii printre legătorese.

[←23]

Păcat, erau trei capitole!

[←24]

Probabil conjunctivită.

[←25]

Grasul a vrut să spună „supuşi”

[←26]

Cei mai sângeroşi din tot Arhipelagul Mitocanilor şi, de asemenea, cei care au dantura cea mai bună, din moment ce îşi mănâncă soacrele în ziua nunţii lor de argint.

[←27]

Aşa pare mai veridic.

[←28]

Am obiceiul să spun lucrurilor pe nume şi să scriu un c... căcat, dar cum e ditamai grămada în acelaşi paragraf, o dau pe franc-masoanele puncte de suspensie, ca să nu vă şochez... Căci sunteţi nişte c...

[←29]

Nu încercaţi să înţelegeţi, asta am făcut-o numai pentru mine. E o primă pentru bătut câmpii. Editorul meu îmi permite una la fiecare carte, dar mi-o taie din borderou

[←30]

Arma albă e preferata oamenilor de culoare.

[←31]

După 43 de ore de studiere aprofundată a dialecticii beruriene consiliul de redacţie a decis că această expresie înseamnă lepădătură.

[←32]

Tot pentru a crea o atmosferă britănească. Toată lumea ştie ce-nseamnă şi asta-mi anglicizează textul.

[←33]

Simplă conştiinciozitate profesională a reginei, care a semnat cu societatea OMO un contract prin care se angaja să graveze pe frontispiciul palatului ei următorul slogan: „Într-o bună zi, datorită detergentului OMO, poporul mitocan va fi alb ca zăpada”.

[←34]

Pe care eu, unul, o prefer celei a Legiunii de Onoare.

[←35]

Scurtimea acestui ultim capitol mă face să am scrupule în a-l intitula capitolul şase, cum aş fi avut totuşi tot dreptul s-o fac. Îndrăznesc să sper că cititorii mei vor şti să aprecieze această nouă dovadă a conştiinţei mele profesionale.

[←36]

Eu, unul, îi spun „my dear”.

[←37]

Dar aşteptate.

Ziua de naştere a comisarului San-Antonio

Table of Contents

Observații